

Cô nàng xui xẻo

3

*Chúa đất:
Ánh mắt ta
rơi xuống khắp
nhân gian.*

Cô Nàng Xui Xẻo 3

Girlne Ya

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)
[CHƯƠNG 2](#)
[CHƯƠNG 3](#)
[CHƯƠNG 4](#)
[CHƯƠNG 5](#)
[CHƯƠNG 6](#)

Sơ lược nội dung:

Bộ sách Cô nàng xui xẻo kể về Thái Linh - một cô bé hết sức bình thường : học hành trung bình, gia đình nghèo khó, nhan sắc cũng chẳng mặn mà gì duy nhất chỉ có một trái tim nồng hậu. Gia đình gặp vận hạn, mẹ Thái Linh buộc phải gửi cô vào trường nam sinh để tiết kiệm học phí. Cô bạn bắt đầu quãng thời gian dở khóc dở cười bên cạnh bốn hoàng tử đẹp trai nhất thành phố học cùng lớp. Bị tụi con trai nghịch ngợm hành hạ suốt một học kì, Thái Linh không những không bỏ cuộc mà còn trụ vững trong môi trường cực kỳ “khắc nghiệt” này. Dù dĩ thể nào mà cả Hoàng tử điềm tĩnh Giang Hựu Thần và anh chàng nghịch ngợm An Vũ Phong cùng lúc bị “cảm” bởi cô nàng ngốc nghếch nhưng tốt nết này. Vừa yên vị đôi chút thì những cuộc chiến lại nổ ra. Thái Linh thì quay cuồng vì bị các cô nàng hâm mộ Giang Hựu Thần ghen ghét. Hựu Thần lại đột ngột phải đứng ra cai quản “vương quốc” của mình. Lúc ấy Thái Linh mới bàng hoàng nhận ra, Hựu Thần đúng là một hoàng tử chính hiệu của một vương quốc nhỏ. Cô bé lẹ lẹm hiện đại có được “hoàng tộc” chấp nhận không? Cô và hoàng tử có vượt qua được vô số rào cản để đến được với nhau không?

Bộ sách nói về tuổi học trò với khung cảnh trường học, gia đình qua con mắt của những người đang lớn, có lúc thật nhẹ nhàng mơ mộng nhưng nhiều khi cũng rộn rã hoặc thẳng u buồn. Tuy nhiên vượt lên tất cả, bộ sách là câu chuyện đẹp về một thời không thể nào quên trong cuộc đời mỗi con người. Cô nàng xui xẻo như thể một câu chuyện cổ tích thời nay, có nghịch ngợm, có ngọt ngào, có chút dối hờn và nước mắt để các teen cùng cảm nhận.

Trong tập 3 :

Những kẻ xấu ghen ghét và toan lật tẩy thân phận con gái của Thái Linh trước bàn dân thiên hạ. Nhưng khi Thái Linh buồn nhất, Hựu Thần đột nhiên nắm tay cô tròng mền. Hoàng tử băng giá đã mềm lòng trước cô nàng bé nhỏ? Hay chỉ là một phút đùa vui của đám con trai? Trái tim Thái Linh rồi bời...

Vài nét về tác giả Girlne Ya:

Cô sinh trưởng trong một gia đình trí thức Thượng Hải và bắt đầu sự nghiệp sáng tác từ năm 2002. Hiện Girlne Ya là tác giả teen nổi tiếng và thành công nhất Trung Quốc, tất cả các ấn phẩm của cô đều đạt con số 1 triệu bản ngay trong vài tháng đầu xuất hiện.

Các tác phẩm của cô : “Chim sẻ nổi loạn”, “Số 23 Phố Angel”, “Phép tắc của Quỷ”... đều được đón nhận nhiệt liệt và đứng đầu bảng xếp hạng best-seller nhiều tháng liền. Tuy nhiên “Wall Flower Girl” (Cô nàng xui xẻo) vẫn là bộ sách lớn nhất gắn liền với tên tuổi cô và mọi thành công rực rỡ mà cô có được.

Mô típ truyện của Girlne Ya đều xoay quanh những buổi học, hoạt động trong nhà trường, cuộc sống của các teen, một chút tình cảm rung động đầu đời... với những tình tiết vui nhộn, cuốn hút từ đầu đến cuối. Nhân vật chính thường là các cô gái ngây thơ, ngốc nghếch nhưng hiền lành, lương thiện, giống đa số các em gái bình thường. Đây là sức hút lớn nhất của nhân vật nữ chính của Girlne Ya và làm say mê đa số độc giả teen mơ mộng.

Girlne Ya được các bạn đọc trẻ Trung Quốc cực kì hâm mộ. Họ gọi cô là “Công chúa văn học tuổi thanh xuân”. Tác phẩm của cô đã được mua bản quyền ở một số nước trong đó có Việt Nam. Bằng giọng văn hài hước, tinh nghịch, cốt truyện nhẹ nhàng, tình cảm, Girlne Ya đem đến thiên đường cảm xúc cho các teen, giúp các bạn trẻ giải tỏa áp lực học hành và cuộc sống.

Mỗi tác giả có một đối tượng bạn đọc riêng. Những nhà văn lớn như Giả Bình Áo, Vương An Ưc, Vương Sóc...chiếm lĩnh trái tim của độc giả trên 30 tuổi. Lứa tuổi thanh niên 20-30 tìm đọc An Ni Bảo Bối, Hàn Hàn, Quách Kính Minh...Trong mười năm qua, đất nước Trung Quốc rộng lớn phát triển mạnh mẽ văn học “cho người lớn” trên, còn văn học tuổi teen dường như hụt hẫng. Và Girlne Ya đã làm tốt việc lấp đầy khoảng trống đó với tốc độ sáng tác đều đặn, dài hơi, phong độ nhất quán từ đầu đến cuối nên việc cô nhanh chóng chiếm lĩnh tình cảm của độc giả teen, đặc biệt là các teen nữ là điều tất yếu. Theo thống kê, nếu cộng cả bản upload trên Internet và sách lậu, mỗi cuốn sách của cô được “nhân bản” không dưới mười triệu bản!

Nếu đem thước đo của văn học người lớn đánh giá các tác phẩm tuổi teen, ta sẽ không thấy các tác phẩm này phản ánh hiện thực hay nêu bật được nổi bật khoản thời đại, những day dứt của cuộc sống...Nhưng nó lại chính là những suy nghĩ trong sáng đơn giản của các cô cậu bé 12-17 tuổi đang ngồi trên ghế nhà trường về gia đình, bạn bè, tình yêu...”Cô nàng xui xẻo” và các tác phẩm của Girlne Ya đưa độc giả vào thế giới học đường mơ mộng với những cảm xúc nhẹ nhàng, băng khuâng đầy chất

lãng mạn tuổi học trò. Đó là nắng chan hoà trên mái tóc nữ sinh,
là những chiếc áo đồng phục dịu dàng giữ ánh mắt cậu chàng
trường bên vương vấn, là nỗi nhớ nhung, là rung động đầu đời
run run trong từng trang sách.

Mục lục

CHƯƠNG 1

KẾ HOẠCH CUPID CỦA CÔNG CHÚA “ÁC MA” BARBIE

Cupid Plan

CHƯƠNG 2

XIN EM HÃY ĐI ĐÔI GIÀY PHA LÊ CỦA NÀNG LỌ LEM

My Cinderella

CHƯƠNG 3

GIẤC MỘNG ĐÊM HÈ LÃNG MẠN

Dream of Midsummer

CHƯƠNG 4

CÙNG NHAU XOAY TỚI THIÊN ĐƯỜNG

To the heaven

CHƯƠNG 5

HẠNH PHÚC MONG MANH CỦA CÔ NÀNG XUI XẺO

Funny Luck

CHƯƠNG 6

THẾ GIỚI NÀY EM CHỈ THẤY MÌNH ANH

The Only You

CHƯƠNG 1

KẾ HOẠCH CUPID CỦA CÔNG CHÚA “ÁC MA” BARBIE

Cupid Plan

Địa điểm:

Trên xe BWM

Nhân vật:

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria.

Chúa luôn ẩn mình

Che chở và đem lại điều tốt lành

Cho các con chiên của mình

Liệu có người nào bị Chúa bỏ quên không?

Chúa đáp: Đôi mắt ấm áp như gió xuân của ta

Luôn dõi theo mọi linh hồn trên thế gian

Vậy cô bé đó thì sao?

.....

Chúa trầm ngâm cúi đầu

-
*Đức Chúa vĩ đại toàn năng mà cũng có lúc
lực bất tòng tâm....*

oOo

Vù vù... vù vù...

Trên đường quốc lộ rộng thênh thang, một chiếc xe màu đỏ chạy với tốc độ kinh hồn.

Trong xe có một già một trẻ. Họ đang trầm ngâm ngắm cảnh vật bên đường qua khung cửa sổ xe. Người lớn tuổi là một bà lão, mái tóc trắng như cước, búi gọn gàng phía sau, đôi mắt vừa tinh tường, vừa nghiêm nghị khiến ai nhìn cũng phải cúi đầu kính trọng.

Người trẻ tuổi là một thiếu nữ khoảng 16, 17 tuổi. Da mặt mịn màng, mềm mại đến nỗi tưởng chừng chỉ cần thổi nhẹ một cái cũng đủ làm thành vết xước trên khuôn mặt. Đôi mắt to tròn, sáng và đen láy như hai viên ngọc, đôi môi hồng như trái anh đào, nhưng có lẽ đẹp nhất vẫn là mái tóc xoăn vàng óng.

Đột nhiên lão bà nheo mày, nhìn sang bên cạnh, cô gái tay chống cằm nghĩ ngợi, chăm chú nhìn xa xăm. Nhìn ánh mắt đầy vẻ suy tư của cô lúc này trông cứ như một bà cụ non.

Vù... vù... vù...

Chiếc xe hơi chạy nhanh như chớp. Liên tục phóng vút qua những chiếc xe khác. Không khí trong xe lại rất im ắng.

Reng... reng...

Cô gái nhắc điện thoại lên hỏi chậm rãi:

- Đã điều tra ra chưa?

Đầu bên kia trả lời một cách rất thận trọng và từ tốn.

..

- Ô! là cô ta sao? Được rồi. Tôi hiểu rồi. – Cô gái cúp máy, mắt nhìn về phía trước như có tâm sự.

Đột nhiên, cặp mắt sáng long lanh đó như lộ ra vẻ đắc ý, môi hơi hếch lên, mắt chớp chớp...

- Vú Tôn! Mấy giờ rồi? – Cô khẽ nghiêng người, cất giọng nói trong trẻo.

- Bây giờ là 12h50 rồi, thưa tiểu thư! – Bà lão trả lời rất cung kính, gương mặt đầy những nếp nhăn như hạc đào cúi xuống, không dám nhìn thẳng cô gái.

- Còn 10 phút nữa là bắt đầu rồi! – Cô tiểu thư nhú mày.

- Thưa vâng! – Bà lão vẫn đáp bằng cái giọng cung kính đó.

- Chú Lâm! Bao giờ mới đến nơi? – Cô gái lên cao giọng hỏi người tài xế ngồi phía trước.

- Còn khoảng nửa tiếng nữa là đến. – Người tài xế mặc bộ lễ phục trả lời rất quả quyết.

- Ừm... – Cô tiểu thư nhú mày lại, giơ móng tay thon dài lên làm bộ tâm trạng.

- Có cần bảo chú Lâm tăng tốc lên chút nữa... – Mặt bà lão tái mét, lo lắng hỏi.

- Không cần! – Cô tiểu thư trả lời vắn vện hai từ cụt lủn.

Bà lão ngồi bên cạnh lập tức im lặng, không dám hé răng nói nửa câu.

Vù... vù... vù...

Xe vẫn chạy như tên bắn.

Chú lái xe mồ hôi vã ra như tắm, bà lão ngồi đằng sau thấy run run rẩy rẩy nhìn tiểu thư.

- Tiểu thư... – Bà lão có vẻ vẫn chưa yên tâm lắm, đánh liều hỏi. – Tiểu thư... đã trễ giờ rồi...

- Đúng! Tôi muốn đến trễ! – Cô gái nhếch mép cười như có chủ định từ trước. – Đi trễ mới khác người chứ!

CHƯƠNG 2

XIN EM HÃY ĐI ĐÔI GIÀY PHA LÊ CỦA NÀNG LỘ LEM

My Cinderella

Địa điểm:

Sân vận động của trường British

Kí túc xá trường British

Tiệm ăn kiểu tây Honey

Núi Tịch Dương

Nhân vật

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

Người bí mật

LỜI THÌ THẨM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi muốn trở thành một nàng hề

Có thể giấu mình sau lớp mặt nạ

Dù cho lớp hóa trang có nhạt nhòa đi

Cũng không sợ mọi người nhận ra

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con...

Thế là tôi trở thành tâm điểm của sự chú ý

Nỗi niềm đắng cay chỉ có thể nuốt vào trong tim...

oOo

...

...

Quác quác quác...

Lúc này cả sân vận động trường British còn ồn ào, không khí sôi sùng sục y như nước ở 100 độ C, vậy mà giờ im lặng đến đáng sợ. Mọi người ai nấy mặt ngây như phỗng, giống như vừa bị điểm trúng huyết. Xoẹt xoẹt... Mọi ánh mắt lập tức đều đổ dồn về phía tôi.

Tôi như muốn nghẹt thở bởi bị hàng ngàn cặp mắt soi mói thít chặt tim. Đầu tôi như ù lên, rồi tung như một mớ bong bóng.

Sao có thể như thế chứ? Tôi là bạn gái của Giang Hựu Thần – chàng bạch mã hoàng tử đứng đầu trường British? Trừ khi mặt trời mọc đằng Tây, nước biển Đông lộn chỉ còn bằng mắt cá chân.

“Đúng vậy! Nữ sinh đứng cạnh Giang Hựu Thần chính là bạn gái cậu ta!” Ân Địa Nguyên dường như nhìn thấu tận tâm can tôi, đáp trúng câu hỏi vừa mới lóe lên trong đầu tôi.

- Thế là thế nào?

- Cô ta là ai? Chúng tôi cần lời giải thích!

- Hừ hừ hừ! Không phải! Nói dối!

...

Câu nói của Ân Địa Nguyên như đổ thêm dầu vào lửa. Ở phía dưới khán đài ồ lên tiếng bàn tán xôn xao như cơn địa chấn. Nhiều nữ sinh mắt hần học muốn tóe lửa bùng bùng sát khí, dường như chỉ muốn lập tức nhảy lên khán đài ăn tươi nuốt sống, xé xác tôi ra thành trăm mảnh.

Tôi cố gắng lắm mới ngoảnh được đầu, thấp thỏm lo sợ, len lén nhìn Giang Hựu Thần.

Không ngờ cậu ấy cũng đang nhìn về phía tôi!

Xoẹt xoẹt ...

Ánh mắt chúng tôi bất ngờ gặp nhau!

Thịch thịch thịch thịch...

Tim tôi giống như ắc quy được sạc thừa điện, đập giữ dội, mặt tôi đỏ như gấc.

Chuyên... chuyên gì thế này? Lúc rồi bời thế này mà Giang Hựu Thần vẫn điềm tĩnh như thế. Cậu ấy... cậu ấy không cảm thấy hoang mang hay thất vọng gì sao? Đôi mắt của cậu ấy vẫn ấm áp là vậy, lại còn mỉm cười dịu dàng nữa. Tại sao cậu ấy cười với mình nhỉ? Là vui mừng hay...

Tôi lúng túng quay đầu lại, tránh ánh mắt của Giang Hựu Thần, ai ngờ bắt gặp ngay cặp mắt khác – một đôi mắt đen láy, sâu thẳm nhưng lạnh lùng, khó hiểu.

Trời đất... Bùm! – Chắc sao Hoả vừa đụng phải Trái Đất! Đó là An Vũ Phong!

Trong đám nhốn nháo, hỗn loạn ở phía dưới khán đài, An Vũ Phong vẫn rất điềm nhiên, đứng im chôn chân một chỗ, ngược mắt lên nhìn tôi chăm chăm.

Vút...

Ánh mắt lạnh như băng đó bỗng chốc biến thành mảnh thiên thạch nhằm trúng đầu tôi dội xuống. Tôi sợ đến toát mồ hôi.

- Mọi người yên lặng nào! Yên lặng!

Bỗng một tiếng nói đặc ý gần như lạc giọng cất lên. Tôi quay đầu lại, thấy tên Lâm Tử Hạo đang rất phấn khích cầm chiếc micro. Bộ dạng cậu ta sung sướng như mèo ăn vụng được cá. Ôi trời! Mặt tên đó loang loáng, sáng quắc hơn cả đèn pha, nhất định chẳng có chuyện tốt lành gì!

- Vừa rồi Ân Địa Nguyên đã bắt mí cho chúng ta một tin động trời! – Lâm Tử Hạo đưa mắt liếc xéo Giang Hựu Thần một cái, nhếch mép cười đắc thắng.

- Các bạn cũng biết đấy, chúng ta đều là học sinh, việc học hành mới là quan trọng nhất. Thế mà Giang Hựu Thần lại công khai chuyện “tình cảm” của mình ngay trước mặt mọi người thế này. Thật đáng tiếc! Một nam sinh tuyệt vời là thế lại sớm sa vào lưới tình. Bản thân tôi là một người biết cảm thông và yêu chính nghĩa cũng thấy không thể chấp nhận nổi!

Lâm Tử Hạo càng nói càng hứng khởi, giọng càng lúc càng vang. Hắn diễn thuyết say sưa như con gà trống ngựa hòng gáy, mặt mũi hăng máu, đỏ gay như vừa nốc rượu.

- Thiết nghĩ việc của Giang Hựu Thần gây ảnh hưởng xấu đến mọi người, ảnh hưởng đến cả hình ảnh của trường British! Tôi đề nghị hội học sinh nên kỷ luật Giang Hựu Thần. Không thể để những hành vi kiểu này phá vỡ truyền thống tốt đẹp nhiều năm nay của trường chúng ta. – Thấy lời phát biểu của mình khiến cho bàn dân thiên hạ lao xao không ngớt, Lâm Tử Hạo lập tức phấn khích ngút trời, tiếp tục thao thao bất tuyệt – Mọi người cũng biết, British là trường có tiếng trăm năm nay. Tôi là hậu duệ của chủ tịch quản trị trường này, vừa du học ở nước ngoài về... Oái! Ai? Ai vừa ném tôi?! Ba tôi là chủ tịch quản trị trường British, ông nội tôi là... Ối! Đau quá! Mấy người muốn tạo phản hả?

Dưới khán đài có một người ném chai nước ngọt lên, cắt đứt luôn lời giới thiệu của Lâm Tử Hạo về lịch sử hào hùng của dòng họ. Sau đó có mấy người nữa cũng hùa theo. Bộ dạng Lâm Tử Hạo trông tả tơi hoa lá, vừa chống đỡ, ừa phải chạy trốn những vật thể không xác định từ phía dưới khán đài bay lên.

Lúc này, mọi thứ lại rối tung lên. Tôi nhìn xung quanh, không có ai chú ý đến mình cả. Thái Linh này là đứa mờ nhạt nhất thế giới, có đứng ở đâu cũng chẳng ai thèm để ý...

Phải nghĩ cách chuồn nhanh mới được. Tôi chậm chậm lùi xuống... lùi xuống.

1 bước... 2 bước... 3 bước...

Cố gắng cách khán đài không xa lắm, chỉ cần vượt qua cái cửa lớn này là thoát nạn!

Tôi hít một hơi thật dài, quay người ba chân bốn cẳng chạy như máy bay siêu tốc phản lực!

Ai... da...

Tôi dụi dụi mắt, không tin nổi vào mắt mình nữa, mồm há hốc. Không thể nào? Chẳng lẽ Thái Linh này có thần công, ý niệm mạnh đến thế sao? Nếu không tại sao cánh cửa sắt lớn đang khép chặt như thế lại từ từ mở ra.

Két, Két...Brùm Brùm!

- Hả...?!

- Ồ... Ồ...

Có một vật gì đó màu hồng lao như tên lửa vào trong y hệt tuyệt chiêu "Phi long tại thiên" trong phim chương. Bụi bay mù mịt, mặt đất còn hằn lên vết dài như móng vuốt rồng.

Có tiếng còi? Tôi định thần lại nhìn kĩ. Hoá ra đó là một chiếc xe hơi màu hồng. Nó vừa làm một cú phi xe cực kì ngoạn mục, sau đó dừng lại ngay giữa đám đông.

Từ ghế lái bước xuống một người mặc bộ âu phục màu đen. Người đó kéo đôi găng tay trắng, chỉnh lại vạt áo chỉnh tề, rồi

bước đến cửa sau chiếc xe BMW, hơi khom lưng cung kính mở cửa xe, đặt một tay lên mép cửa.

Im ắng... Im ắng...

Mọi người ở sân vận động ai nấy cũng nín thở.

Ngay cả những đám mây trên trời cũng như bất động để chờ đợi nhân vật sắp bước từ trên xe xuống.

Hơ...

Một bà lão vẻ mặt nghiêm nghị, run run rẩy rẩy bước xuống. Xỉu...bà lão này trông cũng modern phết! Tôi buồn cười, lắc lắc đầu tiếp tục vụ “tẩu thoát” của mình, nhưng bỗng giật mình bởi tiếng gào thét phía sau.

Một đôi chân đi giày công chúa màu hồng phấn bước từ trong xe ra. Chân còn đeo chiếc vòng lấp lánh phát sáng. Đó là loại vòng pha lê Hello Kitty, thuộc loại “hàng độc”!

Con gái? Màu hồng phấn? Không hiểu sao tim tôi đập thành thịch, cổ linh cảm cháng lạnh...Thánh thần ơi! Cầu mong không phải là nhỏ đó...

Xoạt...

Chiếc ô che nắng màu hồng phấn được mở ra! Vậy công chúa màu hồng phấn, túi xách sáng lấp lánh cũng màu hồng phấn nốt, găng tay lụa...

Nhân vật “bí mật” đó như một nàng công chúa từ trong truyện cổ tích bước ra. Tiếc là khuôn mặt bị chiếc ô che mất nên nhìn không rõ...

Cộp cộp cộp...

Cô ta đi giày cao gót, thong thả bước đến khán đài, đi lướt qua chỗ tôi đứng:

“Màn kịch kết thúc được rồi đó!”

Lẽ nào là...

Mặt tôi trắng bệch nhìn cô gái đó đang đứng trước mặt Giang Hựu Thần. Cô ta nhẹ nhàng cup ô lại. Tôi có cảm giác bị hàng vạn ánh hào quang làm loé mắt, tim vẫn đập dữ dội.

Đôi mắt sáng long lanh, lông mày lá liễu, môi chúm chím như trái anh đào, nước da trắng bóc... Hơn nữa giọng nói vừa rồi nghe quen lắm, không phải là ...

- Là công chúa barbie Anna!

- Công chúa Anna trở về rồi sao? Cô ấy vẫn đẹp như ngày nào!

Dưới khán đài tiếng vỗ tay âm ầm, át cả tiếng kêu ngạc nhiên của tôi. Nam sinh trường British từ trước đến giờ đều kiêu ngạo, lạnh lùng với con gái, vậy mà thấy Anna xuất hiện lại reo hò vui sướng như đón tết.

- Các bạn thân mến, cuộc thi lần này đã đến hồi bế mạc. Chúng ta vô cùng vinh dự được đón tiếp một nhân vật quan trọng. Xin một tràng pháo tay nhiệt liệt đón chào công chúa Barbie: Anna – Lâm Tử Hạo không biết từ lúc nào đã cầm micro nói oang oang. Phía dưới vỗ tay như sấm rền.

Anna quay đầu nhìn xuống dưới, nháy mắt tinh nghịch. Lần này các nam sinh trường British như phát cuồng hết một lượt, lấy hết sức bình sinh mà vỗ tay ầm ỹ.

- Cám ơn, cám ơn, đã lâu không gặp vậy mà mọi người vẫn quan tâm đến tôi... - Anna bước lên bục chính, vẫy tay – Tôi đã quay trở về!

- Ồ... công chúa barbie đã quay về rồi! – Đám nam sinh trường British hưng phấn không thua gì tụi con gái “hám trai đẹp” trường Maria!

- Công chúa Anna, từ khi bạn đứng đầu trong kỳ thi cấp II toàn thành phố, bạn đã rời khỏi Saint Roland. Thử kể lại xem trong thời gian lâu như thế bạn đã ở đâu? Chúng tôi rất nhớ bạn... - Lâm Tử Hạo nịnh đầm ra mặt, nhảy cẫng lên sung sướng như tỏ vẻ rất nhớ nhung Anna.

- Vì gia đình có việc nên tôi đã đến trường cấp III Appolo ở Milan học một kì. Nhưng từ hôm nay trở đi, tôi sẽ quay lại trường Maria.

- Hả? Trường cấp III danh tiếng Appolo ở Milan? Anna siêu quá! – Ai nấy đều trầm trồ ca ngợi.

Í! Anna bảo là nhỏ ở Milan suốt. Nhưng sao ngày đầu tiên khai giảng ở trường Maria, rõ ràng mình đã nhìn thấy nhỏ.

- Hôm nay, nhân dịp Hựu Thần đạt giải quán quân cuộc thi... - Anna quay đầu lại mỉm cười nhìn Hựu Thần – Hựu Thần, chúc mừng cậu!

Anna đẹp quá! Mặt trắng hồng như búp bê, mắt sáng long lanh, nghịch ngợm nháy mắt.

Lạ thay, Giang Hựu Thần không trốn tránh như khi gặp con gái mọi lần mà mỉm cười, gật gật đầu:

- Cảm ơn cậu, Anna!

- Hoá ra công chúa Anna đến đây vì Giang Hựu Thần thắng cuộc. Vậy thì thời gian còn lại sẽ giành cho hai người! Lễ trao giải đến đây kết thúc!

- Hả? Kết thúc? Mình vẫn muốn ngắm Anna nữa...

- Đúng vậy, đúng vậy.

Mọi người giải tán, mặt mày tràn trề thất vọng. Trên khán đài còn Giang Hựu Thần, Anna, Lâm Tử Hạo, Ân Địa Nguyên và cả đứ đang lo ngay ngáy là tôi nữa.

- Hựu Thần, đưa mình đi tham quan trường British một lúc được không? – Anna vừa nói vừa bước xuống khán đài.

Lúc quay đầu lại, ánh mắt nhỏ dừng lại phía tôi. Tôi giật bắn mình: Anna có nhận ra tôi không? Nhưng nếu nhận ra, tại sao không hề lật tẩy tôi luôn nhỉ?!

Tim tôi đập thình thịch. Ánh mắt Anna như không có chuyện gì xảy ra, liếc xéo qua tôi. Nhỏ chẳng thèm đoái hoài gì, điệu bộ như không quen biết tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn Giang Hựu Thần. Cậu ấy nhìn tôi, sau đó chậm rãi cùng Anna bước xuống bục.

Hừm, họ đúng là thanh mai trúc mã.

Lâm Tử Hạo đi đến bên cạnh tôi, nhếch mép cười ranh mãnh:

- Tôi còn nghe nói Anna và Giang Hựu Thần đính hôn với nhau nữa cơ. Tôi thấy cô chả có hy vọng gì đâu...

Nhìn Lâm Tử Hạo chạy theo đuôi Anna, trong lòng tôi không hiểu sao lại thấy đau nhói. Vừa rồi không phải tôi lo lắng làm sao giải thích việc “là bạn gái của Giang Hựu Thần”? Bây giờ xuất hiện một người là công chúa barbie “thanh mai trúc mã” thay thế, chẳng phải giúp tôi đỡ phào nhẹ nhõm sao?

Nhưng ... Tại sao tâm trạng tôi cứ rối bời nhỉ?

Reng... Reng...

- Này, di động kêu kìa. – Ân Địa Nguyên vỗ vỗ vai tôi. Tôi mới kịp hoàn hồn lấy điện thoại ra nghe.

- Alô, tôi là...

- À... À... là tôi đây!

Vừa nghe thấy tiếng nói ở đầu dây bên kia, tôi bắt đầu căng thẳng. Trả lời giọng run run như gà mắc tóc.

- Vâng... Tôi biết rồi... tôi sẽ đến đúng giờ...

Tít tít...

Khi đầu bên kia gác máy tôi mới từ từ bỏ di động xuống.

- Cậu... - Ân Địa Nguyên nhìn tôi như có chuyện gì – Cậu không sao chứ?

- Không sao... - Tôi định gượng cười nhưng lại thấy miệng mình như cứng lại, không mấp máy nổi.

- Cám ơn cậu hôm nay đã giúp Hựu Thần! – Ân Địa Nguyên quay người toan chạy theo Hựu Thần, đột nhiên dừng lại, ngoái đầu nhìn tôi – Thái Lăng, đến lúc cậu rời xa Hựu Thần rồi!

Cậu ta...

Tôi kinh ngạc ngược đầu nhìn Ân Địa Nguyên nhưng chỉ nhìn thấy cậu ấy đã đi khuất.

Cậu ta nhận ra mình là ai sao? Lúc nào phát hiện ra vậy?

Đầu óc tôi lúc này loạn cào cào cả lên. Tôi hít hà, phủi bụi dính trên người rồi đi đến nơi hẹn – núi Tịch Dương!

Nghe nói núi Tịch Dương đẹp nhất vào mùa hè. Nhìn khắp nơi đều thấy hoa anh đào đang nở rộ. Núi Tịch Dương như biến thành một biển hoa sắc thắm lãng mạn.

- Cô đến rồi!

Một giọng nói trầm trầm cất lên như phá vỡ cảm giác yên bình. Tôi hoang mang ngẩng đầu lên, nhìn thấy phía dưới gốc cây đào không xa có một bóng người đứng quay mặt lại.

Lại là... lại là người bí ẩn đó sao?

- Tôi... tôi đến rồi...

- À! – Người bí ẩn trả lời với giọng như vừa rồi. Hình như tôi nghe thấy có tiếng thở dài.

Sao... Sao vậy? Tôi lo sợ muốn rụng tim, tay nắm chặt vạt áo, lo nơm nớp.

- Chúc mừng cô Thái, cô đã hoàn thành rất tốt kế hoạch! Chúng tôi sẽ trả thù lao cho cô như trong hợp đồng đã hứa. – Người mặt bộ âu phục màu đen đó nhìn tôi gật đầu rồi tuyên bố rất mạch lạc.

Tôi có cảm giác máu dồn hết lên mặt, mặt tôi lập tức đỏ bừng như quả cà chua.

- Ờ, à... Thật vậy sao? – Đầu tôi hiện rõ mồn một con số trong hợp đồng lần trước. Thật không? Thật là được nhiều tiền như thế sao? Như vậy mẹ tôi không cần ăn cơm thấp nển nữa.

Người mặc âu phục đen nhìn tôi rồi đột nhiên tiến lên phía trước thì thăm to nhỏ với bóng người bí ẩn, sau đó quay về phía tôi nói:

- Chúng tôi sẽ thực hiện nhưng gì đã cam kết. Mong cô cũng sẽ thực hiện những điều đã cam kết trong hợp đồng. Trong vòng tuần này, cô phải rời khỏi trường British, rời xa mãi mãi. Mọi việc đều đã xong xuôi hết rồi, cô cũng không cần thiết phải ở lại. Chúng tôi cũng không muốn mọi người phát hiện ra thân phận của cô, đặc biệt là Giang Hựu Thần.

- Cái... cái gì? – Tôi nói như mất giọng, cố gắng lắm mới tuôn ra được hai chữ, họng hơi đau rát.

- Cô nên làm thế!

Người mặt đồ đen cầm một tờ chi phiếu đi đến trước mặt, lạnh lùng nhét tờ giấy mỏng dính đó vào tay tôi, sau đó cùng “người giấu mặt” kia đi mất. Tôi nhìn tờ chi phiếu ghi rất nhiều số mà lòng hoang mang khôn xiết.

Mình phải xa rời ư?

Phải vĩnh viễn xa trường British... rời xa Giang Hựu Thần ...

Tôi bước từng bước nặng trĩu trên mặt đất phủ đầy cánh hoa mềm mại. Bóng của tôi in trên sườn núi như được kéo dài bởi ánh tà dương. Lũ chim đậu trên cành cây cứ riu ra riu rít không dứt.

- Bọn mày vui vẻ nhỉ! – Tôi hít một hơi dài, dụi dụi khóe mắt như sắp ướt nhòe của mình tiếp tục rảo bước xuống núi.

Cơn gió mát lạnh khi trời về chiều lướt nhẹ qua khuôn mặt tôi nhưng cũng không đủ để xoa dịu trái tim như thiêu đốt...

Khi xuống núi, tôi vội vàng quay về phía hậu trường để thay đồng phục trường British rồi ngơ ngơ ngẩn ngẩn đi ra khỏi ký túc xá.

“Không sao cả, khăn tay để dùng mà... Cậu vẫn chưa về nhà sao? Quần áo ướt sũng thế này sẽ khó chịu lắm, mau về nhà đi!”

...

“A, vậy thì, Giang Hựu Thần, mình có thể ngồi bên cạnh cậu không?”

“Đương nhiên là được!”

...

“Vì cậu thấy nó đẹp nên mới nhốt nó trong trong một chiếc bình thủy tinh, nó làm gì có sự lựa chọn khác!”

...

Những câu nói dịu dàng, ấm áp của Giang Hựu Thần cứ như lượn vòng quanh đầu tôi. Những việc trước đây còn nhớ như in, ngực tôi như bị đè nặng. Không ngờ đường về ký túc xá lại dài dằng dặc đến thế. Trên từng chiếc lá của những hàng cây bên đường như viết dòng chữ to tướng “Ly biệt”.

Reng... reng...

Tiếng chuông di động làm tôi giật mình. Tôi vội vàng rút di động ra. Lẽ nào người bí ẩn vừa rồi thay đổi ý kiến? Nếu như thế, mình có thể sẽ được ở lại.

- Alô! – Tôi xúc động nhấn vào nút nhận cuộc gọi. Có lẽ do tay run rẩy quá nên suýt nữa đánh rơi cả điện thoại. Tay phải giơ lên toan giữ thật chặt nhưng không kịp, điện thoại cứ như nhảy đi nhảy lại giữa hai tay, loanh quanh như vậy gần 6 vòng mới giữ chắc được trong tay.

Hộc hộc...

Tôi vượt ngực để đỡ thở dốc, cuối cùng cũng giữ được vật duy nhất còn đáng tiền.

Í? Hình như mình vừa nhận điện thoại... Ôi trời, cuộc điện thoại của mình!

- Alô, alô! – Tôi lập tức dí sát điện thoại lên tai, hét thật to.

- Ai chà!

Ủa? Đầu dây bên kia là giọng một người phụ nữ nghe quen lắm... nhưng trong chốc lát không nhận ra ngay được...

Mẹ?!

- Là mẹ phải không? – tôi hoa chân múa tay cứ như là diễn viên đóng quảng cáo di động thể hệ mới.

- Ôi chà, Thái Linh à, cũng may là con còn nhận ra giọng mẹ. Vừa rồi con hét to làm mẹ suýt nổ màng nhĩ đó! – Giọng mẹ lại vang lên trong điện thoại.

- Mẹ, sao lâu rồi mà không có tin tức gì của mẹ vậy, mẹ đã đi đâu? - Vừa nghe thấy giọng mẹ, mũi tôi cay cay. - Mẹ! Mẹ sống ổn cả chứ...

- Thái Linh! Mẹ sống rất tốt, mẹ đang ở khách sạn sáu sao thưởng thức trà sớm...

- Thưởng thức trà sớm?!

Tôi ngược đầu nhìn thấy mặt trời đã lặn rồi, trán toát mồ hôi hột. Ôi! Mẹ muốn nói dối cũng phải có nghề một chút chứ!

- Mẹ chọn món bánh hấp bào ngư và bột cua... - Mẹ cứ thao thao bất tuyệt kể về “bữa điểm tâm sáng”, nhưng tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng một người vang lên: “Cho một bát mì bò ăn liền dầu hào!”

Đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng, nghe mẹ cười nói vui vẻ mà lòng tôi cảm thấy chua xót.

- Mẹ...

- Thái Linh! Sao thế? Tạm thời mẹ chưa quay về nhà được, con phải biết tự chăm sóc cho mình đấy. - Mẹ cười. – Ha ha...

- Mẹ, mẹ về nhà đi, chúng ta có thể sống như trước kia. – Tôi cố kìm giọng run run vì không muốn mẹ biết mình đang buồn.

- Được rồi! Được rồi! Mẹ biết Thái Linh nhớ mẹ, hai hôm nữa mẹ sẽ về...

Mẹ tắt điện thoại, lòng tôi lúc này cứ như bị xáo trộn. Tôi kiếm được một khoản tiền kha khá, có thể cùng mẹ sống vui vẻ, nhưng... tôi phải rời xa nơi này, rời xa Giang Hựu Thần...

Ủa? Sao cửa phòng lại khép hờ thế kia? Lẽ nào An Vũ Phong về rồi?

- Về rồi đây! – Tôi đẩy cửa bước vào, vội lấy chiếc ghế bên cạnh để ngồi.

- Ái!

- Đau...

Tôi ngã xuống, đau đến nghiến răng, thờ phì phò quay đầu lại. Không biết từ lúc nào có ai đó bất ngờ rút ghế lại làm tôi không kịp phản ứng, ngã nhào luôn xuống đất.

- Ha ha ha! Vừa thành bạn gái của người ta mà đã vui đến nỗi ngã chổng gọng thế kia à? Cách ăn mừng của cô khác người thật! Ha ha...

Tiếng cười ranh mãnh của An Vũ Phong.

- Sao cậu lại rút ghế của tôi?! – Tôi tức đến nổi mặt đỏ phừng phừng nhìn hắn ta hét lên.

- Tôi làm gì á! Tôi có làm gì đâu?! – An Vũ Phong đi đến chỗ cái ghế cậu ta vừa rút, ngồi lên đó, ghéch chân lên.

- Lấy ghế của mình ngồi bộ sai sao? Đại tiểu thư?

Tôi nhìn đằng sau ghế có chữ “Phong”.

Đúng là ghế của hắn ta, nhưng từ lúc nào mà tên An Vũ Phong ác ma này lại trở nên keo kiệt thế nhỉ?

- Đồ ngốc! – Tôi lồm ngồm bò dậy. Hừ! Sao không có núi “Ngũ Hành Sơn” nào đề lên cái tên khỉ này đến 500 năm cho hắc đàng đời nhĩ! Không phải, đề 5000 năm mới bổ!

An Vũ Phong liếc xéo tôi một cái, cười như ác quỷ, rồi quay đầu lại đeo IPOD, mải mê ngồi nghe nhạc. Tôi uất ức nhìn hắc ta, đứng phía sau lè lưỡi lêu lêu hắc. Mặt tôi lúc này y hệt ma nữ! Thế vẫn chưa đủ, tôi còn huơ chân múa tay làm một bài quyền cước, vờ đánh lên đầu hắc.

Cho chừa này! Cho chừa này!

- Này, bạn gái mới của Giang Hựu Thần, đừng có làm ba cái việc kỳ quặc sau lưng người khác! – An Vũ phong không thèm quay đầu lại, vẫn đeo tai nghe nhạc, nói giọng mỉa mai.

Đợi đã!

Đầu tôi đột nhiên như bị người ta ấn công tắc dừng tạm thời. “Xoạt!” – Tay tôi ngừng lại trên đỉnh đầu hắc ta. Hắc... hắc ta vừa gọi mình là gì thế?

Đại tiểu thư...?

Không... Bạn gái mới của Giang Hựu Thần?

Tôi cúi đầu nhìn bộ đồng phục trường British đang mặc. Tôi bây giờ là Thái Lăng... Thái Lăng cơ mà?!

- Đúng là ngổ hết thuốc chữa... tôi chẳng nói từ trước rồi sao, tôi gặp cô sớm hơn bọn họ! – An Vũ Phong ngẩng đầu lên nhìn tôi, sau đó lại tiếp tục nghe nhạc. Cậu ta tỏ ra rất sáng khoái, nhâm nhi ly nước.

Tôi nhìn điệu bộ tự đắc của An Vũ Phong rồi nuốt nước miếng. Có lẽ mình phải uống chút nước cho trấn tĩnh lại. Tôi lấy chiếc cốc trên bàn đi đến chỗ bình nước tự động.

- Khoan đã! – Tên An Vũ Phong lại phá ngang.

Hôm nay tên này sao cứ làm khó mình thế nhĩ? Nhìn bản mặt hắc là tôi giận sôi gan.

- Lại gì nữa đây? – Tôi nhìn thẳng hắc, nói to tướng như muốn bắn hết nước miếng vào mặt tên đó cho bổ ghét.

- À, à, mình muốn uống nước thôi! - Hấn “cướp trên giàn mướp” lấy cốc đặt xuống vòi trước tôi.

Tôi tức tối nhìn bộ mặt nham hiểm “cấp báo động đỏ” của hấn ta. Chắc lại đang có âm mưu gì đó!

Cái tên An Vũ Phong này chẳng qua là cáo già đội lốt thỏ non! Lũ con gái đúng là có mắt không trông mới thích hấn.

- Mình lấy nước xong rồi, mời bạn! – An Vũ Phong lắc lắc cốc đựng đầy nước, suýt nữa bắn nước vào người tôi, may mà tôi nhanh chân né kịp.

Tôi ầm ức nhìn hấn, chỉ muốn cho hấn ta một nhát cho ngóm cù đeo luôn. Sau đó tôi đặt cốc vào vòi hứng.

Toong...

Toong...

Tôi nhìn chỗ vòi nước, mặt ghệt ra như phồng.

Cái gì? Vừa nãy nước còn chảy mà! Tôi vỗ mạnh vào bình uống nước hai cái... nhưng vòi nước vẫn không chảy ra giọt nào...

Gì thế này? Tôi lắc lắc thùng nước, ngó vào trong...

Nước trong thùng hết nhãn?

- An...Vũ...Phong!

Tôi tức đến dựng tóc gáy, gào thật to tên hấn ta, nhưng An Vũ Phong vẫn thản nhiên ngồi nhâm nhi cái cốc nước, còn phát ra tiếng uống nước “ực ực ực...” làm tôi tức ói máu!

- Hôm nay trạm cấp nước nghỉ rồi! - Hấn đột nhiên nghĩ ra gì đó ung dung quay đầu lại nhìn tôi cười mủm mĩm.

Xoẹt... xoẹt...

Câu nói của tên đó làm tôi giận đùng đùng tới mức sắp biến thành con ác long khè lửa tới nơi. Hấn chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, tôi tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Tại sao cậu nữ đối xử với tôi như thế?

Không cho nước uống, không cho ngồi! Hắn ta nghĩ cái gì thế không biết?!

Tên này biết mình sắp đi nên cố tình chọc giận thêm đây mà!

- Tôi đâu có nghĩa vụ phải đối xử tốt với bạn gái của Giang Hựu Thần nhỉ?!

An Vũ Phong quay lại, nhưng không giống bộ dạng ngạo mạn thường ngày. Mà ngược lại, khuôn mặt cậu ấy lộ vẻ buồn bã thê lương.

Tôi như đứng thộn ra nhìn bộ mặt lạ lẫm đó, luống cuống nói.

- Cậu... cậu...

- Tôi? Tôi làm sao? Tôi sợ người khác bàn ra tán vào lắm! – An Vũ Phong đổi mặt, lập tức quay về bộ mặt khỉ đáng ghét như thường ngày!

Bàn ra tán vào? Tôi nghiêng rằng nhìn tên đang hung hăng bỏ xít đó. Vừa rồi chắc chắn mắt mình có vấn đề rồi, dùng từ “buồn bã” để nói về hắn ta mới ớn chứ.

Tôi tức anh ách, quay người đi ra phía cửa.

- Sao thế?

- Không sao! – Tôi gắt gỏng với người vừa hỏi.

- Thái Lăng... - Tiếng nói ầm áp pha chút rụt rè, do dự một lát, sau lại vang lên. Tôi ngược đầu nhìn người đứng trước mặt mình. Trời đất! Hóa ra là Giang Hựu Thần. Con tức giận ngút trời của tôi làm cậu ấy sợ hãi, ấp úng nhìn tôi trông đến tội nghiệp.

Chúa ơi, tôi nhìn lên trần nhà trắng toát. Tại sao ông trời lúc nào cũng bắt tôi phải đối mặt với những chuyện khó xử như thế này!

- Xin lỗi! – Tôi nén hết toàn bộ cơn giận dữ lại, nói như cố nặng ra hai từ.

Giang Hựu Thần lại nở nụ cười thiên sứ như thường ngày, im lặng nhìn tôi.

Ọc ọc...

Đúng lúc cả hành lang im phăng phắc không động tĩnh thì cái bụng tôi reo ầm ỉ, tôi đặt tay lên bụng...

Ngượng... ngượng quá đi mất! Thật mất mặt!

Giang Hựu Thần không nhịn được cười:

- Mình cũng đói bụng rồi, hay tụi mình cùng đi ăn nhé! - Cậu ấy lịch sự đề nghị.

- Ừm! - Tôi ngượng ngùng gật đầu, đi phía sau Giang Hựu Thần.

Bình! Bình!

Vừa mới quay người đi được hai bước, phía sau lưng bỗng vang lên âm thanh long trời lở đất như nổ bom, làm cả khu ký túc xá giật mình vỡ mật.

Chẳng lẽ là động đất?

Tôi sợ xanh mặt quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động đó, chỉ thấy phía trước cánh cửa ký túc xá bụi bay mù mịt.

- Chắc là An Vũ Phong?! - Giang Hựu Thần đứng bên cạnh nói khẽ với tôi.

- À... - tôi chưa hết sợ hãi nhìn cánh cửa đó... Âm thanh vừa rồi, lẽ nào do tên An Vũ Phong đó...?

Hắn lại nổi điên chuyện gì rồi?!

- Đến chỗ này nhé! – Giang Hựu Thần chỉ tay về phía quán ăn kiểu Tây rồi không chút do dự dẫn tôi vào trong.

Trời ơi! Tiệm ăn này sang trọng quá! Tôi cứ như bà già nhà quê lên tỉnh vậy, nhìn ngó khắp nơi. Đẹp quá đi! Lò lửa được ốp đá cẩm thạch, đèn pha lê sáng lấp lánh, chân cắm nến màu bạc.

- Cậu muốn dùng món gì? – Giang Hựu Thần mở quyển thực đơn, ngấn đầu nhìn tôi mỉm cười.

- Ờ... Tùy cậu thôi, mình sao cũng được!

- Vậy dùng món này nhé. Hôm nay phục vụ đặc biệt! – Giang Hựu Thần chọn món rất nhanh rồi đưa cho nam phục vụ đứng phía sau.

Khi người phục vụ đi khỏi, bàn ăn lại im lặng. Giang Hựu Thần vẫn như mọi khi, nhìn tôi mỉm cười dịu dàng. Khuôn mặt cậu ấy hồng hào.

Tôi lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ, thật không ngờ mới đó mà trời đã tối rồi. Bên ngoài, bầu trời đầy sao, có cảm giác như chìm trong biển kim cương mênh mông... Cái tên đáng ghét đó không biết đã ăn gì chưa?!

- Thưa quý khách! Đây là món quý khách gọi.

Người phục vụ cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, đặt lên bàn từng đĩa thức ăn trông rất công phu, cầu kỳ.

Món này... món này ăn bằng cách nào? Tôi nhìn đĩa thức ăn trông rất ngon miệng. Dĩa và dao được đặt ngay ngắn hai bên...

- Cô có thể lấy cho cháu một đôi đũa không ạ? – Tôi ấp úng hỏi. Tôi nhớ lại lời Ngọc Đình nói. Ba của nhỏ khi vào Pizza Hut cũng hỏi cô phục vụ đưa cho đũa dùng một lần!

- Ờ, không... - Cô phục vụ lập tức tắt nụ cười tươi roi rói, thoát một cái khuôn mặt tối sầm lại.

- Cậu ấy đùa thôi. Cảm ơn! Nếu có chuyện gì chúng tôi sẽ gọi sau!

- Ờ, không...

Giang Hựu Thần kéo tay tôi lại, tôi ngạc nhiên quay đầu nhìn cậu ấy.

- Ăn đồ Tây không dùng đũa! – Giang Hựu Thần xoa xoa đầu tôi nói.

Cạch!

Tôi đánh rơi cái đĩa xuống, bần thần nhìn Giang Hựu Thần. Cậu...cậu ấy vừa xoa đầu mình?

Cậu... cậu ấy... không biết.

Không thể! Không thể! Không thể nào!

Mặt tôi dần đỏ ửng lên...

- Mình nhặt cái đĩa! – Tôi cúi xuống dưới bàn, tìm đập thành thịch. Trời đất... thế này là sao?

Giang Hựu Thần lại dịu dàng xoa đầu mình! Mình là Thái Lăng, mình là Thái Lăng!

- Nhặt chưa?

- Vẫn... vẫn đang tìm...

- Gọi người phục vụ mang bộ dao đĩa khác đến nhé!

- Không cần đâu, bọn họ bận mà! Không nên làm phiền họ nữa!

...

Hả? Phía trên bàn sao lại có tiếng nhạc du dương thế nhỉ? Tôi ngược đầu lên, cả người như bị kẹp cứng giữa bàn và ghế. Tôi lấy hết sức ngồi dậy nhìn lên phía trước.

- Chúc Thái Lăng ăn ngon miệng!

Tôi chưa kịp phản ứng thì một người đóng vai chú hề mặc trang phục màu sắc sặc sỡ, đầu đội mũ nhọn nhọn tròn tròn chạy ngay đến chỗ tôi. Chú hề ngừng thổi kèn acmônica, nói rất to:

- Tặng bạn cái này...!

- Á! – Tôi vẫn chưa kịp ngồi vững, bị bất ngờ quá nên ngã xuống đất...

Mất mặt... mất mặt quá đi mất!

Tôi lóc ngóc bỏ dậy, hốt hoảng ngồi vào chỗ. Mặt tôi đỏ bừng, mắt tôi thô lỗ nhìn chú hề đưa cho tôi mấy quả bóng bay rất to.

- A... ơ... ơ... cảm ơn! – Tôi cúi đầu, không dám nhìn mặt chú hề.

Rốt cuộc chú hề đó là ai vậy? So với người đó, tôi giống hề hơn thì có!

Tôi khẽ ngấn đầu nhìn quả bóng bay trên tay.

Quả bóng đẹp quá! Đỏ, xanh, tím, hồng đủ cả... có cảm giác như quay về hồi còn bé xít. Các sắc màu như có sức quyến rũ lạ lùng, làm tôi ngây ngất.

Bộ mình trúng chương sao? Hay... Híc! Đột nhiên tôi biến thành trung tâm chú ý ở tiệm ăn này.

Đừng nhìn mà! Xin đừng nhìn tôi! Tôi dần dần kéo mấy quả bóng bay xuống để che, tránh ánh mắt của những người tò mò nhưng không ngờ lại bắt gặp nụ cười của Giang Hựu Thần. Ôi...!

Vừa rồi cậu ấy nói phục vụ đặc biệt?

- Ha ha... ha ha... - Tôi đành nhìn Giang Hựu Thần cười như con ngố để chữa ngượng.

- Mình có trò ảo thuật này tặng cậu! – Giang Hựu Thần đứng dậy.

Ảo... ảo thuật? Tôi ngạc nhiên nhìn. Giang Hựu Thần giơ tay lên rồi bất ngờ vung tay một cái, sau đó ung dung nắm tay lại. Trông giống y như chương trình tôi xem trên ti vi.

- Nhìn kĩ nhé! – Giang Hựu Thần nhìn tôi gật đầu, cười vẻ bí mật.

Tôi gật gật cái đầu, mắt tròn dẹt nhìn, chỉ thấy Giang Hựu Thần nắm chặt tay xoay lên xoay xuống một vòng rồi đưa tay lên gần miệng, thối khế một cái.

- Tặng cậu!

Tôi nhìn vào lòng bàn tay cậu ấy.

Trong tay Giang Hựu Thần có một mảnh giấy nhỏ màu hồng hình trái tim.

Hả? Không phải biến thành chim bồ câu trắng hay hoa gì đó?! Mà là biến thành một mảnh giấy nhỏ... Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta.

- Đây là mảnh giấy ước nguyện tình yêu!

Giang Hựu Thần nhìn tôi, nói rõ từng câu từng chữ:

- Khi cậu cần gì, có thể viết tâm nguyện lên đó, mình sẽ giúp cậu thực hiện.

Mình... mình có nghe nhầm không? Mảnh giấy “Ước nguyện tình yêu”? Tình yêu... tình yêu... Giấy “Ước nguyện tình yêu”?

- Tại sao cậu lại tặng mình cái này chứ? Ha ha ha... cậu có nhầm không đấy... - Tôi vội vã trấn tĩnh lại rồi giả cười đánh trống lảng.

- Mình... thực ra đã biết hết rồi! – Giang Hựu Thần nhìn thẳng vào mắt tôi, khế nói ra cái đáp án mà tôi sợ nghe thấy nhất.

- Cậu biết cái gì? - Điều tôi lo lắng đã thành hiện thực nhưng tôi vẫn cố cãi cùn.

- Cậu chính là Tiểu Linh mình gặp ở sân bóng rổ..., là người ở khu biệt thự bên bờ biển cùng mình đi bắt đom đóm... - Giang Hựu Thần nhìn tôi không chớp mắt, như sợ tôi sẽ trốn mất tiêu. Nếu có thể, tôi cũng rất muốn bỏ trốn khỏi nơi này ngay lập tức.

- Mình... cậu... Mình... cậu... - Tôi ấp a ấp úng, đầu óc rối tung lên như mớ bòng bong.

Làm sao bây giờ?

Sao cậu ấy lại biết?

Mình phải làm sao đây?

Cậu ấy...

Nhưng lúc này tôi cứ như bị cảm, những điều muốn nói như mất hút ở trong họng. Họng tôi y như cái cầu thang máy chen chúc đến mười lăm người đang muốn cùng lúc chạy ra một lượt.

- Thực ra, lúc ở khu biệt thự bên bờ biển, mình đã biết cậu là Tiểu Linh... - Giang Hựu Thần vẫn tỏ ra bình tĩnh, kể lại “sơ hở” của tôi.

Bây giờ tôi mới sực tỉnh. Hóa ra lúc ở bờ biển, tôi đánh rơi một tờ giấy khuyến mãi của nhà ăn trường British. Nếu như là Tiểu Thái thì làm sao có nó?! Có trách thì trách lúc tôi thay trang phục không để ý đến, ai lại để lộ sơ hở rõ như ban ngày.

Nhưng... Giang Hựu Thần tại sao không lật tẩy tôi?

- Hựu Thần! Cậu biết sự thật, liệu cậu có nói với trường là mình giả trai... - Tôi hỏi thăm dò Giang Hựu Thần, nhưng thực ra trong lòng đang nóng như lửa đốt.

- Mình sẽ không nói! - Hựu Thần cười. Nụ cười đó giống như ánh mặt trời đột ngột lóe sáng trong bóng đêm, làm cho đầu óc đang bị bóng đen che phủ của tôi được trải ánh nắng mặt trời vàng óng. Tất cả như bừng sáng trở lại!

- Nhưng... - Giang Hựu Thần nhìn tôi nháy mắt.

- Cậu phải chấp nhận một điều kiện của mình!

- Cậu... cậu muốn mình làm gì? - Tại sao còn có từ “nhưng” chứ, tìm tôi lại đập ròn ràng.

Giang Hựu Thần đi đến trước mặt tôi, lấy từ chỗ chú hề một chiếc hộp có đựng bộ váy màu tím. Cậu ấy rụt rè nói:

- Cậu hãy mặc nó, được không?

Tôi ngơ ngẩn nhìn bộ váy mà Giang Hựu Thần đang cầm trong tay: Cổ áo, tay áo và váy trông y hệt như bộ váy áo của công chúa.

Trên nền màu tím có thêu rất nhiều bông hoa hồng nhỏ xíu, giữa eo có tết nơ bướm bướm...

Thật là tặng nó cho tôi sao? Có lẽ là trang phục của công chúa...

- Cậu có thể mặc nó vì mình không? – Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi đang chờ đắn đo, khẽ hỏi một lần nữa.

Tôi ngược đầu lên nhìn Giang Hựu Thần, ánh mắt cậu ấy tràn ngập sự đợi chờ, hi vọng. Tôi có thể mặc nó sao? Tôi không phải công chúa, vậy mà cũng có thể mặc bộ váy áo đẹp thế này sao?

Giang Hựu Thần mỉm cười, đưa bộ váy áo cho tôi.

Tôi đưa tay ra nhận lấy, vuốt nhẹ những bông hoa hồng thêu trên váy và dải lụa...

Hôm nay, nàng Lọ Lem biến thành công chúa thật sao?

CHƯƠNG 3

GIẤC MỘNG ĐÊM HÈ LÃNG MẠN

Dream of Midsummer

Địa điểm:

Bệnh viện Saint Roland

Cứ địa bí mật

Kí túc xá trường nam sinh British

Phòng học lớp 11A trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Hoàng tử biển.

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi ước sẽ biến thành nàng công chúa hạt đậu

Ngủ trên tấm đệm mềm mại

Để người đời luôn luôn ca ngợi

Tôi mới là nàng công chúa thực sự của nhân gian

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con...

Thế là, tôi được bỏ mặc trên ngọn cây hòe cao tít tắp

Cả đêm không thể nào chợp mắt...

oOo

Tôi mặc bộ váy màu tím rồi soi gương. Thật không thể tin nổi vào mắt mình nữa! Bộ trang phục này hợp với công chúa mới đúng chứ...

- Thái Linh! Cậu... - Giang Hựu Thần thấy tôi đi từ phòng rửa tay ra, ngạc nhiên nói.

- Trông xấu lắm à? Hay là để mình thay ra?

- Đừng! - Giang Hựu Thần kéo tay tôi. - Cậu rất đẹp, còn đẹp hơn cả công chúa thật!

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của Hựu Thần. Tôi biết cậu ấy không nói dối. Thấy cậu ấy cứ chăm chú nhìn mình, tôi thấy ngại, mặt nóng bừng, cúi vội đầu xuống.

- Tiểu Linh, cũng không còn sớm nữa...

- Mình... - Hựu Thần nhất định muốn nói đưa tôi về nhà, nhưng khi về rồi tôi lại phải giáp mặt với cái tên tính khí thất thường An Vũ Phong. Không hiểu tức giận hay...

- Bây giờ mình vẫn chưa muốn về, cậu có thể đi dạo với mình một lát được không?

- À... được! - Giang Hựu Thần gật đầu đồng ý.

Vù vù... vù vù...

Lúc đó, làn gió từ biển thổi vào đem theo vị mặn nồng giống như mùi mực nướng thơm phức ở các sạp hàng chợ đêm, nhưng tâm trạng tôi lúc này chẳng hứng thú chút gì dù cho trước mặt là món cá mực khoái khẩu nhất.

Vẫn là bờ biển đó, ánh trăng chiếu lên bãi cát làm ánh lên những tia sáng nhỏ bé. Xa xa có con cua nhỏ đang bò in thành một vệt dài trên cát. Tôi cúi xuống nhìn con cua nhỏ đang bò qua chân mình để đi về phía biển.

- Cua này, mày vui không? Mày về nhà à? - Tôi nhìn cái bóng nhỏ nhoi của con cua do mặt trăng chiếu xuống, bỗng thấy nhớ mẹ. Mẹ bây giờ đang ở đâu? Mẹ không biết đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện với tôi...

Con cua nhỏ đó cũng bỏ mặc tôi, nó có bạn, có gia đình, còn tôi thì... Lặn trước đến đây có Giang Hựu Thần, An Vũ Phong, còn có cả Ân Địa Nguyên, tụi Thượng Hội và cả "hoàng tử biển" bí ẩn đó nữa...

Đúng rồi, Hoàng tử biển nhất định sống ở biệt thự gần đây. Thượng Hội và Ngọc Dĩnh đã đến thăm anh ấy mấy lần nhưng

anh ấy vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Chẳng qua vì anh ấy đẹp trai nên tụi Thượng Hội mới đến thăm... Mình phải rời khỏi British, rời khỏi nơi này. Có lẽ cũng nên nói lời từ biệt với Hoàng tử biển, biết đâu anh ấy đã tỉnh lại.

- Mình đã đưa anh ấy vào bệnh viện Saint Roland rồi – Giang Hựu Thần quay lại nhìn tôi, ánh trắng chiếu rọi trên mặt biển như soi rõ đôi mắt của cậu ấy, một đôi mắt trong veo.

Tôi dụi mắt vì cảm thấy đứng trước mặt mình lúc này là một thiên thần với đôi cánh bạc.

- Bệnh viện Saint Roland? Bệnh viện nổi tiếng... - Tôi cúi đầu lo lắng, tôi làm sao có đủ tiền để trả viện phí cho Hoàng tử biển chứ?

- Tiểu Linh, mình sẽ chăm sóc anh ấy! – Giang Hựu Thần cứ như đọc được suy nghĩ của người khác, nói ra những điều mà tôi đang nghĩ.

- Giang Hựu Thần, cảm ơn cậu!

- Mình chỉ hy vọng cậu luôn vui vẻ, không phải buồn phiền gì... - Giang Hựu Thần dừng lại một lúc, dường như có điều gì đó muốn nói nhưng lại không nói ra - Mình đưa cậu đến bệnh viện thăm anh ấy nhé?

- Được!

Tôi rảo bước thật nhanh, lần đầu tiên tôi mặc váy và giày công chúa chạy như thế này, thật không tiện chút nào! Tôi cởi giày ra, một tay cầm giày, một tay nhấc đuôi váy lên.

Tôi là công chúa gì chứ? Nếu là công chúa thì chắc là công chúa gặp nạn...

Ai... ai... ai da!

Bịch!

Cát mềm, chạy nhanh quá, đứng không vững. Một chân tôi giẫm lên cát, còn một chân bước hụt nên mất đà lao đảo lao về phía trước mấy bước. Vì muốn đứng thẳng bằng nên hai tay cứ

hóa đi hóa lại, đôi giày công chúa màu bạc cũng bị tôi nhỡ tay vung ra xa. Tôi cố đứng vững. Sau đó đành phải chạy đi nhặt lại.

Ôi, công chúa gặp nạn gì chứ, tôi là công chúa xui xẻo thì có...

May là trời tối, ánh trăng trên bờ biển mờ mờ ảo ảo, Giang Hựu Thần chắc không nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng lên của tôi. Tôi quay lại nhìn Hựu Thần. Cậu ấy vẫn mỉm cười như mọi khi nhìn tôi, không phải nụ cười chế giễu hay châm chọc. Nếu như bộ dạng thảm hại của tôi lúc này mà bị tên An Vũ Phong nhìn thấy, có lẽ cả đời này tôi không ngóc đầu lên nổi!

Mình... tại sao lại nghĩ về hắn ta thế nhỉ...?!

- Thiếu gia đến rồi! - Tôi và Giang Hựu Thần vừa bước vào cổng bệnh viện Saint Roland đã gặp mấy người vệ sĩ mặc âu phục cung kính khom lưng cúi chào.

- Anh ấy thế nào rồi? Tỉnh lại chưa? - Hựu Thần mỉm cười nhìn mấy người vệ sĩ, trông dáng vẻ không giống một cậu chủ chút nào mà ngược lại, như bạn bè với nhau.

- Thiếu gia, cậu ấy vẫn chưa tỉnh, nhưng không có chuyển biến gì xấu - Vệ sĩ đứng ở phía trước trả lời.

- Tiểu Linh, chúng ta vào thôi - Giang Hựu Thần kéo tay tôi, dẫn tôi về phía phòng bệnh ở đầu hành lang.

Trước cửa phòng bệnh có tấm biển: "Hoàng tử biển". Anh ấy... ở trong này...

Giang Hựu Thần quay đầu nhìn tôi, ra hiệu bảo tôi đi vào. Tôi giơ tay trái lên, nhẹ nhàng mở cửa.

Ai da...

Cửa đã mở! Tường, rèm cửa, giường đều màu trắng toát, lại có một bó hoa bách hợp màu trắng đặt ở cái tủ cạnh giường. Có một người nằm dưới chiếc chăn màu trắng. Tôi chầm chầm bước vào trong phòng, ngửi thấy phảng phất mùi thuốc khử trùng.

Tôi đến bên cạnh giường bệnh, quan sát thật kỹ gương mặt đang ngủ đó. Đôi lông mày đậm trông rất anh tuấn, chiếc mũi

thanh tú. Tuy anh ấy nhắm mắt nhưng tôi biết đôi mắt đó nhất định rất ấm áp và khí khái.

Đôi môi do mệt mỏi nên trắng nhợt nhưng vẫn đẹp mê hồn. Mái tóc màu hạt dẻ đậm nhẹ nhàng rủ xuống trán. Nếu như dưới ánh mặt trời, tôi nghĩ nhất định sẽ rất mềm mại, óng mượt.

Hoàng tử biển nằm lặng im trên giường. Anh ấy trông thật quý tộc, chắc hẳn chuyện về anh ấy rất ly kỳ và bí ẩn.

- Tiểu Linh! Tiểu Linh!

- Hả? – Hựu Thần vỗ vào vai tôi, tôi mới sực tỉnh, quay lại nhìn cậu ấy.

- Tiểu Linh, cậu đừng lo. Mình đã tìm cho anh ấy bác sĩ giỏi nhất, anh ấy sẽ tỉnh lại thôi! - Hựu Thần gật đầu nhìn tôi, nụ cười của cậu ấy rạng rỡ như ánh mặt trời mùa thu, làm lòng tôi ấm áp.

- Hựu Thần, mình... nhưng mình... - Mình làm sao có thể mở mồm nói đã lợi dụng cậu ấy để kiếm một khoản tiền, mình chẳng khác gì đứa lừa gạt người khác, không xứng đáng với sự quan tâm và chăm sóc của cậu ấy dành cho.

- Tiểu Linh, cậu chưa an tâm chuyện gì à? Mình nhất định sẽ làm được mà - Giang Hựu Thần nhìn vẻ mặt khó xử của tôi nên nghĩ tôi còn điều gì cần giúp đỡ. Câu nói của cậu ấy làm tôi cảm thấy khó chịu trong lòng. Tại sao mình lại lợi dụng cậu ấy chứ, sao có thể như thế?!

- Thiếu gia, cậu đến thăm anh ấy à? – Một vị bác sĩ trẻ tuổi bước vào trong phòng bệnh, nhìn Giang Hựu Thần mỉm cười – Thiếu gia, nếu như cậu bận thì không cần ngày nào cũng đến thăm anh ấy đâu. Tôi sẽ chăm sóc anh ấy, nếu có tin gì sẽ lập tức báo cho cậu.

Ngày nào cũng đến? Lẽ nào Giang Hựu Thần ngày nào cũng đến bệnh viện thăm hoàng tử biển?

- Hựu Thần... - Tôi ngược đầu nhìn, đột nhiên cảm thấy mình sắp khóc đến nơi.

- Tiểu Linh, sao thế? - Giang Hựu Thần đột nhiên căng thẳng, sợ mình đã làm sai điều gì.

- Không, không sao cả - Tôi cố nén nước mắt - Mắt cảm thấy hơi khô một chút thôi. Bác sĩ, bao giờ anh ấy sẽ tỉnh?

- Phải còn xem ý chí cậu ấy đến đâu - Bác sĩ nhìn tôi rồi quay lại nhìn Hoàng tử biến trên giường.

- Cậu ấy đã qua cơn nguy kịch, nhưng ý thức vẫn chưa hồi phục!

- Tiểu Thái! Đừng lo, rồi anh ấy sẽ tỉnh lại thôi. Vì nếu biết được cậu quan tâm đến thế, nhất định anh ấy sẽ muốn sớm nói với cậu lời cảm ơn - Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi, giọng cậu ấy dịu dàng nhưng rất quả quyết.

Câu nói đó làm tôi vững lòng hơn.

- Người anh ấy cần cảm ơn là cậu... Tôi có giúp được gì đâu, Giang Hựu Thần mới rất chu đáo, ân cần chăm sóc một người lạ mặt.

- Hì hì... - Giang Hựu Thần cười, cậu ấy có vẻ không để tâm đến việc mình làm, cũng không hề tỏ ra ngạo mạn, tự hào - Tiểu Thái, đi đến nơi này với mình nhé?

- Cậu muốn đi đâu?

- Đến cứ địa bí mật: Nhà trên cây!

Tôi theo Giang Hựu Thần đến khu rừng quen thuộc, khắp nơi đều là tiếng chim hót ríu rít, nghe thật vui tai. Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bầu trời bị cành cây và lá cây che kín mít. Dưới tán cây rất yên tĩnh, chỉ có những con côn trùng nhỏ nấp trong kẽ lá đang ríu ra ríu rít thì thầm với nhau.

Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật mạnh. Dễ chịu quá! Cảm giác này thật tuyệt!

- Nơi này vẫn thế! – Tôi quay đầu lại, mỉm cười nhìn Giang Hựu Thần.

Cậu ấy cười gật đầu với tôi.

- Chúng ta lên trên đi – Giang Hựu Thần giữ thang dây, trèo lên rất thuần thục. Chưa kịp đợi cậu ấy trèo lên trên cùng, tôi không kịp nổi hứng khởi, liền đặt một chân...

- Á! - Tôi la lên sợ hãi, không giữ nổi thăng bằng.

- Bảo cậu đừng vội vàng mà! - Giang Hựu Thần giơ tay ra, lấy sức kéo tôi lại. Tôi cuối cùng cũng giữ được thăng bằng, leo lên từng bước. Chúng tôi ngồi trong nhà trên cây. Tôi nhắm mắt, hít thở không khí trong lành, hai chân để trên chiếc thang dây, thang dây cứ đu đưa, đu đưa...

Chíp chíp chíp...

Tiếng gì thế? Nhất định là tiếng chim bồ câu.

Tôi tròn mắt, nhìn thấy rất nhiều chim bồ câu xung quanh. Chúng đậu trên nóc nhà, thậm chí còn đậu trên chân của chúng tôi. Giang Hựu Thần cười, say sưa vuốt ve chú chim đậu trên tay mình. Tôi chưa nhìn thấy nụ cười đó bao giờ. Bồ câu trắng như làm nền cho nước da rám nắng của Hựu Thần, cái mỏ hồng hồng của chú chim bồ câu như ánh lên nụ cười rạng rỡ của cậu ấy...

Tôi há hốc mồm, như sắp chảy nước miếng toong toong nhìn Giang Hựu Thần đang diễn chương trình "thế giới động vật" trực tiếp.

Người con trai tuyệt vời đó quay đầu lại, nháy đôi mắt sáng như pha lê, nhìn tôi mỉm cười. Tóc Hựu Thần nhẹ nhàng bay trước gió.

- Thái Linh?!

Một giọng nói quen thuộc cất lên làm tôi bừng tỉnh. Tôi như cố thu lại nước miếng chảy ra gần một nửa của mình, cúi đầu ngượng ngùng. Mặt tôi lúc này còn đỏ hơn cái mỏ hồng của chú chim bồ câu.

- Đàn bồ câu sắp bay đi rồi, cậu không tạm biệt chúng à?

- Bye bye! - Tôi vẫn cúi đầu ngượng ngùng, giơ tay lên vẫy vẫy, gắng gượng nói ra hai từ.

Chíp chíp chíp...

Khi tôi vừa vỗ tay xong, lũ chim bồ câu như hiểu lời tôi nói, chúng cất cánh bay lên. Đi thật sao? Tôi không kìm lòng ngược đầu nhìn.

Lũ bồ câu có vẻ luyến tiếc, bay vòng vòng trên đỉnh căn nhà. Các bạn bồ câu! Đừng giận nhé! Chưa nói chuyện với nhau được nhiều... Đúng lúc tôi đang hối hận khôn nguôi thì thấy phía trên có một vật bay không xác định đâm thẳng xuống dưới.

Bay... bay...

Bộp!

Dựa vào kiểu rơi tự do, vật thể này nhất định sẽ đáp trúng mặt tôi. Tôi thộn ra nhìn lên, cứng đờ người, cảm thấy tàu "UFO" này nóng nóng...

- A a... không sao... không sao - Tôi nhìn tên thủ phạm vừa gây tội. Con bồ câu chết tiệt! Lần sau tao cho mày vào nồi hầm nhừ cho biết tay.

Khi tôi đang tức giận đùng đùng thì không biết ở đâu có một chiếc khăn tay vuông vắn, mềm mại, quệt nhẹ vào mặt tôi, lau sạch "món quà đáng sợ" của lũ bồ câu vừa tặng cho.

Phù!

Tôi thở phào. Cuối cùng, cuối cùng cũng lau sạch...

- Xong rồi! - Giang Hựu Thần thu lại khăn tay, đút vào trong túi quần.

Tôi đứng nghiêm, kéo tay áo của cậu ấy.

- Đưa nó cho mình, mình về giặt sạch rồi trả lại cậu!

- Không cần đâu! - Cậu ấy vẫn mỉm cười nói.

- Đưa cho mình... đưa cho mình đi! - Tôi ngưng ngưng cúi đầu, kéo tay áo của cậu ấy lắc lắc quyết không buông.

- Không cần thật mà!

- Cần mà...

- Không cần...

- Cần mà!

...

Hai người cứ sát lại gần, sát lại gần...

...

Bộp

Một nụ hôn nhẹ trên trán tôi.

Chúng tôi đứng im như khúc gỗ. Lúc này, thời gian như ngưng tụ...

Tôi ngạc nhiên nhìn Giang Hựu Thần đứng bên cạnh. Mặt cậu ấy hơi đỏ. Gió vẫn nhẹ nhàng thổi tóc cậu ấy bay bay. Hả?! Cậu ấy trông như một thiên thần dưới ánh trăng.

Cậu... cậu ấy chẳng may hôn đúng vào... vào... trán tôi... Lúc này chỉ còn nghe tiếng gió thổi lá cây xào xạc, tiếng tim tôi đập thình thịch.

Im lặng... im lặng...

Đầu óc tôi rối bời, người như mất hồn đi phía sau Giang Hựu Thần. Tuy bề ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đấu tranh nội tâm kịch liệt. Phải nói là cuộc đấu tranh "Long hổ tranh hùng".

Thiên thần hổ trong tôi la to: "Thái Linh, mày nhầm to rồi, đối với một đứa chuyên gia đen đủi như mày thì làm gì xảy ra chuyện đó chứ?"

Ác quỷ rồng trong tôi lại ra tuyệt chiêu "Lư Sơn Thăng Long Bá": "Vậy việc vừa rồi nên giải thích thế nào đây?"

Thiên thần Hồ không chịu yếu thế nói chen thêm: "Vì lũ bồ câu đã làm chuyện tồi tệ với cậu, Hựu Thần thấy áy náy nên mới làm thế".

Ác quỷ rồng tỏ vẻ không bằng lòng: "Nếu là như thế, chắc sắp xảy ra chiến tranh thế giới mất, cậu ta làm thánh mẫu Maria được rồi đó!"

...

- Tiểu Linh! Mình đưa cậu đến rồi đây.

- A ơ... a ơ...

- Ừm... Tiểu Linh, đến ký túc xá rồi!

- Ơ à... ơ ơ ơ... - Tôi giật thót mình phát hiện ra mặt Giang Hựu Thần đang tiến sát về phía tôi, nhìn tôi ngạc nhiên.

- Ơ! - Tôi luống cuống như gà mắc tóc, lùi vội về phía sau hốt hoảng. Cuối cùng tôi cũng hiểu câu nói: "Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén".

- Tiểu Linh, nếu cậu để ý chuyện ban nãy, nếu đúng là như thế... - Hựu Thần cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, sau đó ngẩng đầu lên như nảy ra sáng kiến gì đó - Hay cậu cũng hôn lên trán mình, thế là hòa.

Giang Hựu Thần cười tít mắt, giơ trán ra làm tôi có cảm giác mình sắp rơi xuống vực thẳm đến nơi.

- Không cần! Không cần đâu! - Tôi vội lắc đầu lia lịa, người nóng như lửa đốt, chạy thẳng cẳng về phía ký túc xá - Mình tự vào được, cậu không cần lo đâu. Bye bye.

- Tiểu Linh!

Tôi nghe thấy tiếng gọi phía sau của Giang Hựu Thần. Tôi chạy thục mạng, chỉ muốn trốn càng nhanh càng tốt. Nhớ lại lúc ở nhà trên cây đó...

Trời! Mặt tôi nóng bừng lên! Mau quên đi! Quên ngay!

Sau khi tạm biệt Hựu Thần, tôi trèo lên tầng hai, đi đến trước cửa phòng mình. Trong phòng vẫn tối om như mực. Tôi có cảm giác chẳng lành, tim đập thình thịch không ngừng. Trong đầu cứ nghĩ sắp xảy ra chuyện gì đen đủi nào đó...

Tôi móc chìa khóa ra, đút vào ổ khóa. Sao cửa không mở được thế này? Không thể nào... Chẳng nhẽ... lại là...

"Chìa khóa không mở được là do cậu cả thôi; nhưng cậu còn may mắn chán, cửa sổ vẫn còn mở đó."

Tại tôi thoáng nghe thấy câu nói trước đây của An Vũ Phong. Tôi vội vã đi xuống lầu. Quả nhiên, cửa sổ phòng tầng hai vẫn mở. Cái tên An Vũ Phong này, sao lại có người lòng dạ hẹp hòi thế nhỉ? Hừ! Hôm nay ta sẽ xài tuyệt chiêu "Thạch sùng đi dạo". Người cứ chống mắt lên mà xem.

Tôi khom hai nắm đấm lấy tinh thần, thổi phù phù vào hai tay, gồng hết sức bám vào ống nước ở bên tường trèo lên!

Lầu một... lầu hai...

Hộc! Hộc! Hộc!...

Cố lên! Cố lên! Cố lên!

Tôi vừa thầm tự khích lệ mình, vừa gắng sức trèo. Hô hô hô! Kí túc xá này cũng không khó lắm! Vào một cái đã trèo đến nơi.

Phòng của tôi... bắt đầu từ bên tay trái... số 1,2,3... 13! Đúng rồi! Chính là chỗ này!

Hả? Sao cửa sổ đóng hơi chặt nhỉ? Rõ ràng ban nãy còn khép hờ hờ mà!

Tôi đẩy! Cố đẩy!

He he he...! Mở được cửa rồi. Buổi tối gió mạnh thật, nhờ gió giúp sức nên mở cửa được nhanh như thế. Đúng là sức mạnh

thiên nhiên ghê gớm thật!

Lộp cộp!

Tôi cuối cùng cũng vào được phòng rồi! Hừ! An Vũ Phong, đừng có mơ làm khó Thái Linh này! Một lần, hai lần là có kinh nghiệm, ta không còn là “lính mới” nữa nhé! Phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy duy nhất tiếng gáy o o của An Vũ Phong.

Tiếng gáy? Tên An Vũ Phong này thật mất hình tượng quá! Mọi khi đều chăm chút bề ngoài lắm mà, hôm nay ngủ lại gáy o o thế! Mình thu âm lại, mai mở cho hắn nghe, làm hắn mất mặt chơi!

Khà khà khà...! Tôi không nhịn được cười. An Vũ Phong, đáng đời nhà ngươi lắm! Tôi bước về phía giường mình, định tìm máy ghi âm để ở dưới gối.

Ừa? Sao lại có cái bóng đen lù lù nào nằm trên giường mình nhỉ. Chẳng lẽ An Vũ Phong? Hắn sao lại ngủ trên giường mình nhỉ?

Tôi hằm hằm giận dữ định lật tung chăn lên. Bóng đen đó mặt mày mù mịt, nuốt nước miếng chèm chẹp, sau đó quay người về phía tôi, lờ mờ mở mắt sau đó lại nhắm. Đột nhiên, bóng đen đó như nhận ra cái gì, trợn tròn mắt nhìn tôi chăm chăm.

...

...

- Ối!... Con gái!

- Oái... - Tôi giật mình hét lên, lùi lại mấy bước, ngã cả xuống đất, tiếng... tiếng đó không phải của An Vũ Phong! Chả nhẽ...

Bùm!

Một đáp án đáng sợ hiện lên trong đầu tôi: Mình... trèo vào nhầm phòng?!

- Lâm Tử Hạo! – Chiếc gối từ giường bên bay vụt qua đỉnh đầu tôi. Sau đó nghe thấy tiếng thét vô cùng tức giận của Kỳ Dục.
- “Đồ thần kinh! Đêm hôm không cho người khác ngủ hả?!”

Trời ơi, sao số tôi nó đen như nhọ nồi! Không vào nhầm phòng khác lại nhầm đúng phòng của Lâm Tử Hạo và Kỳ Dực! Chỉ nghe giọng nói vừa rồi là tôi đã đoán ra ngay! Tôi có lẽ... Không phải nói là: Trèo vào nhầm phòng 100%.

Tôi vén rèm lên, quay đầu đi để tẩu thoát, bò vội bò vàng trông như con thạch sùng. Lúc này Kỳ Dực đang ngồi trên giường, mắt tròn xoe, mồm há hốc nhìn tôi. Ôi trời! Tôi bất chấp chạy bổ ra phía cửa.

- Bắt lấy cô ta! Có con gái đột nhập phòng con trai! – Phía sau vang lên tiếng la hét tỏ ra rất hưng phấn của Lâm Tử Hạo.

- Bắt lấy! Bắt lấy cô ta! – Giọng la hét lúc này càng nhiều và càng gần về phía tôi.

Làm sao đây... làm sao đây?

Tôi cứ lao đi như con thiêu thân! Sắp chạy đến cuối hành lang rồi, chẳng lẽ... chẳng lẽ mình phải nhảy qua cửa sổ xuống? Đột nhiên, tôi nhìn thấy phía tay phải có cánh cửa đã cũ, liền lao vào đó.

Tôi nấp vào trong một nhà kho vừa bẩn vừa nhỏ, sợ đến nỗi không dám thở to. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Tiếng bước chân dừng lại trước cửa nhà kho.

- Đâu rồi? Trốn đâu rồi?

- Liệu có phải trốn trong đây...

Họ có phát hiện ra tôi không?

Tôi nhắm nghiền mắt. Tôi đã đường cùng rồi.

Hộc... hộc... hộc... nếu bị tóm được, tôi đi đời con nòng nọc là cái chắc.

“Thái Linh dám coi thường truyền thống của trường British, nữ đóng giả nam. Hơn nữa đêm hôm lại dám cả gan mò vào phòng nam sinh. Hành vi đồi bại nên xử trí thế nào đây?”

“Ném con nhỏ đó vào chuồng lợn là xong!”

“Mau lên! Đóng cửa chuồng lại rồi thả chó ra!”

...

Vù... vù...

Đột nhiên phía cửa sổ xuất hiện một bóng đen, tôi chưa kịp quay đầu nhìn kĩ lại thì một đôi tay chắc khỏe ôm lấy tôi.

- Ơ... ơ... - Tôi sợ muốn hét lên nhưng bị tay người đó bịt miệng lại.

Một giọng nói khe khẽ vang lên bên tai tôi:

- Không muốn bị phát hiện thì hãy đi theo tôi!

Tôi hiểu ra ngậm miệng lại. Bóng đen đó nhanh nhẹn ôm tôi nhấc lên cửa sổ nhà kho, rồi đặt tôi lên cành của cây hòe ngoài cửa sổ. Tôi vừa thoát ra khỏi nhà kho, cửa nhà kho lập tức mở ra!

- Đâu rồi? Đâu rồi?

- Không có! Tiếp tục đi tìm chỗ khác! Bắt cho bằng được!

Tiếng của Lâm Tử Hạo càng lúc càng xa, không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa. Bấy giờ tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Hic... Tôi nín thở này giờ!

Tôi cảm kích quay đầu lại nhìn “vị đại hiệp” đã ra tay cứu mạng đứng bên cạnh mình.

- Hơ hơ... Thái Linh! Còn không mau cảm ơn ân nhân đi!

Đợi đã... giọng nói này là...

Tôi cảm thấy có cái gì đó không ổn. Người tôi cứng như đá, ngoái đầu lại thấy tên An Vũ Phong nháy mắt, đặc ý nhìn tôi.

- Oái! – Tôi giật mình thét lên một tiếng kinh ngạc, trượt chân suýt ngã nhưng may An Vũ Phong kéo lại.

- Thái Linh! Là tôi cứu cô đấy. Tính cảm ơn thế nào đây? – Mặt An Vũ Phong tiến sát về phía tôi, nhếch mép cười ranh mãnh.

Tim tôi như thắt lại, vừa mới thoát khỏi sự truy bắt của Lâm Tử Hạo, giờ lại rơi vào tay tên An Vũ Phong...

- Cậu... cậu muốn gì... - Tôi không dám nói to, sợ Lâm Tử Hạo nghe thấy.

Hơn nữa... hơn nữa tôi đang ngồi trên cành cây hòe cao ngang với tầng hai kí túc xá, thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ cành cây khê đung đưa, tôi rơi xuống là cái chắc!

- Còn thế nào nữa! – An Vũ Phong vừa nói vừa tiến lại gần. – Thông thường thì để báo đáp ân nhân cứu mạng, phải lấy thân mình ra báo đáp. Tôi đành nhận cô làm bạn gái của tôi vậy!

- Cậu muốn... ơ... đừng... óái... - Tôi chưa nói dứt câu. An Vũ Phong liền buông tay đang giữ tôi ra. Tôi như mất thăng bằng, cố vùng vẫy để bám vào cái gì đó nhưng cả người vẫn từ từ đổ xuống. Hắn ta một tay đỡ lấy lưng tôi, giữ nguyên tư thế như sắp rơi xuống đó.

Hộc... hộc...

Tôi thở dốc, cố gắng trấn tĩnh. Tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, quay đầu nhìn thấy tên An Vũ Phong cười như ác quỷ hiện hình. Hắn đang diễn trò mèo vờn chuột đây mà.

- Cậu... cậu chết đi! Biến đi cho khuất mắt tôi! – Tôi bắt đầu bốc hỏa, đẩy tay An Vũ Phong, cố sống cố chết ôm chặt thân cây bên cạnh.

- Thái Linh, đây là do cô chọn đấy nhé... - An Vũ Phong nhún vai nói tiếp. – Từ trước đến giờ tôi luôn luôn tôn trọng ý kiến phái đẹp.

Nói xong, hắn ta nhanh chân thoát trèo từ trên cây xuống. Tôi dụi dụi mắt mới phát hiện hóa ra An Vũ Phong trèo xuống bằng thang. Vậy mà tôi cứ tưởng hắn ta là người ngoài hành tinh.

- Này, An Vũ Phong, cậu làm gì thế? – Tôi ôm chặt thân cây, lo lắng sốt ruột nhìn xuống phía dưới la lên.

- À! Tôn trọng phái đẹp mà! – An Vũ Phong ra vẻ rất quý tộc khom lưng cúi chào, ngược đầu lên liếc tôi một cái. – Thế theo nguyện vọng của quý cô, tôi sẽ rời khỏi đây, đương nhiên sẽ mang cả thang theo luôn, không là phiền quý cô.

- Cái gì?! Này! Này... Cậu đứng lại ngay!

An Vũ Phong nhẹ nhàng đặt tay lên trán một lúc, rồi mặc tôi ngồi trên cây khóc thảm thiết, hẩn thẩn nhiên vác thang đi. Tôi tròn mắt nhìn bóng An Vũ Phong dần mất hút trong bóng đêm. Ánh trăng lạnh lẽo phản chiếu bóng cô độc của tôi đang ngồi trên cây hòe.

Tôi hỏi ông trời... lẽ nào tôi phải làm công chúa ngủ trên cây đêm nay sao?

Chúa ơi, ngài đã ngủ rồi sao?

“Thiên tướng giáng trần,

Đầu thai chuyển kiếp

Rèn chí đức tài

Tôi luyện tâm trí”...

Giờ tự học sáng hôm nay, tôi lẩm nhẩm đọc, cố lê lét bộ dạng sống dờ chết dờ về phía cửa phòng học.

- Hơ hơ... lấy trời làm màn, lấy cây làm giường! Thái Linh! Tối qua ngủ có ngon không? An Vũ Phong đứng tựa cửa, nháy mắt với tôi, mặt mày nhăn nhó.

Giết! Giết! Giết!

Tên này hại mình cả đêm qua phải ngủ trên cây. Sáng nay khổ sở lắm mới trèo được xuống, cố lê về phòng thay quần áo. Hic, cứ như vừa vượt qua cửa ải “Vua mạo hiểm”. An Vũ Phong lại

còn dám chế giễu mình. Mắt tôi như biến thành vạn mũi tên, vun vút bắn liên tiếp vào người hắn.

- Đã nói là tôi sẽ bảo vệ cậu ta, bắt nạt cậu ấy là không xong với tôi đâu! – Một người đột nhiên đi lướt qua trước mặt tôi, nắm lấy cổ áo An Vũ Phong.

Là Kỳ Dực! Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn người vừa bất ngờ xuất hiện.

Tối hôm qua Kỳ Dực... Tôi nơm nớp lo sợ nhìn ánh mắt khó hiểu của cậu ta. Kỳ Dực đột nhiên quay đầu lại, sau đó lại hung hăng nhìn chằm chằm vào An Vũ Phong.

An Vũ Phong thản nhiên đẩy tay Kỳ Dực:

- Mới sáng ra đã chào hỏi bạn bè nồng hậu quá đấy, tôi cảm kích quá!

-Ồ, ngài trợ lý, ngài tài thật...

Một tiếng nịnh nọt, quen quen vang lên cắt ngang không khí căng thẳng như sắp chiến tranh vùng Vịnh đến nơi.

Tôi nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một đám lỗ nhố bao quanh Lâm Tử Hạo. Tên đó trông như con gà trống, ưỡn ngực vênh vang.

Hơ hơ hơ...

Tiếng cười nghe rất “chảnh” của Lâm Tử Hạo vọng lại, thêm vào đó là mấy câu nói rất đắc ý của hắn:

- Thì tôi đã nói rồi mà, tôi là người kế nghiệp của chủ tịch trường British danh gia vọng tộc, biết bao người thầm thương trộm nhớ, không ngờ có cả một nữ sinh bất chấp nguy hiểm, đêm hôm khuya khoắt trèo cả vào phòng xin tí tình yêu. Ấy, không biết bao nhiêu bạn gái khác nghe thấy tin sét đánh này chắc tan nát con tim...

Tôi mà là “nữ sinh bất chấp nguy hiểm”. Tôi nhìn Lâm Tử Hạo chằm chằm, toát mồ hôi hột.

- Ôi, ghê gớm thật...! Thiệt đó hả?

- Ừm! Tôi nói dối làm gì chứ!

Lâm Tử Hạo đang đứng “nổ” muốn banh nhà lầu. Hắn đột nhiên liếc xéo về phía tôi đang đứng ở cửa, rồi đi thẳng về phía Kì Dục nói:

- Này, cậu nói gì đi chứ, bảo chuyện tối qua là thật đi!

- Hừ... đương nhiên là thật! – Kì Dục vẫn chưa hết bực mình, trừng mắt nhìn Lâm Tử Hạo.

Cậu ta... tôi thấp thỏm lo sợ nhìn Kì Dục. Liệu cậu ta có đem chuyện hôm qua ra kể không? Nếu thế thì tôi tàn đời!

- Ừm, tôi đã nói rồi mà...

Kì Dục quay đầu sang bên cạnh, vội vàng liếc tôi một cái rồi cười, đập một phát vào người Lâm Tử Hạo:

- Ông bạn hôm qua bị mộng du! Lại cứ tưởng là thật làm mọi người mất công cả tối qua!

- Cậu... hả... cậu... đợi đó... hừ...

Lâm Tử Hạo ngạc nhiên tới mức không kịp thở, cả mặt nóng bừng, làm mấy tên hay theo đuôi vội chạy đến đỡ lưng cậu ta.

Tôi nghe Kì Dục nói xong, lòng nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, cảm kích nhìn cậu ta. Cậu ấy nhìn tôi cười rạng rỡ, hưng phấn nắm tay huơ huơ về phía tôi.

Ôi... tôi...

Tôi ngược đầu nhìn thấy mặt trời trên đỉnh đầu, rồi lại tròn mắt nhìn Kì Dục, chân như lảo đảo, nhanh thoăn thoắt đi khỏi... An Vũ Phong đang nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu.

Chúa ơi, chẳng lẽ tôi đã làm sai điều gì?

Chẳng nhẽ đây là số mệnh của tôi sao?

Vù vù vù...

CHƯƠNG 4

CÙNG NHAU XOAY TỚI THIÊN ĐƯỜNG

To the heaven

Địa điểm:

Hội trường British

Nhân vật:

Thái Linh – lớp 11 trường Maria

Anna – lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – lớp 11 trường British

An Vũ Phong – lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện đi du ngoạn quanh thế giới suốt mùa hạ

Hít thở hương vị nắng gió của biển cả

Lướt trên mặt nước xanh ngọc của đại dương
Ngày ngày có thể đùa vui như những đứa trẻ
Chúa đáp: Ta có thể nghe thấy lời cầu nguyện của con
Thế là tôi mặc chiếc váy được ghép từ lá sen
Run rẩy đứng giữa khán đài

oOo

- Cuối cùng cũng được tham gia ngày hội cổ vũ ngày của trường British.

- Đúng thế, đúng thế! Năm ngoái trời mưa nên không tổ chức được. Tối nay tại mình phải chơi hết mình luôn.

- Nghe nói năm nào cũng có một màn cực kỳ đặc sắc, mong quá...

- Ha ha ha...

...

Tôi thần thờ đứng giữa đám đông đang huyên náo, nghe người xung quanh bàn luận ầm ĩ. Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá làm tôi ngộp thở. Không ngờ trường British lại có nhiều hoạt động kỳ quặc, cổ quái đến thế. So với trường Maria của chúng tôi thì khoản này phong phú hơn nhiều.

Trong Hội trường, từng chiếc đèn sáng rực được buộc ruy băng phát ra ánh sáng đủ màu sắc. Những chiếc đèn chiếu sáng được chế tạo đặc biệt bắt đầu hoạt động, xóa tan đi không khí ảm đạm.

Tất cả những ai tham gia ngày hôm nay đều trang điểm, ăn mặc cầu kỳ. Nếu như để lũ con gái mê trai đẹp trường Maria nhìn thấy dáng vẻ mê li của các nam sinh trường British lúc này thì cửa trường British có dùng loại sắt thép kiên cố đến mấy cũng bị đám con gái đó dẫm bẹp lép như cái bánh tráng.

Nhưng... Thời gian mình ở lại British chỉ còn mấy hôm ngắn ngủi thôi.

Nghĩ đoạn, tôi thở dài, bỗng tình cờ nhìn thấy Hựu Thần đứng hàng phía sau. Cậu ấy nhìn tôi cười tươi roi rói.

Thích thích...

Tôi lập tức quay đầu lại, đặt tay giữ ngực thật chặt. Chết tiệt, tim đập dữ dội nghe rõ cả tiếng. Tim đập mạnh đến nỗi cứ như muốn cả thế giới nghe thấy.

- Các bạn thân mến.....! Lâm Tử Hạo đặc ý cầm micro nói loằng ngoằng gì đó.

Mọi người phía dưới ồn ào, nhốn nháo, chẳng ai thêm để ý hấn ta. Tôi tò mò nhìn lên khán đài thấy Tử Hạo cứ say sưa, thao thao bất tuyệt diễn thuyết. Tôi không nhịn nổi cười, trông hấn cứ như một mình độc thoại.

- Mọi người trật tự nào. – Lâm Tử Hạo lên cao giọng. Phía dưới vẫn ồn ào như cái tổ ong vò vẽ.

- Mọi người im lặng, nghe MC nói nào.

Bỗng vang lên một giọng nói vừa mạnh mẽ vừa ấm áp. Cả Hội trường đột nhiên im phăng phắc. Ánh mắt của tôi và mọi người đều đổ dồn về phía người vừa lên tiếng. Người điều khiển ánh sáng chuyển chiếc đèn sân khấu quay vòng khắp lễ đường rồi dừng lại chiếu sáng khuôn mặt đẹp trai của Hựu Thần.

- E hèm...! – Lâm Tử Hạo mới đầu mặt mày xanh lét bây giờ trắng dần. Cậu ta hắng giọng hai cái rồi cầm micro, tay hơi run run. – Hôm nay, chúng ta sẽ bầu ra người hấp dẫn nhất trường British năm nay...

Soạt!

Đèn sân khấu lại quay về phía khán đài.

Dưới ánh đèn, từng thớ thịt trên mặt Lâm Tử Hạo như giật giật. Hấn cười rất xảo quyệt.

Trời ơi! Mỗi lần hấn nở nụ cười đáng sợ đó là chắc chắn lại sắp bày trò chẳng tốt lành gì.

- Người hấp dẫn nhất?

- A! Cái tên này nghe hay, rất hay.

...

Câu nói của Tử Hạo làm mọi người bàn tán sôi nổi.

- Ok! Bây giờ bắt đầu bỏ phiếu. Để thêm phần đặc sắc... tôi phải mất bao công sức mới nghĩ ra đó... Mọi người hét thật to tên họ của người mà các bạn chọn...

Giang Hựu Thần!

Các nam sinh phía dưới khán đài đồng loạt hô to tên Giang Hựu Thần. Tôi lo lắng, quay đầu về phía tay phải thấy Hựu Thần vẫn rất bình tĩnh, hầu như không hề tỏ ra kích động một chút nào.

- Xem ra mọi người đều kỳ vọng rất nhiều ở Giang Hựu Thần.
- Tử Hạo cười nham hiểm, tiếp tục cầm micro tuyên bố đồng dục. - Lần này người hấp dẫn nhất chính là Đệ nhất Hoàng tử trường British: Giang Hựu Thần!

Bốp bốp bốp... Bốp bốp bốp...

Tiếng vỗ tay và reo hò phía dưới long trời lở đất.

- Tất nhiên, không thể nghiễm nhiên trao cho Hựu Thần danh hiệu này, cần phải...

- Phải thế nào? - Mọi người la ó phía dưới.

- Phải mặc trang phục con gái nhảy mở màn cùng với người đứng đầu đại hội thể thao.

Hả...?

Tôi có cảm giác như bị nện gậy vào đầu, hoa mắt chóng mặt. Cả Hội trường ồ lên.

Một giọng nói nghiêm nghị cất lên át cả tiếng bàn tán phía dưới:

- Không làm thế được, vì người đứng đầu đại hội thể thao cũng là Giang Hựu Thần.

Tôi nhìn lên người vừa lên tiếng: Ân Địa Nguyên. Mặt mày cậu ta xanh xám nhưng rất uy nghi đứng dưới khán đài nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Hạo.

Ngu thật! Chả lẽ cậu ấy nhảy với chính mình sao?

Kỳ Dục nóng nảy nhìn thẳng Lâm Tử Hạo, ánh mắt xẹt xẹt như súng bắn tia muốn xuyên thủng tên ngốc đó.

- Hơ hơ hơ! Hựu Thần mặc trang phục nữ rồi lại mặc trang phục nam, cũng tuyệt mà. Phư phư... phư... phư – Lâm Tử Hạo cười sung sướng tự tưởng tượng bức tranh biếm họa đó, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Nghiêm Ngôn thì im bật.

- Chơi trò gì vậy? Rõ vớ vẩn.

- Đúng đó, bày trò gì thế không biết...

Hội trường đột nhiên nhốn nháo. Ân Địa Nguyên bước lên phía trước một bước định nói gì đó thì có một tiếng nói thản nhiên vang lên:

- Vậy thì tìm cách khác vậy, để cậu ta nhảy với người đứng thứ hai ở đại hội thể thao.

An Vũ Phong? Là tiếng của An Vũ Phong.

Tôi nhìn về phía đó, thấy An Vũ Phong đang đứng ở một góc, uể oải tựa vào bức tường trắng, một tay rút túi quần, một tay đang nghịch nghịch micro không dây. Cậu ta lấy tay vuốt vuốt tóc vừa rủ xuống trán, sau đó nhìn tôi nháy mắt tinh nghịch.

Tên... tên này đúng là đầu óc có vấn đề. Tôi bực mình quay đầu lại. Câu nói của An Vũ Phong lại làm mọi người bàn tán ầm ĩ.

- Người xếp thứ hai?

- Người xếp thứ hai là ai nhỉ?

Phía dưới lại lộn nhộn tìm người xếp thứ hai.

- Ngài trợ lý. Người đứng thứ hai chính là ngài ạ. – Có một người buột miệng nói, giọng run run vang đến chỗ máy phóng thanh làm ai cũng nghe rõ mồn một.

- Đồ ngu! Micro đang mở. – Tử Hạo tức muốn phát điên chỗ miệng nói vào micro.

- A, ha ha. Hóa ra là Lâm Tử Hạo.

- Hay! Hay! Nhảy đi, nhảy đi.

- Im mồm ngay. Mấy người ngậm miệng lại.

Tiếng nói của Tử Hạo bị át dần rồi mất hút bởi tiếng la ó phía dưới.

Trên sân khấu, Tử Hạo cầm micro nhấn tâm nện lia lịa vào đầu tên hầu cận vừa lùn vừa mập vì can tội ban nãy lờ miệng làm lộ chuyện...

Phía dưới Ân Địa Nguyên mặt tối sầm lại, Nghiêm Ngôn không nói lời nào, còn Kỳ Dực thì tức muốn nổ đom đóm mắt. Ba bọn họ đứng vây quanh Giang Hựu Thần. Còn Giang Hựu Thần như đang an ủi ba người kia.

Giang Hựu Thần nhảy với Lâm Tử Hạo.

Công chúa Giang Hựu Thần nhảy với Hoàng tử Lâm Tử Hạo!

Tôi vỗ vỗ tay lên trán.

Ôi! Chúa ơi! Ngài đùa cợt người khác quá mức rồi.

Một trận gió lạnh thổi qua làm tôi sợ vãi mồ hôi, toàn thân run rẩy.

Xoẹt! Xoẹt!

Trước mặt tôi là một đám người lửa đang bốc ngùn ngụt, tôi lùi lại phía sau một bước.

Bộp! Bộp!

Một luồng khí lạnh từ gót chân lan đến cả người. Tôi như cứng đờ không cử động được.

- Thái Lăng! Sao vậy? Không được khỏe à?

Giọng nói dịu dàng của Hựu Thần như ánh mặt trời ấm áp, như chiếc phao cứu tôi khỏi chết chìm trong tia lửa điện giận dữ của tụi Ân Địa Nguyên.

Tôi như muốn khóc lao về phía Hựu Thần.

Tôi lên nhìn Hựu Thần giúp tôi sửa lại quần áo cho ngay ngắn, tò mò hỏi:

- Cậu không sợ sao? Phải đóng giả con gái?

Cậu ấy quay đầu lại nhìn tôi rồi ngạc nhiên, cười rất to, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Việc đó, bọn họ sẽ giúp giải quyết ổn thỏa thôi...

Lạ thật, vừa rồi tôi cảm thấy đôi mắt của Hựu Thần thoáng vẻ buồn buồn.

- Ối! – Đúng lúc này, Lâm Tử Hạo kêu lên nghe rất thảm thiết làm tôi lại chuyển sự chú ý sang tên này.

Tôi quay đầu lại, thấy Kỳ Dực chầm chậm rút chân lại, còn Tử Hạo ngã nhào trên sàn. Trông điệu bộ của hắn buồn cười quá: mặt mày méo xẹo, nước mắt rưng rưng.

- Xin lỗi! Xin lỗi bạn Hạo, bạn còn đi nổi không? Cẩn thận nhé, chút nữa còn phải nhảy cạp nữa.

Kỳ Dực vờ tỏ ra ăn năn nhìn Tử Hạo đang ôm chân xuýt xoa, sau đó quay sang nhìn Ân Địa Nguyên rồi lên gơ tay ra hiệu OK.

Ân Địa Nguyên mỉm cười rồi nhìn Nghiêm Ngôn. Hai người đó như nói chuyện với nhau bằng mắt. Nghiêm Ngôn không nói câu nào, đi cùng Hựu Thần đi đến giảng đường.

- Đây... đây là... Tôi lấp ba lấp bấp nhìn bóng hai người đó dần mất hút.

Bộ Nghiêm Ngôn là “Hiệp sỹ tia chớp” sao?

Không ai phát hiện ra nhân vật chính là Hựu Thần đã biến mất.

Ánh đèn sân khấu vẫn tìm trong đám đông loạn như cào cào nhân vật chính thứ hai: Tử Hạo. Tên lúc nào cũng tự nhận mình là đẹp trai nhất, giỏi giang nhất đang ngã sóng xoài ở phía dưới khán đài, ôm chỗ bị đau kêu la inh ỏi.

Soạt! – Kỳ Dục kéo tôi về một bên, nhanh thoăn thoắt lôi tôi về phía hậu đài, đến tận chỗ màn hội trường mới dừng bước.

Cậu ta cẩn thận nhìn xung quanh sau đó quay lại giục tôi:

- Mau thay đồ đi. Đóng giả Hựu Thần.

- Không! – Tôi bực bội gạt phắt tay cậu ta ra, bước ra ngoài. – Tôi không thích.

Hừ! Nếu họ nhờ vả tử tế với tôi, thì chả cần mở miệng, tôi cũng sẽ giúp. Nhưng thái độ ép buộc kiểu này...

- Cậu...

Tôi lại bị lôi mạnh vào trong. Tôi ngược đầu nhìn thấy mái tóc màu hung đỏ của Kỳ Dục như sắp bốc lửa giận dữ. Cậu ta ngoác nhìn tay tôi, như chạm vào điện, buông vội tay ra. Tôi ngạc nhiên nhìn Kỳ Dục. Mặt cậu ta hơi đỏ, chỉ thấy cậu ta hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Coi như cậu trả công tôi giữ bí mật giúp cậu chuyện tối hôm trước. Hôm nay nhất định cậu phải giúp chúng tôi.

- Cậu! Vừa nãy tôi còn lúng ta lúng túng nhưng khi nghe xong câu nói đó của Kỳ Dục, tôi liền ngẩng đầu lên, không ngờ bắt gặp ánh mắt rất nghiêm túc của cậu ta.

- Dù có chết tại tôi cũng phải bảo vệ Hựu Thần, nên cậu nhất định phải giúp.

Kỳ Dục thường ngày tính tình nóng nảy. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy điệu bộ nghiêm túc của cậu ấy. Ngay cả câu nói cũng rất dứt khoát...

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại thốt lên:

- Không cần cậu nói tôi cũng sẽ giúp, cần gì phải thế...

- Cậu nói gì?

Mặt Kỳ Dục lập tức trở nên dữ dằn đến dễ sợ. Vừa rồi cậu ta còn giống như một thiên sứ. Đúng là thiên sứ có cánh có khác. Chưa gì đã biến mất tiêu.

Tôi bị vẻ hung dữ đó làm giật mình. Toàn thân run rẩy, giọng nói run run với tên ác ma đó:

- Không... không có gì... tôi phải thay đồ... cậu...

Chưa đợi tôi nói hết câu, Kỳ Dục đã vén màn lên, đi ra phía hậu trường.

Tách!

Một giọt mồ hôi to đùng lăn từ trên trán tôi rơi xuống đất. Thế giới này thay đổi đến chóng mặt, mình đúng là không theo kịp thời đại...

- Còn năm phút nữa, màn nhảy mở màn sẽ bắt đầu, mọi người đừng sốt ruột...

Tên hầu cận béo mập của Lâm Tử Hạo khẽ cất giọng run run nói, còn có cả tiếng lao xao ầm ĩ ở phía khán đài vọng lại.

- E hèm... mọi người chú ý, thông qua bàn bạc giữa tụi tôi và ngài trợ lý, Hựu Thần lên sân khấu nhưng sẽ mang mạng che mặt, hy vọng mọi người sẽ vui vẻ.

Giọng Ân Địa Nguyên bên ngoài vang lên. Cả hội trường lập tức im lặng trở lại. Ân Địa Nguyên có khác, dù là việc khó khăn đến mấy cũng giải quyết ổn thỏa.

Dưới sự dẫn dắt của MC Ân Địa Nguyên, cả hội trường lại lập tức cuồng nhiệt trở lại, vỗ tay ầm ầm, ai cũng rất mong ngóng xem “Hựu Thần” biểu diễn...

Thật tình! Mình phải nhảy cùng tên tồi tệ Tử Hạo sao? Cuộc đời mình sao mà thảm... Hu hu hu...

Tôi cứ như bong bóng xì hơi, cố căng óc ra, lấy bộ trang phục biểu diễn ra để mặc

- Xin mời nhân vật chính của ngày hôm nay, “công chúa” hấp dẫn nhất của trường British lên sân khấu. – Màn sân khấu dần dần kéo ra, ánh đèn sáng chói làm tôi nheo mắt lại.

Phía dưới lặng ngắt như tờ. Khi tôi kịp thích ứng với ánh sáng của đèn thì mới phát hiện ở phía dưới, vô số cặp mắt tò mò đang nhìn mình. Trông họ như đợi cầu vồng bảy sắc vụt. Mọi người cứ nhìn tôi chằm chằm không rời. Tôi đội chiếc mũ không vành có mạng che mặt màu xanh đứng trên sân khấu sợ đến nỗi co rúm lại. Bộ trang phục trông lố bịch hết sức. Có chết cũng không ngờ rằng chuẩn bị bộ trang phục con gái cho cái party lần này lại là chiếc váy được ghép lại từ mấy cái lá sen.

Tôi nghe thấy tiếng mọi người phía dưới xì xào. Tên Lâm Tử Hạo đó muốn hại Hựu Thần thảm hại thế này sao? Đúng là đồ độc ác, nham hiểm.

Bộ họ muốn tôi và Tử Hạo nhảy điệu “váy lá kiểu thổ dân” sao? Hừ hừ hừ. Tức muốn chết.

Bỗng vang lên tiếng kèn nghe rất du dương. Sắp bắt đầu nhảy rồi sao? Tôi như người máy bị rỉ sét, đứng chôn chân ở một chỗ không nhúc nhích.

Hít hà! Hít hà!

Hít sâu vào. Thái Linh, mày phải hít sâu vào. Mày đã phải đấu tranh kịch liệt, ròng rã mười bảy năm trời trong bể khổ với lão

thần xui xẻo, chuyện nhỏ như con thỏ thế này sao quật ngã nổi mày.

Tôi xoay người 180 độ. Trên sân khấu ngoại trừ tôi, chẳng có người nào. Tên Tử Hạo đó mất dạng đâu rồi nhỉ? Chẳng nhẽ hắn chưa lâm trận đã chạy mất dép? Thế thì đỡ quá.

- Xin mời nhân vật chính thứ hai, chàng hoàng tử khí phách nhất trường British lên sân khấu.

Hừ hừ hừ!

Tên Tử Hạo đó vẫn lên hả? Thôi vậy, kiểu gì cũng chết cả. Thái Linh! Mày cố gắng nhảy vào cho xong vậy.

Tôi quay người lại cam chịu số phận. Đột nhiên có một cánh tay kéo chặt lấy tôi. Tôi mất đà lao về phía đó... Tôi va đúng vào dáng người cao lớn đó. Lâm Tử Hạo đúng là tên chẳng ga lăng chút nào, không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Tôi bực mình nhìn gườm gườm về phía hắn, thấy đôi giày da sáng loáng. Đôi... đôi giày này là... là...

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của một người. Không thể nào! Nhất định không phải! Từ từ, từ từ đã... Thái Linh, mày đừng có nằm mơ giữa ban ngày!

Tôi cố gắng lắc đầu, xóa ngay hình ảnh vừa lóe lên trong đầu, sau đó từ từ nhìn lên trên.

Âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, nơ cài cổ áo màu đen in hoa...

Tôi không tin nổi, cố lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mặt người đó, đằng sau chiếc mặt nạ là một đôi mắt rất quen thuộc. Tôi đứng nghệt mặt ra.

Sao lại thế? Người đứng trước mặt sẽ nhảy với tôi lại là An Vũ Phong?

- Sao... sao cậu lại ở đây? – Giọng tôi như trùng xuống, cố tránh ánh mắt của cậu ta, mồm khể động đầy hỏi.

- Tại sao tôi lại không được ở đây?! An Vũ Phong ra tuyệt chiêu “hôn gió”, cầm tay tôi, một tay ôm eo, nhảy theo bản nhạc

du dương cất lên. Tôi cứ như con búp bê gỗ, bị kéo đi theo bước chân của cậu ta, nhảy theo điệu nhạc, xoay vòng vòng trên sân khấu. Tôi cúi đầu nhìn nhịp điệu bước chân. Cuối cùng không biết từ lúc nào cũng bắt kịp theo nhạc. Bước chân dần dần nhanh nhẹn hơn.

Phía dưới sân khấu lặng ngắt như tờ. Chỉ còn ánh đèn sân khấu dõi theo từng bước nhảy của chúng tôi.

Cảm xúc trong tôi lúc này rất phức tạp, vừa mừng vừa sợ...

Xoay tròn... xoay tròn...

Hai chân tôi rất nhịp nhàng, cảm giác như lướt trên mây... Vũ Phong giơ tay lên để tôi xoay vòng...

- Hay lắm, bây giờ là đến màn hay nhất! – Một học sinh lớp trên hưng phấn nói vang vào micro – Theo truyền thống của British, hôm nay, nhân vật chính phải cố gắng cho chúng ta một màn nhảy bất ngờ, liên tục xoay năm mươi vòng một lúc! Chúng ta bắt đầu cùng nhau đếm nào!

Tôi đang ngất ngây con gà tây trong mộng đẹp, nghe thấy tin dữ vừa rồi, đột nhiên người như từ trên mây rơi rụp một phát xuống chín tầng địa ngục. Lúc xoay người tôi loạng choạng, xuyết nửa ngã lăn ra.

- Nghe nói, đại hội cổ vũ thể thao của trường British rất khác người! Hóa ra là thế này!

- Hay lắm! Mau xoay đi! Xoay vòng đi!

- 50...48...cố lên...

...

Những đợt sóng âm thanh ầm ĩ ở dưới át hết tất cả những tiếng khác, ngay cả điệu nhạc của chúng tôi cũng bị át mất hút luôn.

- Không vấn đề gì! Cậu nhất định sẽ không làm họ thất vọng đâu nhỉ!

Cái gì? Tôi bị xoay 360 độ với tốc độ kinh hồn. Tôi cảm hận quay đầu nhìn tên Vũ Phong mặt đang tỉnh bơ như sáo sậu. Hắn

lại còn nhân lúc tôi đang xoay hoa mắt chóng mặt để quay xuống phía dưới khán đài nháy mắt nữa chứ.

Ôi! Phạt tổ ơi! Tôi nhất định bị trúng tà rồi! Tại sao lại bị rơi vào tròng của tên này chứ!

An Vũ phong vẫn kéo tôi xoay tròn liên tục, một vòng, lại một vòng... Sao mình không dừng lại được thế này. Mặt mày sà sầm, muốn sùi cả bọt mép...

Chúa ơi! Dù có xuống địa ngục cũng phải kéo hấn ta theo!

- Nếu phải xoay, cả hai người cùng xoay!

Tôi nín thở, dốc toàn bộ chút sức lực còn lại lên tay, hung dữ giờ tay nắm chặt lấy một tay khác của Vũ Phong, dùng sức kéo hấn ta...

- Hô... hay quá... tuyệt vời!

Phía dưới ai cũng trợn mắt há mồm nhìn hai người đang xoay với tốc độ như "con quay siêu tốc". Họ vỗ tay nhiệt liệt, gào thét hết mình.

- Làm trò gì thế! – Vũ Phong quay đầu lại nhìn tôi, hét lên giận dữ.

- Cậu... cậu... không phải cũng muốn quay sao?

... Cùng... cùng nhau xoay tròn!

Tôi cố gắng gượng nhìn hấn ta rồi cười đắc ý, lấp ba lấp bấp nói được mấy từ.

An Vũ Phong kinh ngạc nhìn tôi, mồm há tròn hình chữ O, nhúu lông mày.

Cuối cùng hấn cũng biết thế nào là khó chịu! Làm sao có thể để tôi một mình xoay bao nhiêu vòng như thế...

Hấn ta... hấn ta nghĩ tôi đang đóng kịch sao?

Tôi nhìn thấy mắt tên này dần dần thay đổi...

Mọi thứ xung quanh dần dần ... dần dần nhạt nhòa đi.

- An Vũ Phong, sao tôi... không nhìn thấy những người khác...?

- Có lẽ... có lẽ... do... xoay... nhanh quá...

- Chúng ta... chúng ta... dừng lại... thôi...

- Nhưng hình như dừng... dừng... không nổi ... nữa.

...

Lúc tôi đang lâm vào tình cảnh tuyệt vọng thì bỗng xuất hiện một bóng người. Phật tổ ời! Phật tổ mau đến cứu con với... Hu hu hu...

- Có... có người... tới... tới! – Khi tôi nói như đứt hơi thì cuối cùng đã xuất hiện một người!

Tên mập! Mau chụp đi! Đang lúc đặc sắc như thế này thì phải tìm cách lưu lại chứ!

...

Ồi trời ời... Nghe xong câu nói vừa rồi, tôi suýt nữa tức sôi máu.

Trời xoay, đất xoay... trời đất quay cuồng.

Đầu tôi đột nhiên hiện lên bộ mặt tức giận của An Vũ Phong khi nhảy điệu “Hồ Quạ Hoang”... Dường như đến tim cũng quay cuồng theo luôn.

Chúa ời! Ngài muốn con “xoay” điệu này với tên ác ma đó đến thiên đường sao?

Xoay tròn... nhảy... tôi nhắm mắt...

Sao lúc sa sầm mặt mày, tôi lại nhìn thấy An Vũ Phong nhìn tôi mỉm cười ma mãnh như sắp bày trò gì đó nhĩ. Sau đó, hắn ta nhẹ nhàng buông tay ra.

Oái! Không!

Tôi hoảng hốt thấy mình xoay liên tục như con quay, cách xa chỗ An Vũ Phong đứng. Học học học... tôi luống cuống làm cú xoay mình cực đẹp như kiểu thiên nga đen. Cuối cùng thì “vút vút vút” liên tục kiểng chân đến chục bước. Chỗ người xem dưới kháng đài cách tôi càng lúc càng xa. Đột nhiên tôi dẫm phải cái gì đó mềm mềm. Tôi chưa kịp cuối đầu xem là cái gì thì mặt bỗng tối sầm. Sao lại thế này?

Tay đôi bắt đầu hươ hươ loạn cả lên. Có cái gì đó mềm mại như lông thỏ. Hình như là màn sân khấu...

Không xong rồi! Tôi bị màn sân khấu cuốn. Tôi giờ hai tay cố gỡ ra nhưng màn sân khấu đã cuốn khắp người tôi đến mấy vòng. Tay tôi không thể nào gỡ ra nổi. Cả người vẫn tiếp tục bị cuốn vào tấm màn đó.

Bị màn sân khấu cuốn chặt, lại thêm ban nãy xoay liên tục, tôi hoa mắt chóng mặt, đến thở cũng khó khăn! Hai tay như dính chặt vào hai bên, không động đậy nổi, chỉ có thể lăn đi lăn lại!

- Ôi! Vũ đạo tuyệt đỉnh công phu!

- Đúng là điệu nhảy kén tầm lấy lòng trong truyền thuyết...

Mọi người bàn tán ầm ĩ làm tôi càng muốn ngộp thở! Cái gì mà “điệu nhảy kén tầm lấy lòng”. Rõ ràng là do tên An Vũ Phong chơi xỏ nên mới bị rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười này!

Tên An Vũ Phong cũng chẳng thèm đến cứu mình...

Tôi quay người, nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần.

- Thái Linh, bị cuốn thế này chắc khó chịu lắm!

- Hừ! Xem ra cậu vẫn còn có chút lương tâm, mau cứu tôi đi!
- Tôi bị cuốn chặt như kén tầm nhưng vẫn cố gào lên. Vì màn sân khấu dày quá dày sợ tên An Vũ Phong đó không nghe thấy nên phải hét thật to.

- Được thôi! Thái Linh! Cậu chuẩn bị tâm lí nhé...

An Vũ Phong vừa dứt lời, một tay kéo một đầu tấm màn. Cuối cùng cũng được cứu rồi. Nhưng nếu như thế, tấm màn sân khấu dày cộp lại được mở ra theo chiều ngược của kim đồng hồ. Cả người tôi cũng bị quay tít thò lò theo chiều trái ra của tấm màn.

“Tình yêu đến nhanh như bão tố

Em đâu đủ sức để tự tìm chỗ trú

Màn sân khấu cuốn nhanh hơn lốc gió

Cuốn chặt thân em, nào ai biết chứ?”

Trời đất quay quay, vang lên một giọng hát, lẽ nào mình bay đến vương quốc Dorothy trong truyện cổ tích rồi sao...

Không phải, không phải, giọng hát này nghe quen lắm. An Vũ Phong? Tên An Vũ Phong chết tiệt dám mĩa mai mình?!

Hứ! Không! Phải là “hát mĩa” mới đúng. Nhưng người tôi cứ quay mòng mòng nên đầu óc dần mơ hồ, chẳng còn sức lực để rửa xả tên đó nữa! Nhưng bây giờ hít thở thấy dễ dàng hơn, không khí cũng thoáng hơn. Trước mắt tôi mọi thứ bắt đầu sáng dần lên.

Vì... Tôi cuối cùng cũng thò được cái đầu ra ngoài!

An Vũ Phong... khán giả... màn sân khấu...

An Vũ Phong... khán giả... màn sân khấu...

Tuy tốc độ quay đã dần chậm lại nhưng trước mắt cảnh vật vẫn nghiêng ngả. Nhìn thấy nụ cười ác quỷ của tên An Vũ Phong là tôi lại tức lên ruột, chỉ muốn biến ngay thành quả cầu lửa lao một phát về phía hắn, cùng chết cả thể.

Trong lúc tức tối, tôi không kịp giữ thăng bằng, ngã luôn xuống, hai tay làm thành hình chữ V trông rất nghệ thuật trên

sân khấu. Tên An Vũ Phong đứng bên cạnh giơ tay ra diễn phụ họa để thêm phần “đẹp mắt”.

- Ha ha ha! Hay lắm, hay lắm...

Mọi người phía dưới nhìn thấy màn biểu diễn chào khán giả “kiểu hàng độc” đó liền vỗ tay rào rào, bàn tán xôn xao.

Tên An Vũ Phong thấy thế còn để một tay lên ngực, từ tốn cúi chào khán giả.

Cái... cái tên... cái tên đáng chết vạn lần!

Tôi tức muốn ói máu, định run run giơ tay chỉ vào hắn...

Đột nhiên đầu óc quay cuồng, hai mắt tôi sụp lại.

Phù... phù...

Khó khăn lắm mới thay được trang phục nam như cũ. Tôi mệt lè cả lưỡi, đứng ở một góc thở dốc.

- Hôm nay cậu biểu diễn tốn sức quá! – An Vũ Phong có vẻ uể oải đứng bên cạnh. Hắn cầm chiếc ly giơ lên trước mặt tôi, muốn tôi và cậu ta cùng ly. Thật không tin nổi tài năng biểu diễn của cậu xuất thần thật!

Cái tên chết bầm! Màn biểu diễn vừa rồi chả biết do tên nào gây ra! Tôi tức hằm hằm nhắc ly lên va mạnh vào ly của hắn.

Choang!

Hai chiếc ly đập vào nhau phát ra âm thanh rất trong trẻo! Tôi há hốc mồm nhìn chiếc ly mong manh của mình do va đập mạnh quá nên nứt toác ra một miếng. Ôi trời! Dạo này số lần xui xẻo của mình cũng càng lúc càng tăng, chắc sắp phá kỷ lục Guinness mất.

An Vũ Phong giơ ly lên, ung dung uống một ngụm:

- Ha ha ha...! Thái Linh, xem ra cậu không tiện cụng ly rồi!

- À, đúng rồi! – An Vũ Phong như nhớ ra điều gì, vờ ngó trước ngó sau rồi hỏi. – Bạn trai đâu mà để cậu bơ vơ ở đây thế này?

- Cậu ấy vẫn chưa khỏi chứng sợ con gái nên không cho cậu ấy tham dự tiệc tối nay.

Đột nhiên tôi nghĩ ra cái gì đó, mặt đỏ bừng:

- Ai... ai nói tôi là... không, cậu ấy là bạn trai của tôi!

- Cô... - Tiếng nói của An Vũ Phong bị át đi bởi tiếng bước chân rầm rầm của lũ con gái mê trai đẹp. Người vô can như tôi cũng bị vây nghệt thở.

- Á! Phong kia! Trời ơi! Đúng là anh ấy rồi!

- A, Phong! Em muốn chụp ảnh cùng anh!

...

Bị đám con gái hâm mộ cuồng nhiệt vây quanh nhưng An Vũ Phong vẫn mỉm cười ung dung, chiếc khuyên bên tai lấp lánh tỏa sáng. Trong đồng phục trường British, An Vũ Phong sáng rang rỡ như vị thần mặt trời, tỏa vàng ánh sáng chói lòa mắt khắp các thần dân.

Tôi bực mình lườm hắt một cái. Tên này vốn có vẻ bề ngoài của một vị hoàng tử đáng kính nhưng lại có tâm địa của tên sói độc ác trong truyện cổ. Tôi thở dài thườn thượt nhìn bầy cừ non ngây thơ đang bị tên sói gian xảo đó mê hoặc bằng lời lẽ đường mật.

Mà thôi, việc này cũng chẳng can gì đến mình! Mau về kí túc xá thu dọn hành lý, nói cho cùng thì tuần tới mình không còn ở đây nữa.

- Sao về sớm vậy? – Tôi vừa quay người đi, một giọng nói dễ thương vang bên tai.

Anna?!

Tôi ngạc nhiên thấy Anna nhìn tôi cười. Sao nhỏ lại đến đây nhỉ?

Lẽ nào Giang Hựu Thần quay lại? Tôi ngó nghiêng phía sau lưng nhỏ.

- Cậu ấy không đến! – Anna như đọc được ý nghĩ của tôi, mỉm cười nói.

Tôi ngượng ngùng thu ánh mắt tìm kiếm lại.

- Cậu là bạn của Giang Hựu Thần phải không? Mình là Anna!
– Không ngờ Anna lại tỏ vẻ thực nữ đoan trang trước mặt tôi, giờ tay đi găng màu hồng ra vẻ thân thiện.

- À... - Tôi đành gật đầu, tay cứng nhắc giờ về phía đó.

Nhưng tại sao nhỏ cứ như không hề quen biết tôi. Gặp mặt kiểu này làm tôi lo lắng không yên. Tôi có dự cảm chẳng lành.

- Ôi chào! – Anna đột nhiên nhú đôi lông mày, tỏ ra hơi lỗi chuyện gì đó.

- Chết thật, mình quên mất. Ban nãy mình có vuốt một chú mèo hoang trên đường đi nhưng mình nghĩ cậu sẽ chẳng để ý chuyện đó đâu nhỉ?

- Đương nhiên không... - Tôi khẽ nói.

- Mình nghĩ chắc cậu không để ý đâu! – Anna chớp chớp đôi mắt biếc, trong như pha lê, nhìn tôi cười nói. – Chó mèo từ trước tới giờ đều cùng một nhà, có đánh nhau cũng là chuyện thường tình. Nhưng Giang Hựu Thần... và mình thì khác...

Anna cố ý kéo dài giọng ra, tháo chiếc găng tay lụa hoa văn tinh xảo ném xuống đất một cách không thương tiếc:

- Tôi nhất định sẽ không để chuyện như thế này xảy ra đâu. Và tôi cũng chúa ghét loại mèo ngay cả ổ của mình cũng không tìm được!

- Anna, chuyện này không liên quan gì đến cô! – An Vũ Phong cuối cùng cũng lao ra khỏi vòng vây của đám nữ sinh, chạy đến trước mặt tôi và Anna.

- Hựu Thần vẫn chưa đến, tôi chỉ thay mặt cậu ấy chào hỏi bạn ấy thôi mà! – Anna nhếch mép, khuôn mặt đáng yêu bỗng

nở nụ cười “ma nữ”. Anna chẳng thèm đoái hoài gì đến bộ mặt tức giận điên tiết của An Vũ Phong.

- Tôi... - Tôi dờ dẩn nhìn Anna vút đôi găng xuống đất, không biết làm thế nào.

- Anna...

- Cậu và Hựu Thần sao lại quen biết nhau? Cậu có biết tại sao Hựu Thần từ trước tới giờ không kết bạn với con gái không? Hờ hờ... - Tiếng cười lạnh lạnh như mài ống nhôm của Anna lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Tất cả các cặp mắt hiếu kì của các nam sinh trường British đổ dồn về phía chúng tôi.

Anna ngừng cười, nhấn mạnh từng từ một:

- Là vì tôi cả đấy!

Tôi như bị điện giật, ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt tràn đầy tự tin của Anna. Tôi co rúm người lại.

Giang Hựu Thần không kết bạn với con gái vì đã có người trong lòng rồi, đó là công chúa Barbie Anna. Người vừa xinh đẹp lại vừa thanh cao, đáng yêu, hồn nhiên nữa chứ. Cái gì mà chúng sợ con gái chứ, chẳng qua là mượn cớ...

- Ủa? Cậu sao vậy? Không vui à? Anna đột nhiên ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi hốt hoảng tránh ánh mắt đó như sợ bị nhìn thấu tâm gan.

- Không... không phải...

- Hựu Thần rõ thật là! Để bạn bè ở đây! Không biết cậu ấy đi đâu mất rồi... - Anna nũng nịu cong đôi môi hồng lên. Ngay cả tôi nhìn điệu bộ đáng yêu đó cũng mê mẩn, huống hồ là con trai.

- Ladies and Gentlemen ! Bữa tiệc dạ hội của trường British chính thức bắt đầu...! – MC đứng trên khán đài phụt pháo giấy. Những mảnh giấy nhiều màu bắn tung lên khoảng không, rồi rơi như rắc hoa trên sân. Không khí hội trường náo nhiệt, ai cũng ăn mặc lộng lẫy, hòa mình vào bản nhạc.

- Công chúa barbie, bạn có thể nhảy với mình không?

- Công chúa Anna cao quý, có vinh hạnh nhảy một điệu với bạn không?

...

Gì mà nghe “chuối” thế?! Tôi cố gắng chớp mắt.

Anh chàng đẹp trai đứng ở hàng đầu, đặt tay phải trước ngực, nhẹ nhàng cúi đầu, đợi Anna chấp nhận lời mời.

- Cảm ơn các bạn! Nhưng xin lỗi, mình không thể nhảy cùng các bạn được! – Anna khẽ nhắc vạt váy màu hồng phấn lên đáp lễ. Những anh chàng đẹp trai đó có vẻ thất vọng nhưng vẫn mỉm cười, rồi đi khỏi.

- Công chúa Anna, hãy nhận bông hồng này!

- Công chúa Anna xinh đẹp, hãy nhảy cùng mình!

...

- Anh chàng thứ hai phía tay trái đẹp trai quá! Ước gì được nhảy cùng anh ấy...

Tôi vẫn còn chưa kịp thở thì thấy một đám nam sinh khôi ngô bước tới. Mấy chàng trai cầm hoa hồng đặt xuống trước mặt Anna.

Tôi quay đầu lại nhìn Anna. Cô ấy cười rất quý phái, nhìn những người đó gật đầu:

- Cảm ơn những bông hồng của các bạn nhưng mình không thể nhận được.

Những nữ sinh đứng bên cạnh mặt mày như đánh mất ví, vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ nhìn Anna chăm chăm: “Ôi... Ngưỡng mộ Anna thật! Giá như mình là cô ấy thì tốt biết bao!”

Tôi lén nhìn Anna. Trước mặt bao nhiêu công tử hào hoa mà chẳng mấy may động lòng, chắc chỉ có mình nhỏ đó. Có thể người cô ta thích là Giang Hựu Thần. Những anh chàng này tuy rất tuyệt nhưng không thể so với Giang Hựu Thần.

Giang Hựu Thần... Cậu ấy đang làm gì nhỉ...?

- Ừm! Lần dạ hội nào cũng thế. Thực ra tôi không muốn bọn họ buồn nhưng người xứng đáng nhảy với tôi chỉ có Giang Hựu Thần! – Anna cười khá điệu đà, mắt sáng trong vắt như nước hồ thu. Đường như tất cả niềm hạnh phúc trên thế giới này chỉ thuộc về một mình cô ta.

Mình... mình đang nghĩ linh tinh cái gì thế này! Sắp rời khỏi trường British và Giang Hựu Thần rồi, cứ suy nghĩ rồi tự u uất một mình thế này chỉ tổ hại sức khỏe.

Ánh sáng như đổ dồn về Anna – nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay. Những bông hoa thơm ngát còn đọng hơi sương, những lời tán dương ca tụng ngọt ngào thủ thỉ đều dành cho cô ấy. Có lẽ tôi chỉ là một bông hoa quế trúc dại nhỏ nhoi, leo trên bức tường rêu năm mốc, kể cả có rớt xuống dưới chân một người khách bộ hành nào đó cũng sẽ không được nhặt lên...

Cạch...cạch...cạch...

Một điệu nhảy vừa kết thúc. Nhịp điệu bài hát thay đổi hẳn không khí. Vui nhộn hẳn lên! Người lên sàn mỗi lúc một nhiều, ai nấy mặt mày tươi roi rói. Một mình tôi lòng nặng trĩu, không gượng cười lên nổi.

- Công chúa Anna, sao cậu vẫn còn ở đây? – Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn đột ngột xuất hiện, sau đó len lén nhìn tôi nháy mắt.

Bọn họ định làm gì vậy...?

- Là Địa Nguyên à?! Lễ trao giải hôm nay chưa có dịp chào cậu một câu. Cũng tại mình sốt ruột muốn cùng Giang Hựu Thần tham quan trường British. – Anna nhìn Ân Địa Nguyên chớp mắt. Nhìn điệu bộ dễ thương, ai mà giận nổi!

- Không sao! Mình biết cậu vì Hựu Thần nên nói thế! - Địa Nguyên khẽ nói. – Anna, cậu đang đợi Hựu Thần à?

- Ừ, mình đợi cậu ấy nhảy cùng mình một điệu.

- Hựu Thần về rồi! – Nghiêm Ngôn đứng bên cạnh, buông ra một câu lạnh như băng.

- Vậy sao? Tại sao cậu ấy không nói với mình? – Anna có vẻ không vui.

- Vì tham gia đại hội thể thao nên cậu ấy mệt quá, về trước rồi! – Ân Địa Nguyên mỉm cười nhìn Anna. – Hay bọn mình đưa cậu đi tìm Hựu Thần nhé!

- Được ! Nhưng các cậu không nhảy à?

- Bọn mình đương nhiên phải đi cùng công chúa Anna xinh đẹp rồi! – Ân Địa Nguyên chìa tay về phía Anna.

- Phong, cậu cũng không muốn bỏ qua cơ hội này chứ?

- Đương nhiên. – An Vũ Phong nhìn Anna cười khẩy. – Đây là niềm vinh hạnh mà!

Anna nhẹ nhàng đặt tay búp măng lên lòng bàn tay Địa Nguyên, chậm chậm đi lướt qua phía tôi, nói một câu khiến tôi loạn nhịp:

- Tôi có hứng với trò chơi một người đóng hai vai lắm!

Tôi kinh ngạc nhìn lên. Anna dáng vẻ đầy kiêu hãnh khuất xa gần phía cửa.

- Đừng để ý! – Một giọng nói lạnh lùng vụt qua tai tôi.

Tôi thần thờ nhìn chằm chằm ra cửa. Ân Địa Nguyên đi đến ngưỡng cửa bỗng quay lại nháy mắt với tôi.

Vừa rồi Nghiêm Ngôn nói gì với mình thế nhỉ...?

Bóng họ khuất dần, cả những tiếng huyền não cũng chỉ còn phảng phất rồi nhỏ dần... nhỏ dần...

Tôi phải rời xa sao...?

Tôi cúi đầu nhìn bộ quần áo đang mặc. Tôi mãi mãi không thể là nàng công chúa hoa hồng, chỉ mãi mãi là một bông quế trúc đại chẳng ai thèm đếm xỉa đến. Đã là bông quế trúc bé xiu thì hãy lặng lẽ biến mất, lặng lẽ lui tàn... Rời khỏi trường British... Rời xa trường Maria... Vĩnh viễn không gặp lại Giang Hựu Thần, An Vũ Phong, Ân Địa Nguyên...

CHƯƠNG 5

HẠNH PHÚC MONG MANH CỦA CÔ NÀNG XUI XẼO

Funny Luck

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

An An – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Địa điểm:

Cửa hội trường trường British

Phòng 213 ký túc xá trường British

Cửa phòng học lớp 11A trường British

Đường đến quán bar Apple

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con ước mình biến thành nàng lọ lem

Chờ đợi chàng hoàng tử đến bên thềm

Ngày ngày ngồi dưới ánh mặt trời buổi sớm

Cho đến khi hoàng tử cưới bạch mã đi tới

Nói với con rằng: Nàng hãy lấy ta nhé!

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là tôi gặp một chú cừu bông kì lạ

Và trang truyện cổ tích thần tiên mở ra...

oOo

Phù...

Ra khỏi hội trường trường British, tôi thở phào nhẹ nhõm. Mọi buồn phiền âu lo được trút bỏ vào một quả bong bóng bay vào bầu trời xanh thẳm. Rồi quả bóng bị tăng khí quyển nén cho nổ tung. “Đoành” một tiếng... Mọi điều buồn bã đều vỡ òa, tan biến trong không trung!

Tôi tựa vào tường của hội trường, vẫn nghe thấy tiếng nhạc du dương, tiếng cười nói rộn rã phía bên trong. Tiếc thay, chẳng có một nốt nhạc nào thuộc về thế giới của tôi cả.

Tôi ngẩng đầu thấy nàng trắng hờ hững mỉm cười tỏa ánh sáng bàng bạc như khói như sương xuống khắp nhân gian. Nàng trắng tuy cô đơn nhưng cô ấy không giống tôi, bị ép buộc phải rời xa bạn bè.

“Trong tuần này cô phải rời xa trường British! Vĩnh viễn rời xa!”

Câu nói của người bí ẩn nọ lại văng vẳng bên tai. Nghĩ tới việc phải rời xa trường British, xa Giang Hựu Thần và An Vũ Phong, xa mọi người, tôi thấy mình như con chuột bị búa tạ ném trúng cuống cuống, hốt hoảng, đau đớn, hụt hẫng...

Tôi cúi đầu, nhìn góc tường rêu có một cây hoa bé xiu màu tím nhạt đang run rẩy trước gió. Tôi ngồi thụp xuống dùng hai tay che thành vòng tròn nhỏ, giữ cho cây hoa không bị gió thổi ngã nghiêng.

Đêm dạ hội British cuối cùng kết thúc thế này sao? Đã đến lúc mình phải rút lui rồi... Chúa ơi! Ngài đúng là không có mắt! Thôi! Mình về thu dọn hành lí vậy! Đảng nào cũng phải chuyển trường, tốt nhất là không nên lưu luyến làm chi, phải dứt khoát!

Bộp... bộp...

Một đôi tay vỗ nhẹ vào vai tôi. Tôi chán nản gục đầu xuống:

- Xin lỗi! Dù là ai cũng làm ơn tránh xa tôi ra!

Bộp... bộp...

Bàn tay êm ái đó lại vỗ vào vai tôi.

Tôi quay đầu lại tức muốn bốc hỏa, gườm gườm nhìn như muốn xé xác tên làm đứt dòng văn thơ lai láng của tôi

- Đây...

- Á...

Tôi hét lên thảm thiết, chơi với ngã lăn xuống đất. Cây hoa đáng thương bị tôi đè cho nát tươm, tươi tắn.

Ôi, em hoa! Chưa kịp hưởng sự che chở, bao bọc thì đã chết nghèo thảm khốc... Lẽ nào đây cũng là kết cục của Thái Linh này!

Tôi co rúm thấy phía trước xuất hiện một con vật kỳ lạ – lông màu xám xám, trên cổ quàng một cái khăn len ghi là “Chú cừu xám dễ thương!”

Vù vù vù...

Bộ mấy chú quản lý vườn thú độ này nghĩ việc hết sao? Sao tự dưng lại xuất hiện một con cừu khổng lồ đột biến gen đi lạc thế này? Xem ra mình sắp trở thành món nhắm của nó rồi! Tôi toát mồ hôi, đầu quay mòng mòng.

Boong...

Trong đầu tôi chợt lóe lên một “sáng kiến”. Cả người tôi cứng đờ, dựa vào tường rồi ngã khụy xuống.

Ha ha ha! Cừu là động vật ăn cỏ mà! Còn mình thì toàn thịt là thịt!

Í... nhất định mày đừng có khoái tao đấy. Nếu không tao chết không nhắm mắt...

Tôi nhắm nghiền mắt, cố nín thở, người cứng đờ ra như khúc gỗ. Để tăng thêm “hiệu quả hình ảnh”, lưỡi tôi còn lè dài ra như quả mướp.

...

...

Bốn bề lặng ngắt như tờ, tôi khe khẽ tin hí mắt dò xét tình hình...

Oh, my God! Thế giới này đúng là hiện đại hóa nhanh như sao xẹt... Tôi có nhìn nhầm không vậy? Con cừu bông đang gọi điện thoại... và tỏ ra rất lo lắng.

Hả? Tôi tròn tròn mắt nhìn nó chăm chăm...

Cái gì mà cừu bông chứ? Hóa ra là người hóa trang thành. Ban này “quê” quá! Tại ánh trăng mờ mờ nên không nhìn rõ, hơn nữa, phần vì sợ hãi quá độ nên hoa mắt nhìn lộn.

Tôi chống tay xuống đất, lóp ngóp bò dậy, phúi phúi bụi trên người, ánh mắt nghi ngờ “tra hỏi” tên cừu bông: “Cậu là ai?”

Chú cừu nghệt người ra khi thấy tôi “đột ngột sống lại”.

Sau đó gật gật đầu tỏ vẻ vô tội, chỉ tay về phía hội trường ở phía sau.

Tôi dụi mắt nhìn cho rõ, chỉ thấy phía sau bộ hóa trang là đôi mắt đen láy như có nhiều điều muốn nói.

Tim tôi đập thành thịch. Tôi hiểu rồi! Hóa ra là người đóng vai “Chú cừu dễ thương” bị câm. Xem ra người bất hạnh trên thế giới này không chỉ có mình tôi!

Tôi nhìn phía tay người đó, quay đầu lại hỏi:

- Cậu là vị khách mời đặc biệt của dạ hội hôm nay à?

Ừm. Nhất định là như thế! Chứ đâu có tên ngốc nào mặc bộ đồ nặng trình trịch, đi lòng vòng khắp sân trường nữa chứ!

- Hội trường đúng là ở đằng kia! Chính xác! Cậu mau đi đi! - Tôi chỉ tay về phía đó, khẽ đẩy cậu ta, rồi tiếp tục lưng thưng đi về phía ký túc xá.

Tôi đi... đi...

Ủa? Sao tôi không bước được thế này? Tôi ngạc nhiên quay lại, thấy chú cừu bông đang nắm chặt vạt áo tôi, hai mắt long lanh ngây thơ như cầu cứu sự giúp đỡ.

Ôi! Siêu... siêu dễ thương! Thật chẳng ai nữ lòng nào bỏ đi!

- À... à... muốn mình dẫn cậu đến chỗ hội trường à?... - Tôi nhếch nhếch lông mày trên chọc – Khà khà... Vậy phải hối lộ tớ cái gì chứ?

Chú cừu ngáp ngừng một lát, gãi gãi đầu.

Ủa?! Động tác này trông quen quá!

Chú cừu như nghĩ ra cái gì đó, từ từ ngẩng đầu lên, cho tay vào cái túi ở bụng.

Tôi tò mò kiên nhẫn, nhìn vào bên trong... Không biết cái túi này có giống túi vạn năng của Doraemon không? Liệu cậu cừu xám sẽ rút ra cái gì?

Bộp...

Tôi đang tò mò ngó đầu vào xem thì chú cừu đột nhiên rút tay ra khỏi túi, cộp cả cái móng vào đầu tôi...

Cái gì thế này?

Đầu tôi hiện ra mấy ngôi sao bay loảng ngoảng, tôi choáng váng suýt ngã nhào. Chú cừu vội vã đỡ lấy tôi. Tôi mơ hồ vô tình nói:

- Cậu... cậu định ám sát tôi sao? Đập đầu tôi đau điếng!...

Chú cừu vội dìu tôi ngồi xuống. Tôi nghiêng đầu lắc lắc, các ngôi sao dần dần biến mất.

Phù...

Tôi thở dài, lấy tay đập vào cái đầu đau như búa bổ.

Ngước lên, thấy chú cừu chìa tay ra trước mặt tôi. Ôi! Biết bao nhiêu là socola! Là loại socola nguyên chất từ trái phỉ hiệu Defu! Lần nào đi siêu thị tôi cũng thấy nhưng chỉ dám cầm lên xem không dám mua.

Tôi thộn mặt ra nhìn vào mắt chú cừu, nhìn hai cái tay mũm mĩm chìa ra, rồi lại nhìn cái bụng êm mượt...

Vù vù vù...

Cảm động... cảm động quá sức!

Hay tay tôi run run nhận lấy một thanh socola. Không chần chừ tôi bóc luôn cắn một miếng.

Ừm! Cảm giác mát ngọt! Thật tuyệt vời!

Chú cừu lại có thể thỏa mãn tâm nguyện mười năm nay của tôi. Bấm ngón tay tính xem, từ khi tôi biết nhãn hiệu socola Defu đã mười năm. Hồi đó, hoàn cảnh gia đình sa sút, chưa bao giờ được nếm loại socola đắt tiền này!

Tôi cảm động, khóe mắt ngân ngấn lệ nhìn chú cừu, suýt nữa khóc òa lên. Tôi nắm chặt tay chú nói: "Cảm ơn!"

Lúc tôi nói cảm ơn, bỗng tiếng nhạc trong hội trường reo vang, át cả tiếng nói của tôi. Chúng tôi quay đầu, nhìn về phía hội trường, bay bỗng theo tiếng nhạc êm ái, du dương.

Bộp... bộp...

Có cảm giác vai mình bị vỗ nhẹ. Nhất định là chú cừu lúc nãy rồi! Tôi giơ tay lên chùi nước mắt sắp ứa ra, quay người đi giọng trách móc:

- Làm gì vậy? Bộ cậu không nghe thấy tiếng nhạc vừa rồi...?

Tôi quay người lại, lập tức chờ người ra. Chú cừu đứng trước mặt tôi, một tay chìa ra phía trước, một tay đặt phía sau, tư thế muốn mời tôi cùng nhảy...

Cậu... cậu ta muốn nhảy cùng mình sao?

Chú cừu ngốc nghếch không ngờ lại lẳng mạn thế! Tôi đứng ngệt như phỗng, do dự không biết nên từ chối hay không...

Nhưng không hiểu sao, cứ như bị trúng tà... Hai tay tôi từ từ giơ ra...

Tay tôi vừa đặt lên tay chú cừu toàn thân liền cảm giác như bị thôi miên. Chú cừu ôm trọn lấy tôi.

Cảnh này... sao giống trong truyện cổ quá vậy? Y như trong truyện cổ "Người đẹp và quái vật"? Ha ha ha... Thái Linh ơi là Thái Linh, mày không tìm nổi hoàng tử của mình thì thôi đi, lại còn bày đặt "quái vật" gì chứ?

Thình thịch... thình thịch...

Mình sao thế? Chỉ nhìn thấy chú cừu thôi mà tim đã đập nhanh thế này sao? Sao động tác, cử chỉ của cậu ta mình thấy rất quen thuộc và gần gũi?

Tôi chăm chú nhìn vào đôi mắt nhung huyền của cậu ấy, muốn tìm ra câu trả lời nhưng đôi mắt thiên thần ấy dường như lảng tránh ánh mắt tôi.

Chú cừu hươu hươu tay trước mặt tôi. Lúc này tôi mới phát hiện ra mình đã nhìn người ta “đắm đuối như con cá chuối” rất lâu. Hic... Tôi mặt đỏ như trái bồ quân, cúi đầu. Vừa rồi mình vô duyên thật!

Một tay tôi đặt trên vai chú cừu, tay còn lại đặt trên tay chú, nhảy từng bước!

Dưới ánh trăng, giai điệu thốn thức, đắm say, ngọn gió đầu hè mát rượi thổi nhẹ nhẹ... Bước chân nặng như đeo đá tảng của tôi trở nên nhẹ nhàng hơn, tôi thấy mình giống một nàng thiên nga lướt trên mặt hồ phẳng lặng...

Thịch thịch thịch...

Tôi ngẩng đầu lên lên nhìn chú cừu, vừa ngược lên đã cúi ngay xuống. Mặt tôi bắt đầu nóng bừng lên như bình nước đun sôi, bốc lên hơi nóng...

Sao mình lại phải ngượng nhỉ?!

Những nốt nhạc ngọt ngào biến thành những con đom đóm nhỏ bay lượn trong khoảng không gian đen huyền xung quanh chúng tôi.

Tôi nắm đôi tay mềm mại của chú cừu, lướt đi theo điệu nhạc quyến rũ...

Tôi thi thoảng lại ngó đầu nhìn bầu trời, những vì sao lấp lánh như nháy mắt với tôi. Ôi! Không khí dần dần bình lặng trở lại, nhịp tim cũng không xốn xang loạn nhịp nữa!

Tôi thật lòng biết ơn chú cừu, người đã giúp tôi có một buổi tối bớt bí thảm...

- Thái Linh!

Đúng lúc tôi đang nắm tay chú cừu dễ thương, nhắm mắt đắm hồn theo điệu nhạc thì một giọng nói giận dữ gằn gè bên tai.

An Vũ Phong lao như tên bắn về phía tôi, giật phắt tay chú cừu ra. Chú cừu đứng sững người hết nhìn tôi lại nhìn An Vũ Phong đang tức giận lồi đình, chú có vẻ hơi thất vọng.

- Sao lại có con cừu nào ở đâu ra thế này? - An Vũ Phong kéo tôi về phía cậu ta, chỉ tay về chú cừu ngơ ngác đáng thương, gắt gỏng hỏi.

- Cậu ấy là khách mời đặc biệt của dạ hội hôm nay! - tôi ngơ lơ, kéo tay chú cừu đi thẳng về phía hội trường.

Cứ nghĩ đến việc tên ác ma Phong hại tôi ê mặt trước bao nhiêu người, tôi lại tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Thái Linh, không phải cô vừa trốn ra đây sao? Bây giờ sao lại muốn quay vào? - Giọng tên An Vũ Phong càu nhàu phía sau lưng.

Tôi đứng sững.

An Vũ Phong bộ là thần thánh phương nào hả? Sao tên đó biết mình trốn ra đây, lẽ nào...

- Cậu... đi tìm tôi hả?

- Vớ vẩn! - An Vũ Phong gầm lên như sư tử bị thương – Chẳng qua tôi muốn nhìn bộ dạng thê thảm của cô mà thôi!

- Vậy thì cậu nhìn thấy rồi đó! Bye bye! - Tôi quay người đi, nói một câu tỉnh bơ.

An Vũ Phong lập tức trừng mắt lên nhìn tôi, lại còn dử dãn giờ nắm đấm dử dử.

Chú cừu bông bông nhiên chắn ngay trước mặt, giờ hai cánh tay mập mập lên bảo vệ, che chắn cho tôi.

- Không liên quan gì đến mày! Mà mày là ai? - An Vũ Phong nhìn thấy chú cừu dám chống lại hắn ta, tức giận ngút trời, quát to. Rồi hắn giờ tay định lồi cái đầu chú cừu đang đội.

Chú cừu hoảng hốt né về phía sau, An Vũ Phong vớ hụt.

- Còn dám trốn hả? Tao càng muốn biết mày là ai! - An Vũ Phong như khoái trò mèo vờn chuột, hưng phấn nhảy bổ về

phía chú cừu.

Chú cừu lập tức chạy tót vào hội trường.

- A, thời khắc tuyệt vời nhất đã điểm.

Thấy có chú cừu xám chạy vào bên trong, MC trên khán đài vận volume hết cỡ, giọng oang oang:

- Bữa tiệc hôm nay có một vị khách đặc biệt, chính là... chú cừu xám đáng yêu! Mọi người ở đây chỉ cần nhận được một thanh socola từ tay chú cừu thì cả năm sẽ gặp may mắn. Nếu đem thanh socola đó tặng cho người bạn mến cùng nệm thì sẽ có một điều bất ngờ thú vị!

Câu nói cuối cùng của MC cứ như liều thuốc kích thích, thổi bùng lên ngọn lửa giành giật của tất cả các nữ sinh. Bọn họ khí thế hùng hục ngút trời, cuống quýt bỏ nhào về phía chú cừu.

Ôi! Biết nói thế nào đây... chú cừu cứ như một thỏi nam châm khổng lồ. Tất cả các nữ sinh mặt mày bừng bừng khí thế, tăng tăng lớp lớp bủa vây chú cừu xám đáng thương.

- Đưa cho tôi, socola hạnh phúc của tôi...

- Ôi! Tôi muốn có... c... ó...! Nhất định phải cho tôi!

- Tôi há hốc mồm nhìn chú cừu bị đám con gái vây quanh đông nghịt, sợ toát mồ hôi hột. Cảnh này... cảnh này nhìn quá hoành tráng!

An Vũ Phong dừng chân lại, thản nhiên xem kịch hay đang diễn ra.

Chú cừu đáng thương muốn trốn nhưng mặc bộ quần áo quá nặng nề bồng bềnh nên không sao thoát ra được. Thoắt một cái đám nữ sinh phát cuồng đã “thập diện mai phục”, không cho chú một con đường sống.

- A! Đợi tôi với! - Một tiếng hét như xé vải từ phía ngoài vọng vào. Tôi hoảng hốt quay đầu lại.

Ôi trời! Là An An! Không ngờ nhỏ cũng đến tham dự!

Tôi quay mặt đi chỗ khác. May quá! Cô ta không phát hiện ra. An An chả thèm đếm xỉa gì đến tôi, chạy vụt như tên bắn, “hùng dũng” chen vào đám con gái chật ních ngộp thở đó. Nhỏ cố hết sức kiễng chân lên.

Xoạt... Nhỏ giơ cánh tay to khỏe làm động tác “Người nhái tập bơi”, chọc thủng hàng rào dày đặc, tóm chặt lấy cái đầu chú cừu làm điểm tựa.

Chú cừu hoảng hốt giơ tay lên, tay giữ chặt cái mũ mình đang đội. An An không kịp giữ “tư thế đẹp như mơ”, ngã chổng gọng. Lúc chói với, nhỏ cuống cuống tìm chỗ bám, kéo luôn cả cái đầu của chú cừu xuống.

Một khuôn mặt đỏ ửng, khổ sở hiện ra làm tôi giật mình.

“Giang Hựu Thần?” Tôi bịt miệng lại, không dám tin vào mắt mình. Người đóng vai chú cừu chính là Giang Hựu Thần?!

- Hơ... Hóa ra là Giang Hựu Thần! Chả biết cậu khoái trò này bao giờ thế? – An Vũ Phong nhếch mép, nhìn Giang Hựu Thần đang nhặt cái đầu chú cừu, cầm trên tay.

Chết rồi! Hồngбет! Chứng dị ứng con gái của Hựu Thần!

Tôi lập tức cố sức chen vào đám đông, kéo cậu ấy chạy ra ngoài.

- Á... Giang Hựu Thần! Là Giang Hựu Thần!

- Cuối cùng cũng gặp được anh ấy!

- Hựu, Hựu, Hựu... Em yêu anh! I love you!

Rầm rầm rầm...

Tiếng bước chân đuổi theo như tiếng thiên binh vạn mã ngoài sa trường. Đám con gái ban đầu vì bất ngờ nên ngây người ra, nhưng ngay sau đó như được lên dây cót, giơ điện thoại di động lên lao ầm ầm về phía Giang Hựu Thần.

Những nụ hôn gió bay tới tấp như tên bắn về phía tôi lại còn phát ra âm thanh “Chụt chụt... Bộp bộp...” nghe rõ khiếp.

Ồi má ơi! Đám con gái sắp mất trí đó đang nhỏ dãi toong toong chạy bổ về phía chúng tôi hết tốc lực. Hành vi “giứt tóc móc mắt” này chỉ khi nhìn thấy “bánh gato Heisenlin” tôi mới thêm thường vậy.

Nhưng xem ra với đám nữ sinh này Giang Hựu Thần còn “ngon miệng” hơn cả bánh gato gấp vạn lần.

Chú cừu Giang Hựu Thần về mặt sợ hãi, co rúm lùi lại phía sau. Tôi quay lại thấy mặt cậu ấy trắng bệch.

Chúng bệnh “dị ứng với con gái” tái phát?

Không phải cậu ấy đã khỏi rồi sao?

Làm sao đây? Làm sao đây?

Vù vù... vù vù...

Đang lúc tôi hốt hoảng không biết làm cách nào thì ba bóng người xuất hiện.

- Ân Địa Nguyên?! Nghiêm Ngôn?! Kì Dực?! – Tôi ngạc nhiên kêu lên, may họ đến kịp lúc.

Ba người nhanh như cắt quay lưng về phía Giang Hựu Thần, nắm tay tạo thành một vòng tròn. Tôi và Giang Hựu Thần trong vòng tròn đó, nhưng Giang Hựu Thần mặc bộ trang phục to quá, ba người hợp lại nhưng cũng không tạo đủ khoảng trống che cho đủ. Tôi và Hựu Thần áp sát vào nhau không cự quạ nổi.

- Giang Hựu Thần! Đồ ngốc! Sao lại quay lại đây? – Tôi như hoàn hồn, nổi giận dùng dùng trách cứ Hựu Thần.

- Mình nghĩ cậu ở party một mình sẽ rất cô đơn nên muốn cùng cậu... Hựu Thần gãi gãi đầu, nhìn tôi mỉm cười.

“Cậu biết mình cô đơn, sao lại còn bỏ đi...?” Tôi thấy cảm giác tử thân trời dậy như từng đợt thủy triều dâng lên. Mắt tôi ươn ướt, vội ngẩng đầu nhìn ánh trăng qua cửa sổ. Ánh trăng sáng tỏ như chiếu xuyên qua trái tim yếu mềm của tôi.

- Vì ở đây nhiều con gái tham gia quá, mình sợ... - Giang Hựu Thần cúi đầu xuống, nghẹn ngào như oan uổng.

- Sợ con gái?! – Tôi ngạc nhiên. Người bí ẩn đó không phải đã nói là nhiệm vụ đã hoàn thành rồi sao...?

- Chả nhẽ... Bệnh dị ứng con gái của cậu vẫn chưa khỏi?

- Không phải... chỉ là..., bản thân mình vẫn chưa hoàn toàn thích nghi được...

- Ồ! Vậy thì nên về nhà nghỉ cho khỏe đi! – Tôi chưa kịp nói thì An Vũ Phong, “con gió độc” đã chặn cứng họng tôi.

An Vũ Phong giật tay Địa Nguyên và Kỳ Dục ra. Hắn làm gì vậy? Lúc này còn muốn làm khó Hựu Thần sao? Tôi dang tay ra che cho Hựu Thần, trừng mắt lên với hắn. Hắn giở chứng gì vậy?

Không ngờ An Vũ Phong quay lưng về phía tôi, nắm tay Địa Nguyên và Kỳ Dục, bức tường ban đầu chỉ có ba người, bây giờ đã có bốn người.

- Cám ơn! – Tôi gắng sức đẩy đám móng vuốt cổ thò vào của đám con gái rồi nói to.

- Không phải là tôi giúp tên đó! – An Vũ Phong gắng đẩy đám con gái ra, quay đầu sang bên cạnh, nói cứng cỏi. – Tôi không cho phép tên cừu đó đứng gần cậu như thế!

- Cậu... - Tôi chưa kịp nói lại thì đám con gái đã kẹt cứng chúng tôi.

Đám con gái lồng lên như phát cuồng, lấy hết sức bình sinh luồn tay qua An Vũ Phong và mấy người kia tóm lấy Hựu Thần.

Sắt mặt Hựu Thần trông tệ hơn, tôi mất hết bình tĩnh. Nếu cứ thế này, tôi sợ cậu ấy phát bệnh mất!

Sau đó, Hựu Thần mất đà nghiêng về phía sau, tôi gắng sức tóm áo cậu ấy, tay kia đỡ đầu Hựu Thần. Nhưng... mặt Hựu Thần đột nhiên đỏ lên. Mũi cậu ấy... mũi cậu ấy đổ máu cam!

Đám con gái vẫn chưa chạm vào Hựu Thần! Sao cậu ấy chảy máu mũi?

Tôi sợ hãi nhìn khuôn mặt thất sắc của Hựu Thần... Chả lẽ Hựu Thần chạm vào mình cũng phát bệnh ư?!

“Thái Lăng, hôm nay do cậu mà Hựu Thần mới phát bệnh!” – Nghiêm Ngôn ngày thường cậy rằng không nói nửa lời, chỉ thẳng vào mặt tôi trách móc.

“Hừ! Nghiêm Ngôn, không phải tổn lời với hạng người này. Ngay từ đầu tôi đã ghét tên này. Chỉ giỏi gây phiền phức! Vứt nó vào chuồng lợn!” – Kì Dực nổi cơn thịnh nộ, giờ nanh nhe vuốt nhẩy về phía tôi.

“Oái! Không!” Hai chân tôi run lên như cây sậy, chôn chân không động đậy nổi.

“Thái Lăng! Đừng có trách tội này, toàn là do cậu tự chuốc lấy thôi. Đồ quạ thúì xui xẻo!” – Cặp kính vàng của Địa Nguyên lóe sáng, xoẹt qua một luồng khí lạnh như ở nghĩa địa.

“Oái! Giang Hựu Thần... Không phải mình cố ý! Cứu tôi với...!”

- Cứu tôi với! – Tôi sợ hãi bật dậy, vừa choàng mở mắt đã thấy một khuôn mặt ghé sát.

- Hóa ra cậu sợ tôi đến vậy! An Vũ Phong đặc ý ra mặt, đứng dậy, lấy cặp sách trên đầu giường. – Hôm nay chưa đến cuối tuần đâu! Đừng có nằm ì trên giường như thường luồng phơi nắng thế!

Hóa ra đó chỉ là giấc mơ! Sợ muốn chết! Toàn thân nhẹ nhõm hẳn. Tôi lại nằm xuống.

- Giang Hựu Thần đâu? Cậu ấy thế nào rồi? – Đột nhiên tôi nhớ lại chuyện tối qua, nhồm dậy, túm lấy tay An Vũ Phong.

An Vũ Phong bỗng im lặng đến đáng sợ, vẻ mặt thất thần.

- An Vũ Phong, sao cậu không nói gì? – Tay tôi run lên rồi buông tay cậu ấy ra.

- Cậu lo lắng vì sợ tên Giang Hựu Thần xảy ra chuyện sao? Hấn không sao đâu. Có tụi Ân Địa Nguyên ở đó, tên đó làm sao xảy ra chuyện gì được?

- An Vũ Phong quay lưng lại khẽ nói.

Phù...

Tôi thở phào: Giang Hựu Thần không sao cả... nếu không mình trở thành tội nhân thiên cổ mất!

- Vậy tối qua, cậu đưa tôi về à...?

- Làm gì có chuyện đó! Tôi... - An Vũ Phong quay người lại, một luồng khí lạnh buốt vụt qua. Hấn nhìn tôi, rồi vẫn bộ dạng quen thuộc, giọng châm chọc như ông chích. - Kiểu con gái như cô tôi không có hứng! Đừng ăn dưa bở!

Nói đoạn, An Vũ Phong lấy chiếc bánh mì trên tủ ở đầu giường tôi, thản nhiên ngậm trên miệng, đặc ý chậm rãi ra ngoài.

Tôi cúi xuống kinh ngạc, nhìn người mình thẳng lép như cá mực hong cuộn tròn trong chăn. Mặt bỗng đỏ phừng phừng.

- An Vũ Phong! Đồ tồi tệ!

Ừ... ừm...

Tôi vươn vai, chân như lắp bánh xe lửa siêu tốc, lướt vèo về phía lớp học.

Học học học... Vừa sớm ra đã xảy ra biết bao nhiêu là chuyện. Tôi nhớ lại từng việc xảy ra ở British.

Ôi! Những lùm hoa cỏ đáng yêu... Bỗng nhiên tôi thấy đồng cảm với một nhà thơ:

Ngẩm nhìn trời đất bao la

Mình ta cô độc áo hoa lệ đầm

Trước mắt tôi, biển lớp ngày càng hiện ra rõ hơn: “LỚP 11A1”

Bất chợt, tôi cảm thấy phía sau mình như có gió lốc. Một bóng người vụt qua lao thẳng về phía trước. Trời! Trông cứ như một vị đại hiệp có khinh công cao cường. Tôi thầm ca ngợi rồi dồn hết năng lượng đuổi miết phía sau.

Đuổi, đuổi, ta đuổi...

- Ồi! ối!

Tôi hốt hoảng nhìn phía trước. Vị đại hiệp đó đang chạy như bay vào lớp bỗng xuất chiêu “Thần long xả khói phanh chân”: “Két...!”

Tôi hươ tay loạn xì ngầu muốn đứng lại nhưng cả người cứ loạng choạng theo quán tính, đâm sầm về phía trước.

Tên này giờ trò gì không biết?! Tôi xoa xoa cái mông đáng thương, mắt sầm vành liếc nhìn tên làm mình tả tơi hoa lá.

Í! Là Kì Dực! Cậu ta làm gì thế?

Tôi tò mò nhìn. Kì Dực ban nãy bị tôi đâm vào nên ngã bổ chửng. Cậu ta lom khom nhặt cái gì đó sáng lấp lánh, lấy vạt áo lau sạch, rồi cẩn thận đưa lên miệng hôn nhẹ.

Boong...!

Một tia sáng lóe lên trước mắt tôi. Tôi há hốc nhìn Kì Dực đang giơ cao vật đó lên trước mặt. Trông cậu ta sung sướng, hạnh phúc. Tôi nheo mắt nhìn vật mà Kì Dực đang nâng niu như bảo vật vô giá. Tôi giật mình nói: “Một đồng xu!”

Kì Dực chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi. Cậu ta dụi dụi thốt lên:

“Ai ơi bụng bát cơm đầy

Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần”

Nghe mà ớn xương sườn...!

Đúng là buổi sáng tràn ngập sắc thơ. Tôi lóc ngóc đứng dậy, định giúp Kì Dực nhặt cặp sách lên nhưng ai ngờ cậu ta giật phắt lại.

- Chuyện của tôi không mượn cậu lo, tôi chúa ghét kẻ lãng phí tiền bạc!

Tôi ngược nhìn trời xanh, đầu óc quay cuồng rồi lẩm nhẩm:

- Hôm nay là ngày gì vậy trời, bộ đến ngày tận thế của thế giới rồi sao?

Mấy hôm nay không thấy Giang Hựu Thần đến lớp. Thẩm thoát một tuần đã trôi qua.

Nhóm Địa Nguyên nhìn thấy tôi là lủi nhanh hơn cả tránh đại dịch truyền nhiễm. Mỗi lần tôi định hỏi chuyện của Hựu Thần là Kì Dực lại kéo Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn ra khỏi lớp. Trước khi đi, Kì Dực còn trừng mắt dữ dằn nhìn tôi. Xem ra, họ giận tôi chuyện bữa dạ hội hôm nọ.

Ánh hoàng hôn buổi chiều chiếu chênh chếch qua cửa sổ, lọt vào trong phòng, hắt lên chiếc chăn của tôi. Cả ngày trong lớp học, tên An Vũ Phong cứ cạnh khóe tôi suốt. Về đến phòng, lại chả thấy bóng dáng tên đó đâu.

Mấy hôm nay, khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được mẹ kí vào đơn xin chuyển trường.

Đã đến lúc rời khỏi đây rồi! Nhưng tôi rất muốn nói câu xin lỗi với Hựu Thần.

Chắc tôi không còn cơ hội gặp lại cậu ấy nữa...

Tôi nằm trên giường, nhìn lên tường sơn trắng xóa, lo âu liếc xéo sang tờ lịch. Nhanh thật! Thời kì "Hoa Mộc Lan hiện đại" giết gân của tôi ở trường British đã tròn nửa năm. Lịch trên tường chỉ cần lật đến thứ sáu, một tuần nữa sẽ qua nhanh thôi!

Cố lên! Cố lên!

Tôi đứng bật dậy, chạy đến bên cửa sổ, hít hai hơi thật sâu:

“Ha ha, Thái Linh những ngày mạo hiểm che giấu thân phận, nơm nớp bị lộ tẩy sắp kết thúc rồi! Sau đây lại có một nhiệm vụ mới, mà nhất định không được bỏ cuộc!”

Tôi vỗ ngực tự cổ vũ bản thân, rồi lóc cóc bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Dọn cái gì trước bây giờ? Tôi trề môi ra nhìn đống đồ chất cao như núi.

Quần áo... Giày... Sách... Hay là...

Tôi nhìn thấy chậu xương rồng đặt ở đầu giường.

“Tặng cậu... cây xương rồng... Mình không biết ý nghĩa của loại cây này nhưng nó rất kiên cường và dũng cảm. Giống như lần đầu tiên mình thấy cậu. Tuy bộ dạng cậu lúc đó đáng thương, nhưng... cậu có thể...”

“Cậu thực sự muốn lấy chậu xương rồng này...”

“Mình... mình muốn!”

“Cậu thích nó thật chứ!”

“Giang... Hựu Thần, cậu thật lòng muốn...”

Hừm, tôi nhắc chậu xương rồng lên không biết phải làm thế nào. Giấu nó ở đây lâu rồi, bây giờ xem ra không cần nữa. Tôi hít một hơi sâu, ngồi trên giường, vớ tay lấy di động trên gối. Có lẽ nên thông báo với Ngọc Dĩnh và Thượng Hội là mình sắp quay về. Nhưng hai nhỏ đó mà nghe tin này xong, chắc lại nước mắt ngắn nước mắt dài, rồi bày trò giáo huấn mình.

Tôi cầm điện thoại lên, xem danh bạ. Điện thoại hiện lên một loạt tên học sinh trường British. Lòng tôi bỗng băng khuâng, hệt hằng...

Giang Hựu Thần – Số lần gọi: 517 lần.

An Vũ Phong – Số lần gọi: 678 lần.

Tôi nhấn nút di động đến cái tên Ngọc Dĩnh, rồi ấn nút gọi. Điện thoại lập tức vang lên tiếng tu tu... tu tu...

- Merci! Merci! – kiểu giọng quái quái quen thuộc của Ngọc Dĩnh vang lên ở đầu bên kia.

- Ngọc Dĩnh! Là tôi đây... - Tôi thấy cổ họng mình như nghẹn cứng, không nói lên lời.

- A... Xin hỏi bạn là ai? Đây không phải là 1860, gọi đến là mất tiền đó!

- Đừng có đùa nữa, tôi phải...

- Ai đùa chứ! Này nhóc! Xem ra, gọi đến đúng lúc nhỉ! Chiều nay khoảng 5h tập trung họp lớp thời mẫu giáo. Ăn mặc trang điểm đẹp vào rồi đến quán bar Apple. Nghe nói có nhiều anh chàng đẹp trai lắm đó!

Họp lớp mẫu giáo! Ôi trời, từ nhỏ đến lớn, mình cứ theo chân Ngọc Dĩnh, Thượng Hội tham gia không biết bao buổi họp lớn nhỏ. Họp lớp cũ, họp mặt bạn bè trên mạng, họp mặt bể bơi... Hai nhóc đó ngay cả đến bạn bè thời thò lò mũi xanh cũng không bỏ qua.

Hôm nay lại còn tham gia cả họp lớp mẫu giáo nữa?

- Đúng đó! Đúng đó! Là do lớp trưởng lớp mẫu giáo ngày xưa tổ chức!

- Này... Tôi có phải đi không? Tôi phải tham gia hoạt động khác. Đợi đã... - Tôi vội nói – Chủ nhật tới tôi chuyển trường về đây!

- Quay về cái gì, bà cứ đến đây trước đã! Bà mà không đến, tụi tôi tuyệt giao với bà luôn! Thái Linh, bà đừng có ép tôi phải dùng chiêu “bẻ xương nấu cao”.

- Ừm, tôi biết rồi!

- Vậy tôi với Thượng Hội đợi bà!

Tôi nhìn chiếc điện thoại trong tay, lòng bỗng ấm áp kì lạ. Tôi sắp quay về... sắp về trường Maria.

Reng reng...

Điện thoại di động bỗng kêu lên ầm ỉ. Tôi vừa ấn nút nhận cuộc gọi thì điện thoại lại vang lên tiếng nói gầm hung tợn của sư tử cái.

- Thái Linh! Bà bảo quay về, bà chuyển về từ trường British! Rốt cuộc là thế nào? Bà giải thích dùm tôi xem!

Tôi chưa kịp mở miệng thì Ngọc Dĩnh khóc rung rức, kêu la thảm thiết nghe muốn thủng màng nhĩ:

- Không... Thời thanh xuân của tôi... Cuộc đời tươi đẹp của tôi...!

- Được rồi, được rồi, đưa điện thoại cho tôi!

Đang lúc Ngọc Dĩnh khóc suýt sứt tường thành thì giọng Thượng Hội lạnh lùng vang lên.

- Chiều nay bà đến giải thích rõ ràng, nếu không... bà chết chắc rồi!

Đi cũng chết mà không đi cũng chết.

Làm sao đây?

Đáp án đơn giản: Đương nhiên là phải xem chết như thế nào!

Khi về trường Maria mình sẽ nhập bọn cùng với Ngọc Dĩnh và Thượng Hội. Nếu như hôm nay mình trốn hẹn. Ôi ôi... Thế này thì Thái Linh này thành kẻ thất hứa rồi!

Tôi thay trang phục con gái, nhằm lúc sân trường không có người, len lén chạy ra ngoài.

Hai bên đường rụng đầy lá cây ngô đồng, chân tôi dẫm lên nghe xoạt xoạt... Mặc đồ con gái đi trên đường tôi nơm nớp lo sợ có người nhìn thấy nhận ra mình.

Sao thế này? Mình là con gái cơ mà? Tôi gõ gõ vào đầu lấy lại tinh thần.

Nhưng sau đó, tôi vẫn cúi đầu, dán mắt xuống đường, không dám ngẩng lên...

- Thái Linh! - Tôi nghe thấy phía xa xa có tiếng gọi của con trai.

Tiếng con trai? Không thể nào? Trống ngực tôi đập thành thình. Bây giờ còn cách - Chuồn lẹ!

Tôi không dám quay đầu lại, chân đi nhanh thoăn thoắt, tim càng lúc càng nhanh! Nhất định không thể để cho người đó đuổi kịp! Nhất định không được! Mình sắp rời khỏi trường British. Đến phút chót này mà bị lộ tẩy coi như xong! Nghĩ đoạn, tôi co giò chạy.

- Thái Linh! Sao lại chạy! - Tôi bị ai đó tóm lại, nhấc lên. Hai chân tôi còn hươ loạn xạ.

- Cậu nhận nhầm người rồi... Tôi... tôi không phải là...

- Muốn nói là mắt tôi có vấn đề sao? Cô gái của mình mà còn không nhận ra?

Cô gái của mình? Tôi quay ngoắt người lại nhìn. Hóa ra là An Vũ Phong!

Ban nãy sợ đến tim đập mạnh như sắp rơi ra ngoài. Bây giờ nhịp tim đã trở lại bình thường... May là An Vũ Phong!

- Đi xem mặt ai sao? Mặc trang phục con gái? - Cậu ta chỉ tay vào bộ quần áo của tôi, nhử mày tra hỏi.

- Tôi... tôi đi đến buổi họp mặt... - Tôi cúi đầu, trả lời nhát gừng sợ hãi. Nhìn An Vũ Phong có cảm giác là lạ.

- Hẹn mặt? Không phải là hẹn hò với Giang Hựu Thần chứ? – Giọng nói An Vũ Phong đầy vẻ ghen tị.

Tôi liếc nhìn An Vũ Phong. Mấy hôm nay, tôi không nhìn thấy Giang Hựu Thần, nói gì đến hẹn hò với cậu ấy?! Cái tên An Vũ Phong này bộ đầu đất hay sao?

- Tin hay không tùy cậu! – Tôi đáp một câu cụt lủn rồi quay đi. Ai thèm để ý cái tên tỉnh khỉ thất thường, suốt ngày đa nghi chứ.

An Vũ Phong là đồ tồi. Mấy hôm trước cứ nói cạnh nói khoe tôi, còn chưa kể chuyện hắn tối muộn cũng chưa thấy mò về kí túc xá làm tôi lo lắng. Thế mà bây giờ lại vô cớ trút giận lên đầu tôi!

Lẽ nào tôi là pháo, còn tên đó là diêm sao?

- Đợi đã!

Lại còn bảo tôi đợi đã? Dại gì mà đứng lại để cậu ta làm thịt à? Tôi muốn ù té chạy còn chả kịp nữa là!

- Tôi bảo cô đứng lại!

Mình không nghe thấy gì nữa, không nghe thấy! Không nghe thấy!

Xoẹt!

Cổ áo tôi lại bị đôi tay to khỏe phía sau túm chặt lại. Sau đó, tôi bị nhấc bổng lên.

- Chạy đằng nào!

- Cậu làm trò gì thế? – Tôi huơ chân múa tay, cố sức giãy giụa vật lộn với tên đại ác ma.

- Tôi cũng đi! Ở đâu? Tôi phải phân cao thấp với tên Giang Hựu Thần đó!

- Đồ tồi! Tôi đến quán bar Apple tham dự họp mặt lớp cũ!

- Quán bar Apple?

Vụt...

Vừa nói dứt câu, An Vũ Phong đã buông tay ra. Tôi ngã luôn xuống đất.

Tôi phủi phủi quần áo, từ từ đứng dậy. Đau quá! Tôi nghiêng răng ken két... Chỉ muốn choảng cho tên An Vũ Phong đó một cú!

Nhưng tôi vừa lồm ngồm đứng dậy thì bàn tay ác ma đó lại giờ về phía tôi.

Xoẹt, xoẹt...

An Vũ Phong lôi tôi lại, kẹp đầu tôi áp sát vào đầu hắn, giờ điện thoại lên ấn phím chụp hình “Tách!”

- Cậu... cậu... cậu làm trò gì thế? – Tôi lấy hết sức bình sinh một tay đẩy tay hắn ra, một tay vuốt vuốt cổ họng, nói như rặn ra từng chữ.

- Ha... ha...! Thái... Linh... đang... ở... trong... tay... tôi... Yêu... cầu... cậu... lập... tức... đến... quán... bar... Apple! Nếu... không... cô... ấy... sẽ... thuộc... về... tôi!

- Cậu, cậu bày trò gì vậy...? – Tôi có linh cảm chẳng lành, run rẩy nhìn An Vũ Phong bấm nút di động nhanh như gió.

- Gửi đi! – Xong xuôi mọi việc, hắn ta ngược đầu lên nhìn thẳng tôi nói – Tôi vừa gửi tin nhắn cho tên Giang Hựu Thần đến quán bar Apple quyết đấu!

- Cái gì?! – Tôi hét toáng lên, không dám tin nữa, trừng mắt nhìn khuôn mặt đang đắc ý của An Vũ Phong.

Lẽ nào những lời bạn này mà miệng hắn lẩm nhẩm đọc chính là nội dung tin nhắn hắn gửi đi?

Chúa ơi! Buổi họp lớp của tôi sắp biến thành cái gì thế này?!

CHƯƠNG 6

THẾ GIỚI NÀY EM CHỈ THẤY MÌNH ANH

The Only You

Địa điểm:

Apple Bar

Phòng 213 kí túc xá trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con mong được ngồi cổ máy thời gian

quay về quá khứ

*Để được nhìn thấy khuôn mặt trẻ thơ của anh
Để chúng con cùng nắm tay chơi đùa
Vai kề vai thưởng thức chiếc bánh gato ngọt lịm*

*Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con...
Thế là tôi phải trải qua cuộc hội ngộ thảm thương nhất trên
đời
Tiếp tục phải cắn răng chịu đựng sự xui xẻo bám riết...*

oOo

Tên An Vũ Phong kéo tôi xềnh xệch đến quán bar Apple. Từ xa đã thấy ở cửa treo một dải băng rôn dài:

***BUỔI HỌP LỚP TRƯỜNG MẪU GIÁO
SAINT ROLAND HƯƠNG HƯƠNG***

- Thái Linh! Mau lên! – Vũ Phong có vẻ nôn nóng, quay người lại trừng mắt nhìn tôi.

- Ơ... - Tôi lè mề, cố ý kéo dài thời gian. Ai muốn vào đó cùng với hần chứ. Nếu bị hai nhỏ Thương Hội và Ngọc Đình bắt gặp thì hai nhỏ đó rửa tội đến chết mất.

- Alô... Alô... ?! – Tôi nẩy ra một diệu kế, bèn lấy di động ra đưa lên tai, nói to. – Tôi không nghe thấy! Sóng ở đây kém quá! Cậu đợi một chút nhé!

- Thái Linh! – An Vũ Phong bốc hỏa, mắt long lên như bò tót sắp xông trận.

- Máy di động của tôi không bắt được sóng, cậu vào lớp trước đi, tôi còn phải nói chuyện... Alô, Alô?! Cậu còn ở đó không? – Tôi không đợi An Vũ Phong lên tiếng, vội vã quay người lách vào cái ngõ nhỏ bên cạnh. Khi đi qua góc phố tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi ghé mắt nhìn qua khe tường quan sát An Vũ Phong.

Cậu ta đứng ở đó chừng năm phút rồi đi vào quán bar Apple.

Cuối cùng cũng thoát nạn.

Reng... reng...

Điện thoại kêu lên inh ỏi, tôi giật thót tim! May mà đã trốn tên An Vũ Phong nếu bị hắn bắt quả tang thì tiêu đời con nòng nọc...

- Thái Linh, sao bà vẫn chưa đến? – Vừa nhấn nút nhận cuộc gọi đã nghe thấy tiếng thét ken két như máy mài nhôm của Thượng Hội.

- Đến đây... Đến đây... - Tôi tắt điện thoại, sửa lại vạt áo chỉnh tề, hít sâu... rảo bước về phía trước!

Cả quán bar Apple trang hoàng lộng lẫy bởi những dải ruy băng và bong bóng đủ màu. Trên bức tường màu trắng toát, một hàng chữ màu được xịt bằng sơn, uốn theo hình trái tim trông rất bắt mắt:

So many years, hóa ra bạn cũng ở đây!

Nhắc mới nhớ, mình rời nhà trẻ đó đã tròn mười ba năm. Thời gian trôi nhanh thật! Những khuôn mặt vừa lạ lẫm lại vừa thân quen tụ tập thành từng nhóm, nói cười rôm rả. Mặt mày ai nấy đều rạng rỡ, chờ mong khoảnh khắc hội tụ bè bạn sau từng ấy năm xa cách! Hic... hic... hic cảm động quá, bạn bè cũ gặp lại có cảm giác rung rung nước mắt.

Tôi xúc động lau khôe mắt hơi ươn ướt, từng dòng kí ức trào về khiến lòng thổn thức, xao xuyến.

- Thái Linh, bà lại đây ngay! – Tôi chưa kịp phản ứng thì đã có người xông đến, sải bước nhanh thoăn thoắt, túm cổ áo tôi lôi về phía góc tường.

Cứu... cứu... cứu tôi với... Ặc ặc...

- Nói mau, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? – Trước mặt tôi là một Bạch Cốt Tinh mặt xanh nanh dài, tôi chân tay bủn rủn, hồn xiêu phách lạc.

- Ngọc Dĩnh, bình tĩnh đã! Thượng Hội lao đến, cố gắng kéo tay Ngọc Dĩnh đang nghiêng rãng nghiêng lợi túm chặt cổ tôi ra, rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi lạnh như băng. – Lại còn không mau nói đi, thần tiên có xuống đây cũng không cứu nổi bà đâu.

Hộc... hộc... hộc... Tôi vuốt vuốt cổ họng, kể hết sạch sành sanh mọi chuyện xảy ra.

- Chào các bạn, mình không làm phiền chứ? – Một giọng nói quen thuộc vang lên. Tôi cứng đờ như cá ươn ướp đá, giữ nguyên người, quay cổ về phía phát ra giọng nói.

- Ôi... ôi...! Công chúa Anna! Sao lại làm phiền chứ? – Nhỏ Ngọc Dĩnh vừa đối với tôi dữ dằn như ác ma thể mà thoát một cái đã quay sang Anna cười thân thiện.

- Ôi... Vinh dự quá! – Thượng Hội có vẻ hơi căng thẳng, bất giác đưa tay lên gãi gãi tai.

Hai nhỏ này đối mặt như trở bàn tay. Quả đúng là sự phân biệt đối xử giữa “hoa đại leo rào” và “hoa được ươm trồng cắt tỉa trong vườn”. Tóm lại việc này không quan trọng, mình phải mau chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này ngay mới được. Cân đầu vùn đầu? Um ba la xì bùa a la ma hát...

- Ồ, các cậu thú vị thật! – Anna che miệng cười, đôi mắt biếc đẹp như thiên sứ nhìn tôi chớp chớp. Điều cười sỗn da gà đó khiến tôi tưởng tượng ra cảnh ma nữ hiện hình.

- Tiểu Linh, ồ không nên... hay gọi là Thái Linh mới đúng! Cậu thích gọi bằng tên nào hơn?!

- Ơ... ơ... Tùy... tùy... - Tôi quay đầu lại nhìn Anna gượng cười.

- Không ngờ, họp lớp mẫu giáo lại đông đủ thế này! – Anna nở nụ cười trông rất quý phái.

Hả? Thế nào là đông đủ? Ba đứa chúng tôi ngạc nhiên nhìn nhau không hiểu.

- Các cậu đến rồi à? – Đúng lúc tôi quay đầu lại định hỏi Anna thì nhỏ đã nhấc đôi giày cao gót cồm cộp gõ nhịp đi ra phía cửa.

Chúng tôi nhìn theo phía nhỏ... Ồi trời...

Chỗ cửa bất ngờ xuất hiện bốn bóng người. Mồm tôi ngoác ra hết cỡ. Hic... biết thế này thì không đến cho rồi...

- Tứ đại tướng quân trường British! Oa! Oa! Vui... vui... quá xá luôn! Đúng là niềm vui bất ngờ! Ha ha ha... Thượng Hội cũng há hốc mồm rồi nhảy cẫng lên sung sướng.

Niềm vui bất ngờ gì chứ? Có mà nổi kinh hoàng thì có! Tôi trốn vào góc khuất gần phía tường.

- A, vậy sao! Thiệt ngại quá! – Vừa rồi, Ngọc Dĩnh mặt mày ủ ê mà bây giờ tươi rói như nhật được vàng. Lũ con gái bên cạnh cũng phấn khích ra mặt, bàn tán ầm ĩ. Xem ra tứ đại tướng quân trường British danh tiếng nổi như cồn, tiếng tăm vang xa khắp thành phố Saint Roland này.

- Ôi! Giang Hựu Thần! Cậu từng là bạn học của mình thật sao? Còn cả Ân Địa Nguyên, Kỳ Dục, Nghiêm Ngôn nữa... Ha ha ha...!

- Giang Hựu Thần! Không thể nào! Sao cậu ấy có thể là bạn hồi mẫu giáo của mình được! Không thể tin nổi...

- Cho tớ xin chữ kí! Cho tớ xin chữ kí!

...

Tôi chưa kịp tìm hầm trú ẩn an toàn thì đám con gái phía sau đã lao ào ào như trận mưa tên. Tôi bị đẩy lọt thỏm về phía sau. Tôi lau mồ hôi trên trán, thở dài...

Hic... hic... Chuyến này xem ra chắc không ổn rồi, phải tìm cách “dzọt” lệ mới là thượng sách!

- Giang...

Tôi vừa lấy lại tinh thần thì lại giật bắn mình bởi tiếng hét lạnh lạnh như sấm phát cuồng của bà bạn Ngọc Dĩnh! Tôi vội vã lấy tay bịt chặt miệng nhỏ lại. Hai tay Ngọc Dĩnh còn đang vung lẩy vung để.

- Im giùm đi! Đừng có để cậu ấy phát hiện ra tôi!

- ... à... àm... ái... ì... ể... ó... ao... âu... (“Bà làm cái gì thế, có sao đâu?”)

- Trời ạ, có đấy, sao lại không sao chứ... Tóm lại, đừng để cậu ta phát hiện ra! – Tôi vừa bực mình vừa lo ngay ngáy nhìn đám đông xô lấn chen đẩy.

Chứng bệnh “dị ứng con gái” của Giang Hựu Thần lại có cơ tái phát. Cứ như thế này liệu có chuyện gì xảy ra không?

Xem ra tình hình lại quay về mức báo động đỏ. Tôi phát hoảng lên, tay bịt chặt lấy miệng Ngọc Dĩnh.

- Yên lặng nào! Mọi người cứ làm thế này buộc chúng tôi phải rời khỏi đây mất!

“Tam đại tướng quân” nhanh nhen đứng chắn phía trước cho Giang Hựu Thần. Câu nói của Ân Địa Nguyên khiến đám đông nhốn nháo bỗng chốc im lặng như bầy cừ non.

Phù...

Cuối cùng cũng “khống chế được tình hình bạo loạn”, phải chuẩn khỏi đây ngay.

- Bà muốn tôi ngạt khí chết hả? – Ngọc Dĩnh cố sức vùng vẫy, đẩy tay tôi ra – Bà bây giờ càng ngày càng to gan gớm! Muốn tạo phản hả! Dám đối xử với tôi như thế...

- Suyt! Suyt! Suyt! – Tôi lấy hết sức bình sinh đưa một ngón tay lên miệng làm động tác ra hiệu im lặng, nhưng máy bắn liên thanh Ngọc Dĩnh vẫn không ngừng xả đạn.

Tôi len lén lùi lại phía sau, vừa tìm cửa thoát vừa cố vót vát: “Bà thiệt là! Đâu phải lần đầu bà thấy Hựu Thần đâu mà còn làm

bộ hâm mộ cuồng nhiệt lắm lắm...”

- Tôi là ai kia chứ? Tôn Ngọc Dĩnh! Là người hâm mộ trai đẹp nhất trường Maria! Dù có giáp mặt với những chàng đẹp trai đến mòn da mặt thì tình yêu cái đẹp cũng không bị suy giảm. – Ngọc Dĩnh vừa cao giọng vừa vỗ ngực.

- Suyt... - Tôi lại đặt ngón tay trở lên miệng, trừng mắt nạt nộ nhỏ bé cái miệng thôi.

Hừ... hừ... hừ... Sao chỗ này đến cảnh cửa cũng chả có! Trời ôi, bọn họ đang lùi lũi tiến về phía tôi đang nấp! Tôi như con cua tám cẳng hai càng, cò quắp bám vô tường.

- “Hựu Thần, cô bé ngày xưa cậu tỏ tình là ai thế? Hôm nay nhất định phải cho tụi này xem mặt đấy?” – Kì Dục ngó đông ngó tây tìm trong đám đông. Không biết cậu và An Vũ Phong có tình thù kiếp trước hay sao mà hồi nhỏ cùng thích một người, lớn lên cũng cùng thích...

- Khụ... khụ... - Ân Địa Nguyên hắng giọng, huých khuỷu tay về phía Kì Dục.

- Hóa ra Hựu Thần yêu sớm thế, hồi bé đã thích một cô bé rồi! – Ngọc Dĩnh ngây người ra nhìn Giang Hựu Thần, khẽ nói.

Tôi lờm nhỏ đó, lắc đầu: “Ôi bà bạn ngốc...”

Bọn họ cùng thích một cô bé? Một cô bé ở vườn trẻ này?

Trong đầu tôi chợt lóe lên một đoạn kí ức mơ hồ.

“Tớ rất thích bạn! Cậu làm bạn gái của tớ nhé!” Một cậu bé lịch thiệp, chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi một cô bé trông như một công chúa nhỏ.

- Đồ tồi! Tôi nói với bạn ý trước, bạn ý sẽ làm bạn gái của tôi! Tôi sẽ bảo bạn ý mặc kệ cậu! – Một cậu nhóc trông rất ngang ngược, nhú lông mày, tức giận nói.

- Các cậu có biết tên tớ không?

“...” Cậu nhóc lịch thiệp trầm ngâm.

- Vậy cậu có biết tên tụi tôi không? – Cậu nhóc ngang ngược hỏi vặn.

- Tôi không biết, nên chúng ta không thể làm bạn được. – Cô bé đắc ý, lắc đầu. – Hơn nữa tôi ghét nhất lũ con trai các cậu!

Nói xong cô bé đi khỏi!

Phía sau nghe thấy tiếng khóc của một cậu nhóc còn có cả tiếng quát vô cùng tức giận của cậu nhóc khác:

- Đồ công chúa xấu xa, nhất định cậu sẽ không vui vẻ đâu!

Kể từ đó, ông thần xui xẻo bắt đầu bám chằng chằng lấy tôi. Hai tên nhóc đó đúng là ác ma trong cuộc đời tôi! Tôi thề rằng nếu gặp lại, tôi sẽ phi cho hai tên đó hàng ngàn lưỡi mác, cho ngum cù đèo mới hả dạ...

Hai cậu nhóc... một cô nhóc...

Thế giới này sao lại nhỏ thế? Trán tôi ướt đầm mồ hôi. Từng giọt mồ hôi tí ta tí tách rơi xuống đất.

- Bà có nghe tôi nói gì không đấy, Thái Linh? – Ngọc Dĩnh gầm lên như sư tử Hà Đông. Tôi đang băng khuâng mơ màng với kỉ niệm xưa, bỗng bị lôi xềnh xệch về với hiện tại.

Đương nhiên những người đứng gần nhận ngay ra tụi tôi.

- Thái Linh?!

Tay tôi đang toan bịt miệng nhỏ Ngọc Dĩnh bỗng cứng đờ ra như bị trúng phong. Tôi chằm chằm quay đầu lại, bắt gặp năm cặp mắt đang nhìn tôi chòng chọc...

- Bốn chàng trai và một cô gái... tức là Giang Hựu Thần, tam đại tướng quân và Anna.

- A ha... ha ha... Chào mọi người... - Tôi giơ cánh tay nặng như đeo chì lên vẫy vẫy – Trùng hợp nhỉ?

- Thái Linh... - Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi, mắt lập tức sáng rực lên. Cậu ta sai bước về phía tôi nhưng bị Ân Địa Nguyên ngăn lại.

- Hi, chào mọi người! Xem ra đã đông đủ cả rồi! – Một tiếng nói vang lên làm tôi mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn thấy một dáng người cao cao, anh tuấn... Nhất định là... “Hoàng tử hắc ám” An Vũ Phong!

- Hôm nay những ngôi sao của British đều có mặt! Chúng ta may mắn thật! Mau chiếu đèn lên! – Không biết tên nhiều chuyện nào lại ra hiệu tay, sau đó hai chiếc đèn tụ quang chiếu về phía chúng tôi.

Dưới ánh đèn, người ta thấy một An Vũ Phong ngổ ngáo ngang tàng... Một Giang Hựu Thần đẹp trai lịch lãm... Ba gương mặt anh tuấn không kém, mỗi chàng một vẻ... Một Anna ung dung nhâm nhi tách cà phê...

Chúa ơi, trái đất này sao mà tròn thế?

Đây đúng là buổi họp lớp năm ngoài dự tính của tôi. Lúc này, tôi hết đường thoát rồi, đâm lao thì đành phải theo lao vậy.

- Thái Linh, xin chúc mừng... chúc mừng... ngạc nhiên nhiều thật đó.

- Đúng thế, đúng thế! Tôi hạnh phúc muốn xỉu đây, không ngờ chúng ta lại học cùng trường với năm hotboy trường British. Hô... hô...

Ngọc Dĩnh và Thượng Hội dường như không bị ảnh hưởng bởi không khí đáng sợ này. Hai nhóc đưa tay lên trán che ánh sáng, mắt liếc như dao cạo về phía các anh chàng đẹp trai.

- Hôm nay rất nhiều người đến... Chúng tôi ngẫu nhiên xếp vị trí phòng nghỉ cho mọi người. Mời mọi người nhìn tên ghi trên

cửa phòng để đi thăm lẫn nhau. Để giữ gìn trật tự, chúng tôi sắp xếp thời gian thăm hỏi nhau trong vòng hai tiếng.

May quá! Cảm ơn trời phật, hóa ra phân theo nhóm! Tôi chỉ mong thoát ngay ra khỏi địa ngục này, tôi lôi hai con nhỏ bạn vào phòng xong xuôi, nằm ườn trên ghế sofa. Cuối cùng ông trời thương mình, tạm thời không phải gặp mấy người đó nữa!

Ôi...

Tôi vùng dậy, nhìn thấy Ngọc Dĩnh đứng ở cửa, giọng rất kinh ngạc:

- Sao cơ? Tôi và các bạn cùng phòng với nhau à?

- Không... Không... Không thể nào... - Ngọc Dĩnh mặt trắng bệch, nói lắp ba lắp bắp.

- Đúng, chúng tôi ở cùng phòng với các bạn.

Rầm...

Giọng nói này nghe quen lắm... Giọng nói này nghe quen lắm... Ngoài An Vũ Phong ra còn ai kia chứ? Vậy chúng tôi mà cậu ta nhắc đến là...

Tôi quay lại nhìn Ngọc Dĩnh. Vừa rồi mặt con nhỏ còn trắng bệch thế mà bây giờ lại đỏ hồng lên tràn đầy hạnh phúc. Lẽ nào là...

Năm giây sau, cả năm chàng hotboy và Anna đã đứng ngay trước mặt tôi.

- Ối chà, mọi người đừng đứng mãi thế, tụi mình phải làm theo yêu cầu của người chủ trì chứ. Phải giao lưu với nhau, thắt chặt tình cảm.

- À à đúng đó, đúng đó! Chúng ta bày trò gì đi! Chơi trò “lăn đi lăn lại” hì hì...

Mọi người ai cũng ngạc nhiên nhìn sang phía Thượng Hội, Ngọc Dĩnh đang “tích cực vận động”.

Thánh thần ơi, đây có thật chỉ là “ngẫu nhiên” không?

Theo lời hai nhỏ đó, chúng tôi ngồi thành vòng tròn chuẩn bị chơi trò “lăn đi lăn lại”.

- Này, quy tắc trò chơi hai cậu vẫn chưa giải thích, bắt chúng tôi ngồi nghệt ra nhìn nhau làm gì chứ? – Kì Dực sốt ruột không chờ đợi thêm được nữa.

- À, à, đừng vội... Mọi người dùng cổ, cầm và vai giữ chặt quả táo này rồi truyền cho nhau. Ai làm rơi táo sẽ bị phạt. – Thượng Hội lấy quả táo trên bàn trà, huơ đi huơ lại trước mặt mọi người.

- Chỉ đơn giản thế thôi à? Chơi luôn! – Kì Dực giơ tay lên rồi ngồi lại nghiêm chỉnh.

- Tớ phải ngồi cạnh Giang Hựu Thần! Ha ha...! – Ngọc Dĩnh như chuột nhắt thoát một cái đã nhảy tót sang bên trái Giang Hựu Thần.

Hựu Thần bất đắc dĩ ngồi sang bên phải.

- Hựu, bạn gái nào cũng thích ngồi cạnh cậu nhỉ? – Anna ngồi bên phải Giang Hựu Thần cười híp mí.

Hựu Thần bị kẹp giữa hai bạn gái, nhìn tôi cười gượng. Tình cảnh của tôi cũng chẳng kém phần bi đát, tôi ngồi giữa Kì Dực và An Vũ Phong.

- Bắt đầu, bắt đầu nào! Thua là phải chịu phạt đó! – Ngọc Dĩnh phấn khích giơ táo lên.

Trò chơi “lăn đi lăn lại” bắt đầu.

Thoắt một cái, Ngọc Dĩnh đã nhảy tót sang cạnh Giang Hựu Thần. Sau đó nhỏ nhìn tôi lè lưỡi giơ tay hình chữ V. Còn Hựu Thần lúc này mồ hôi bắt đầu tuôn ra như thác. Làm sao đây? ... Không còn kịp nữa rồi.

Ngọc Dĩnh cao hứng giơ quả táo lên, đặt vào cổ Giang Hựu Thần.

Mọi người cứ tưởng trò chơi bắt đầu thì ai dè, Ngọc Dĩnh móc ở túi ra một cái gương nhỏ bằng lòng bàn tay. Ủa? Chả nhẽ trò chơi này cần dùng gương sao? Ai cũng mơ hồ không hiểu. Cô nàng then thùng soi ra phía trước cửa sổ, vuốt ve mái tóc làm duyên, hết soi bên trái rồi soi bên phải.

Ôi trời, xiu...

Gần hai phút sau cô nàng mới cất gương đi, quay người ra đỡ.

Tôi kinh ngạc nhìn đôi mắt nhỏ Ngọc Dĩnh phản chiếu hình ảnh của Hựu Thần. Mắt nhỏ lúc này còn sáng hơn đèn pha ô tô, trên đỉnh đầu vô vàn cánh hoa... bay... bay...

- Ôi ôi... Hựu Thần, tở ở gần cậu quá đi! – Hai mắt nhỏ như biến thành hai hình trái tim to tổ chẳng.

Một giây... Hai giây... Ba giây...

Hình trái tim như bắn tua tua ra bên ngoài, cặp mắt cô nàng đờ đẫn như bị thôi miên.

Ngọc Dĩnh từ từ nghiêng đầu sang... nghiêng dần... nghiêng dần...

Bộp...

Chỉ thấy hai vật thể hình cầu rơi xuống đất – Quả táo và cái đầu Ngọc Dĩnh. Quả táo lăn ra xa... - Còn Ngọc Dĩnh...? Mắt trợn ngược lên, ở chỗ mép nước miếng đang chảy tong tong.

Phù...

Giang Hựu Thần nhìn tôi, mặt cậu ấy trắng bệch, thở hổn hển. Thế là thoát nạn....

- Nào! Quay sang đây, ông bạn! – An Vũ Phong mỉa mai nhìn Ân Địa Nguyên đang kẹp quả táo, hất hàm, nói mỉa một câu.

Ân Địa Nguyên nhú mày, lấy tay đẩy gọng kính vàng lên, nghiêng đầu.

Không khí cả căn phòng u ám...

- Đừng có dừng lại, nghiêng về bên này một chút – Nhìn thấy kính của Ân Địa Nguyên sắp rơi đến nơi, An Vũ Phong vẫn chưa chịu thôi.

- An Vũ Phong, vừa phải thôi nhé. – Ân Địa Nguyên thốt lên.

Tôi ngơ ngác nhìn bọn họ, lắc đầu ngao ngán...

- Cậu mà không chuyển qua đây được là phải chịu phạt đó! – An Vũ Phong cười ranh mãnh. Xem ra cậu ta không chừa cho Ân Địa Nguyên con đường sống!

Tôi nhìn Ân Địa Nguyên mà thấy thương xót.

Đáng... đáng thương quá... Số đen như qua, ai ngờ lại gặp trùng ngay tên ác ma An Vũ Phong. Ôi! Có lẽ ông thần xui nhà mình đã dọn nhà sang chỗ Ân Địa Nguyên mất rồi.

Ân Địa Nguyên mặt mày sa sầm khó chịu, bất đắc dĩ nghiêng người về phía An Vũ Phong. An Vũ Phong chẳng ra mặt, hăng giọng rồi nghiêng người để đỡ quả táo.

- Xích lên phía trước một chút... xích lên phía trước một chút...

Cổ An Vũ Phong dài ra như cổ hươu, đón lấy quả táo.

- Oái! – Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Vũ Phong. Quả táo tuột khỏi cổ Ân Địa Nguyên, đáp trùng ngay giữa cổ Vũ Phong bịch một cái.

- Ôi chà, bạn Phong, ngại quá, tớ không cẩn thận... - Ân Địa Nguyên cũng chẳng phải tay vừa, cười gian xảo, liếc nhìn Vũ Phong đang ôm cổ ho lấy ho để.

Yên lặng... yên lặng... An Vũ Phong gắng gượng kẹp quả táo vào cổ, mặt mày nhăn nhó. Híc, chiêu Ân Địa Nguyên vừa xài có vẻ tàn nhẫn quá!

Tôi thấy buồn cười nhưng cố nín, làm mấy thớ thịt trên mặt cứ giật giật.

- Bộ muốn chết hả? – An Vũ Phong trừng mắt nhìn tôi, mặt còn lạnh hơn nước đá.

Tôi cứng đờ người như khúc gỗ, cúi đầu không dám nhìn cậu ta! Đáng sợ quá, tôi quay người ra chỗ khác.

- Cô làm trò gì thế? Muốn tôi thua hả? – Hấn ta nổi xung, quát ầm lên làm tôi giật thót mình, toát mồ hôi hột.

Tôi quay người lại, mắt nhắm nghiền run rẩy, ngẩng đầu chuẩn bị đỡ “quả táo định mệnh”!

Một chút... một chút thôi, mặt tôi nóng bừng, tim đập như gõ mõ. Gần... gần lại một chút nữa...

Tôi cố rướn cổ cao lên đón lấy quả táo.

Tôi thở ngày càng nặng nề... Ba bảy độ thêm ba bảy độ nữa... là bảy tư độ... Mặt tôi nóng bừng như say nắng.

Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng táo vẫn chưa đến cổ tôi...

Hắt xì...

Tiếng hắt hơi to tướng làm tôi muốn nổ màng nhĩ... Nước mũi bắn cả lên mắt tôi như rắc hoa...

- Thông cảm nhé, bệnh sổ mũi lại tái phát!

Tôi tròn tròn mắt, nhìn thấy mọi người đang áp sát ngay bên cạnh... Không phải đang chơi sao? Vậy ban nãy mình thấy khó thở là do... thiếu ôxi?

- Thái Linh, cậu chuẩn bị hôn hay sao?

- Sao lại nhắm mắt, mê mê mẩn mẩn?

Mọi người cười ngặt nghẽo.

Quác quác quác... Tôi chỉ chơi hết mình thôi mà. Thế này là thế nào?

Trò chơi thứ hai chưa kịp bắt đầu thì đã đến giờ mọi người giao lưu với nhau. Phòng của tôi có đến năm anh chàng đẹp trai hết xẩy nên mọi người tập trung đông như kiến.

... Chả nhẽ mình bị mất mặt trước bao nhiêu người thế này?!

Tôi lén nhìn Giang Hựu Thần, An Vũ Phong, Anna và Ân Địa Nguyên. Híc, những người không muốn gặp mà sao cứ gặp hoài nhỉ?!

- Nào! Tiếp theo chương trình sẽ là một trò chơi độc nhất vô nhị. Chúng ta hơn mười năm nay mới gặp nhau, chúng ta sẽ chơi trò “Thế giới này chỉ có mình em!”

Thế giới này chỉ có mình em?

Nhỏ Thượng Hội lại giở trò gì thế này?

- Các bạn là những người may mắn ở vòng một trò chơi, bây giờ mỗi người phải nói ra một việc mình đã làm nhưng người khác chưa làm bao giờ. Nếu việc bạn nói ra đã có người làm thì bạn phải chịu phạt. Đó là tình yêu và trừng phạt...!

Thượng Hội nói dứt câu, nhìn tôi nháy mắt.

Tôi giật mình, lại âm mưu gì đây... Cái trò “lăn qua lăn lại” ban nãy đã làm tôi hồn bay phách lạc, bây giờ lại “Tình yêu và trừng phạt”. Cái gì nữa đây mấy mụ nội?

- Người chiến thắng cuối cùng có quyền chỉ định người thua cuộc bất kì phải làm theo mảnh giấy ước nguyện tình yêu này... - Thượng Hội rút từ phía sau ra một mảnh giấy huơ đi huơ lại.

Đó chẳng phải mảnh giấy ước nguyện tình yêu mà Hựu Thần cho tôi sao?! Sao nhỏ đó lại có nhỉ? Nhỏ... nhỏ làm sao mà thó được vậy?

- Ước nguyện tình yêu là sao kia chứ? - Mọi người xôn xao bàn tán, hồi vọng lại.

- Để mình giải thích. - Anna bước lên khán đài, huơ huơ tờ giấy trước mặt mọi người. - Có một câu chuyện tình tuyệt đẹp liên quan đến mảnh giấy ước nguyện tình yêu này. Một chàng trai gia tộc giàu có, dòng dõi thượng lưu yêu một cô gái rất bình thường. Gia đình cô gái không giàu có và cô cũng không phải là tuyệt sắc giai nhân. Nhưng chính tấm lòng lương thiện và chân thành của cô đã thu hút chàng trai. Gia đình chàng kịch liệt phản đối tình yêu không môn đăng hộ đối này. Chàng trai tặng cô gái một mảnh giấy ước nguyện tình yêu và viết trên đó: Cả cuộc đời mang lại hạnh phúc cho em. Cuối cùng chàng đã thuyết phục được gia đình mình và cưới cô gái làm vợ...

- Oa, hạnh phúc làm sao! Còn Romantic hơn cả truyện nàng lọ lem nữa! - Ngọc Dĩnh nhảy cẫng lên.

- Vậy là mọi người đều hiểu rõ sự tích mảnh giấy này. Bây giờ chúng ta bắt đầu trò chơi: Thế giới này chỉ có mình em. - Thượng Hội lén nhìn Anna, hưng phấn tột độ nói - Bắt đầu từ Ân Địa Nguyên!

- Tôi... - Ân Địa Nguyên cúi đầu suy nghĩ mấy giây rồi ngẩng đầu nói - Tôi đã từng tự tay sờ vào xác ướp ở Kim tự tháp Ai Cập. Xác ướp đó có từ mấy nghìn năm trước.

- Ôi chao! Nguyên giỏi quá, đi du lịch cả Ai Cập rồi, lại còn tự tay sờ vào xác ướp nữa! Dũng cảm quá! - Ngọc Dĩnh vỗ tay, nhảy nhót như con cào cào. Không thể tin nổi bạn này con nhỏ còn ngất không biết trời đất trăng sao gì. - Nguyên thiệt là...

Ngọc Dĩnh định nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt như sắp giết người đến nơi của Thượng Hội thì đột nhiên im bặt như bong bóng xì hơi.

- Tôi... cũng làm như thế..... - Giang Hựu Thần mỉm cười nhìn Ân Địa Nguyên. - Xin lỗi nhé, Nguyên....

- Ok! Giang Hựu Thần cũng từng làm việc đó. Vậy Ân Địa Nguyên đã thua rồi. - Thượng Hội cong môi lên, luyện tiếc nhìn Ân Địa Nguyên. Địa Nguyên nhìn nhỏ, nhún vai, tỏ ý không sao cả.

- Để tôi nói! – An Vũ Phong bước lên một bước, vỗ ngực như chắc thắng đến nơi.

- Tôi...

- Mau nói đi mà, Phong! Đừng úp úp mở mở nữa! - Mọi người sốt ruột, giục An Vũ Phong liên tục.

Vũ Phong liếc xéo tôi một cái, cười ma mãnh:

- Khi mười tuổi, ba tôi không cho tôi đi chơi, tôi dùng ô thay dù nhảy từ cửa sổ phòng mình xuống, không ngờ vẫn đáp đất an toàn.

An Vũ Phong quệt quệt mũi, đắc ý nói tiếp:

- Phòng của tôi ở tầng ba hửn hoi.

Dùng ô thay dù...? Tên An Vũ Phong hồi nhỏ xem ra chỉ số IQ cũng cao gói.

- Ha ha ha...! Chưa ai làm thế bao giờ đúng không?

An Vũ Phong nhìn khắp một lượt, toan cầm lấy giấy ước nguyện tình yêu thì bị một cánh tay chặn lại. Anna mặt mày rạng rỡ như trúng số độc đắc bước ra khỏi đám đông.

- Hựu này, cậu còn nhớ không? Buổi tối trước hôm mình và ba mẹ dọn đến thành phố Milan, mình đã lên nói cho cậu địa chỉ mới. Mình đúng là nàng Juliet phiên bản thời nay. Ái chà, mình đã cầm ô nhảy xuống dưới để tìm cậu! – Anna cong môi lên, mắt long lanh đáng yêu, nhìn Giang Hựu Thần.

- Công chúa Anna! – An Vũ Phong cụt hứng khi thấy Anna cướp trắng tay thắng lợi của mình. - Vậy cậu đã làm gì mà chưa ai từng làm bao giờ?

- Việc mà chưa ai làm bao giờ à? – Mắt Anna sáng như đèn pha, chảnh ra mặt nhìn về phía Vũ Phong.

- Mọi người cũng biết rồi đấy. Tôi đứng đầu kì thi học sinh giỏi thành phố Tĩnh Hoa!

- Wa, wa, công chúa Anna giỏi thiệt đó!

- Trời, đứng đầu toàn thành phố cơ à? - Mọi người bàn tán ầm ĩ. Không khí lúc này như nước sôi ở 100 độ C.

Anna trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý, ánh hào quang bao bọc xung quanh nhỏ như muốn loé mắt.

- Đúng là giỏi thật, đứng đầu toàn thành phố, nhưng tiếc là tôi cũng từng đứng đầu thành phố! - An Vũ Phong cười nhếch mép, đầu ngẩng cao tới 45 độ vênh vang.

- Cậu? - Anna chớp mắt có vẻ không tin lắm. - Kỳ thi trung học hồi đó đúng là có một nam sinh đạt điểm tuyệt đối như tôi, nhưng hình như cậu ta tên là Kim Nguyệt Dạ chứ đâu phải An Vũ Phong.

- Nhưng tôi nhớ không lầm thì cậu nói là đứng đầu toàn thành phố chứ đâu nói là đứng đầu kỳ thi trung học nhỉ? - An Vũ Phong đắc ý đứng dựa vào tường.

- Tôi là chàng trai đệ nhất trong kỳ thi học sinh giỏi toàn năng thành phố Tinh Hoa.

- Đúng đó, đúng đó, Phong được mệnh danh là Anhstanh tái thế mà, mình đã xem cuộc thi của cậu ấy, siêu đỉnh luôn...- Một người đứng bên cạnh lập tức phụ họa theo.

- Hừ! An Vũ Phong cứ khoái bày trò. Anna trề môi, đỏ mặt lên vì tức giận.

- Dám làm thì dám chịu! - An Vũ Phong liếc xéo Anna, hất hàm nói.

- Giang Hựu Thần, thế cậu có việc gì đặc biệt không? - Thương Hội nhìn thấy Anna và An Vũ Phong căng thẳng hơn cả đầu bò tốt, vội vàng chuyển ngay chủ đề.

- Tôi... - Hựu Thần suy nghĩ một lát. - Tôi có thể chạy liền một mạch 10.000 m... Cái này liệu có tính không?

- Ôi trời! Phục sát đất luôn! Chạy đến 10.000 m... Chắc tôi ngủm củ tỏi lâu rồi.

- Không ngờ Hựu Thần lại bền bỉ như thế!

- Hựu Thần sáng nào 5h15 cũng chạy qua cổng nhà hát lớn Saint Roland, 6h thì chạy đến quảng trường The Moon, sau đó lại chạy vòng lại đường cũ đúng không? - An Vũ Phong vòng tay trước ngực nhìn Hựu Thần.

- Phong, sao cậu biết rõ thế? - Hựu Thần ngạc nhiên nhìn tên An Vũ Phong đang tỏ ra đặc ý như thầy tướng số gieo quẻ vớ mảnh.

- Vì hôm nào tôi chẳng chạy sau cậu. - An Vũ Phong cười nhếch mép, khiêu khích. - Chỉ có 10.000m, chuyện nhỏ như con thỏ!

- Phong tài thiết! - Hựu Thần hoàn toàn không để ý đến việc bị Vũ Phong chơi lại một vở, lại còn khen tên đó giỏi nữa chứ?!

- E hèm! - An Vũ Phong quay sang phía Ân Địa Nguyên, hình như hắn ta chưa muốn chấm dứt trò chơi. - Ân Địa Nguyên, sao cậu không thừa nhận là mình cũng chạy 10.000m nhỉ? Đừng có nói với tôi là cậu không chạy cùng Giang Hựu Thần...

- Hựu, xin lỗi nhé! - Ân Địa Nguyên nhún vai.

- À à đúng rồi! Nguyên, tôi còn nhớ có một lần cậu cùng chạy với tôi vào buổi sáng. - Hựu Thần gãi gãi đầu, cười để lộ hàm răng trắng. Có lẽ đã lâu lắm rồi tôi mới thấy Hựu Thần cười như thế. Nhìn cậu ấy cười làm người khác cũng muốn cười theo.

Nhưng ngặt nỗi tôi chẳng có tâm trạng nào cười nữa...

- Chú ý, tính đến thời điểm này thì Anna, An Vũ Phong, Ân Địa Nguyên đều bị một phiếu phủ quyết nên thất bại, Giang Hựu Thần bị hai phiếu chống cũng thất bại luôn. Cuối cùng đến lượt Thái Linh! - Thượng Hội chỉ tay về phía tôi lại còn ra hiệu nháy mắt.

- Tôi... tôi chẳng có gì đặc biệt... - Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía tôi. - Chúa ơi tha cho con... - Tôi gãi đầu gãi tai thầm tự nhủ.

Bon họ người thì sang nước ngoài thám hiểm du lịch, người thì dẫn đầu thành phố, người thì mạo hiểm nhảy dù bằng ô... Một đứa như mình thì có gì đặc biệt chứ?

- Thái Linh, cậu là đứa độc nhất vô nhị trên thế giới đấy! - Đột nhiên Ngọc Dĩnh hét vống lên. Ai cũng thô lỗ nhìn về phía nhỏ, rồi “xoẹt, xoẹt” mắt tròn mắt dẹt nhìn về phía khổ chủ là tôi.

Nhỏ này nhiều chuyện thật?! Cái gì mà độc nhất vô nhị trên thế giới chứ?

Lẽ nào ý của nhỏ là...

Mồ hôi trên trán tôi lấm tấm. Hic hic...

- Tôi... mười bảy năm nay ngày nào cũng gặp ít nhất mười ba lần xui xẻo... – Tôi nói giọng run run dưới sức ép như đá tảng từ cặp mắt sư tử Hà Đông của Ngọc Dĩnh.

Đành vậy, đến nước này thì còn giấu giếm làm gì cho mệt, dù gì thì bí mật bí mớ này ai cũng biết tởng rồi.

Tôi vừa dứt lời, mọi người lặng ngắt như tờ, tôi len lén quan sát phản ứng của họ. Ai nấy đều há hốc mồm, tròn xoe mắt, mặt nghệt ra như phỗng nhìn tôi đăm đăm. Tôi thấy toàn thân ngứa ngáy như bị ghẻ Tàu, tư nghi ngờ không hiểu mình có phải là quái vật một mắt, ba chân, năm tay đến từ sao Hoả không.

- Cậu... nói dối! Xui xẻo cỡ đó mà vẫn sống nhăn đến giờ?! – Kì Dục như sức tỉnh cơn mê, trở tay về phía tôi nói.

- Thật tình... – Trên đời này làm gì có ai đi nói mình xui xẻo chứ?! Trừ những người chẳng được ai đoái hoài gì, kẻ bị Chúa lãng quên như tôi mới thấm đến thế!

- Tôi không tin – An Vũ Phong nghiêng đầu, thốt lên.

Tôi bất đắc dĩ nhún vai, không tin thì thôi vậy, tôi cũng chẳng có cách nào khác.

- Tôi có thể làm chứng là cậu ấy nói thực 100% - Ngọc Dĩnh lên tiếng. Đương nhiên nhỏ Thượng Hội cũng theo đuôi phụ họa. Hic... nếu không phải hai nhỏ chứng kiến cảnh đen đủi của tôi từ hồi còn thò lò mũi xanh đến giờ thì khó lòng mà tin được.

- Hừm! Thái Linh bà xem, chẳng ai tin nổi “kẻ bị Chúa bỏ quên” như bà. Nếu như chẳng phải là bạn nổi khổ từ nhỏ với bà, tận mắt chứng kiến bao vụ xui xẻo thì có mà đánh chết tôi cũng chẳng tin. Bà cũng đừng trách mọi người! - Nhỏ Thượng Hội

hình như chẳng có ý giúp bà bạn chí cốt trong cơn nước lửa mà còn làm tình hình thêm phức tạp.

- Ôi, hoá ra Thái Linh là người đầy bí ẩn....

- Tôi chưa bao giờ nghe thấy chuyện lạ như thế này...

Bị lão thần xui bảm dai như đĩa thì bí ẩn nổi gì chứ.

- Vậy là ai cũng tin Thái Linh, thế thì người nhận được mảnh giấy tình yêu này là... Bốp bốp bốp!... Miss quạ đen – Thái Linh! - Thượng Hội hét lên như xé vải chắc muốn cả trường nghe thấy.

Bốp bốp... Bốp bốp...

Cuối cùng cũng tuyên bố người thắng cuộc, bạn bè ai nấy đều vỗ tay rào rào... Chỉ có tôi – quán quân của trò chơi này là không cười nổi, xem chừng tình hình cứ rối tung lên như mớ bòng bong.

- Thái Linh, cậu sẽ chọn ai là người thực hiện điều ước trong mảnh giấy tình yêu này? Thượng Hội giơ mảnh giấy trước mặt tôi, huých vai.

- Ơ... – Tôi nhìn Giang Hựu Thần, An Vũ Phong, Ân Địa Nguyên và cả Anna.

Mắt Hựu Thần sâu thăm thẳm, nụ cười đẹp mê hồn. Anna nhìn tôi chớp chớp mắt, hàng lông mi cong vút, đôi lông mày lá liễu đen huyền và mềm mại, cô ta đẹp thật... Ân Địa Nguyên nhìn tôi, ánh mắt như có điều gì muốn nói, liếc nhìn về phía Hựu Thần. An Vũ Phong... nhìn tôi chòng chọc, bộ cậu ta vẫn giận sao?

Ừa? Không phải! An Vũ Phong như muốn nói điều gì... Khi ánh mắt tôi lướt qua An Vũ Phong, tôi thấy ánh mắt cậu ta có gì là lạ. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy An Vũ Phong khẽ mấp máy môi: "Tôi... Tôi đi!"

Cậu ta bảo tôi đưa cho mảnh giấy này sao?

Không phải cậu ta đang giận tôi ư?

- Thái Linh! Bà lẽ mề quá! – Thượng Hội đợi lâu quá đâm sốt ruột, đập mạnh vào vai tôi- Còn suy nghĩ gì nữa! Đương nhiên là

Giang Hựu Thần rồi.

- Tại... tại sao... tôi không.... không muốn... - Phục nhỏ Thượng Hội thật, điểm trúng huyết tôi.

- Vì chuyện Giang Hựu Thần kể bị nhiều người phủ nhận nhất nên cậu ấy phải chịu trách nhiệm thực hiện điều ước trong mảnh giấy! - Thượng Hội nói mà mặt vẫn tỉnh bơ như không, dường như cả thiên hạ này chỉ có lí lẽ của nhỏ là đúng nhất. - Khai mau, bà muốn yêu cầu Hựu Thần làm gì?

- Tôi... không có... - Tôi ấp úng nhìn Hựu Thần. Cậu ấy nhìn tôi vẻ rất chờ đợi. Nhưng tôi làm sao có thể viết lên tờ giấy này chứ, làm sao có thể yên tâm rời khỏi đây, rời khỏi bọn họ...

- Bà không viết thì để tôi viết hộ! - Thượng Hội giật tờ giấy lại, viết xoẹt xoẹt lên phía trên. Nhỏ vừa viết vừa lẩm nhẩm: - Giang Hựu Thần hãy làm bạn trai tôi...

Cái gì?!

Làm bạn trai?!

Tôi định cướp lại tờ giấy, nếu như Hựu Thần mà nhìn thấy thì tôi biết ăn nói ra sao.

Nhưng tôi chưa kịp giơ tay ra thì mảnh giấy đã bị một bàn tay khác chớp lấy.

- Anna, cậu làm gì vậy? - Thượng Hội giật mình, quay đầu lại.

- Tiếc quá, Tiểu Linh. Người duy nhất đủ tư cách có được mảnh giấy này là tôi! - Anna tỉnh nghịch thè lưỡi. - Vì tôi là công chúa của Hựu Thần mà!

- Thượng Hội, Anna nói đúng đó, đừng có giật nữa... - Tôi đứng nghệt ra, có cảm giác ánh mắt mọi người sắp đốt tôi cháy xém đến nơi.

Bỗng nhiên có một bàn tay rất khỏe kéo tôi lùi đi, tôi giật mình quay lại - An Vũ Phong?!

- Cậu... muốn đưa tôi đi đâu...? - Tôi cố giật tay Vũ Phong ra nhưng không ngờ bị kéo mạnh hơn.

- Lẽ nào cô còn muốn đứng ở đó nữa sao?! – An Vũ Phong chẳng thèm ngoái lại, cứ kéo tôi đi thẳng một mạch ra ngoài.

- Đợi đã! – Không ngờ Hựu Thần chạy bổ đến, đứng chặn phía trước.

-Ồ ồ... bây giờ lại thấy nóng ruột rồi à! – An Vũ Phong khinh khỉnh nhìn Hựu Thần. - Nếu như có bản lĩnh thì đường đường chính chính thi đấu một trận, việc gì phải chơi trò chơi ước nguyện tình yêu gì chứ? Người thua cuộc sẽ vĩnh viễn rời khỏi British, không bao giờ quay trở lại nữa!

Hựu Thần nhìn tôi, mỉm cười nhìn An Vũ Phong, lặng lẽ chờ đợi câu nói tiếp theo của Phong.

An Vũ Phong hít một hơi thật sâu rồi nói rành rọt từng câu từng chữ:

- Ai giành được chiến thắng trong cuộc bầu chọn hội trưởng hội học sinh sẽ là người thắng cuộc!

Tôi là con chim đà điểu... vùi đầu vào cát nóng... Không... tôi chẳng nghe thấy gì, chẳng nhìn thấy gì hết...

Dưới ánh trăng, tôi tất tả thu dọn hành lý trong kí túc xá, đầu óc như kẻ bị thôi miên mờ dần.

Vụ long tranh hổ đấu này làm tôi nghĩ mà thấy rùng mình. Không ngờ Vũ Phong và Hựu Thần lại nổ ra cuộc tranh đấu sinh tử nảy lửa như thế.

An Vũ Phong thì chẳng nói làm gì nhưng Hựu Thần từ trước đến giờ tính tình hoà nhã, có tranh giành với ai bao giờ đâu, sao tự nhiên lại vào hùa cùng tên An Vũ Phong bày ra cái trò nực cười này chứ? Nhưng dù Giang Hựu Thần có đồng ý thì tam đại thần cũng ngăn lại thôi, do đó cũng chẳng cần phải lo lắng thừa làm gì.

Tôi vỗ ngực tự an ủi.

Vù vù vù... Sự việc rắc rối quá, may mà ngày mai tôi sẽ được quay về căn nhà nhỏ thân thương. Mẹ ơi, con chỉ muốn sà vào lòng mẹ, ăn một chén cơm chiên trứng thơm nức mũi!

Reng reng...

Tôi với tay nhắc cái di động quảng ở đầu giường. Màn hình điện thoại hiện lên một cô nữ sinh đang ngoáy móng, liên tục ra hiệu hôn gió. Xìu! Chắc chắn thừa dịp lần trước tôi về nhà, mẹ đã lén đổi hình nền điện thoại!

- Alô...

- Con gái yêu... có thích hình nền điện thoại mẹ đổi cho không?! - Giọng mẹ khắp khởi vui sướng - Rất model đó!

- Vâng ạ... - Tôi soát lại hành lí vừa chuẩn bị xong trả lời qua loa.

- Trời ơi, con gái mẹ quả là có con mắt thẩm mỹ... - Mẹ cười khúc khích. - Hôm qua trên đường mẹ gặp một anh chàng. Cậu ta cứ nhất quyết cho là mẹ chỉ mới khoảng hai mươi tuổi. Dù mẹ biết mình trông rất trẻ nhưng mà cứ nói thẳng ra trước mặt thấy mắc cỡ lắm...

- Đợi đã! - Tôi ngắt lời kể chuyện thao thao bất tuyệt của mẹ, trong lòng có dự cảm chẳng lành. - Mẹ mua cái gì của anh chàng đó?

- À à... Con gái mẹ có khác, không chỉ có con mắt tinh đời... Mẹ tuôn ra một tràng lan man rồi đột nhiên ngừng lại, im lặng như tờ.

- Tiền làm tuần trước con đưa cho mẹ đâu?

Đầu dây bên kia vẫn im phăng phắc.

Cái đó... Mà thôi, cũng chẳng sao, đằng nào con cũng quay về nhà. - Tôi hít hà một hơi dài, cố gắng giữ bình tĩnh. - Mẹ, tuần trước con nhờ mẹ đến trường gặp hiệu trưởng để làm thủ tục chuyển trường, mẹ đã làm xong chưa?

Đàng bên đó vẫn im re.

- Mẹ!

Con gái, mẹ quên bém mắt... -Giọng mẹ hoang mang như có lỗi. – A, mẹ có việc phải nhờ dì Vương bên cạnh, chào con nhé!

Tu... tu...

Tôi cầm điện thoại nhưng chỉ nghe thấy tiếng cúp máy ngân dài. Tôi giật đến phát run: “Mẹ thật là...! Bên cạnh nhà là dì Tôn chứ đâu phải dì Vương!”

Tôi nằm vật trên giường, rồi bỗng nhớ ra cái gì đó liền bật dậy như lò xo.

Ánh trăng huyền ảo len lỏi qua khe cửa, dịu dàng chiếu rọi khắp mặt đất, chiếu sáng cả khuôn mặt trắng nhợt như xác chết trôi của tôi.

Tuần sau chưa rời khỏi đây được, chẳng lẽ tôi phải chứng kiến cảnh long trang hổ đấu của hai người đó sao?!

Chúa ơi, hãy cho con một chút bình yên!

-The End-

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>